

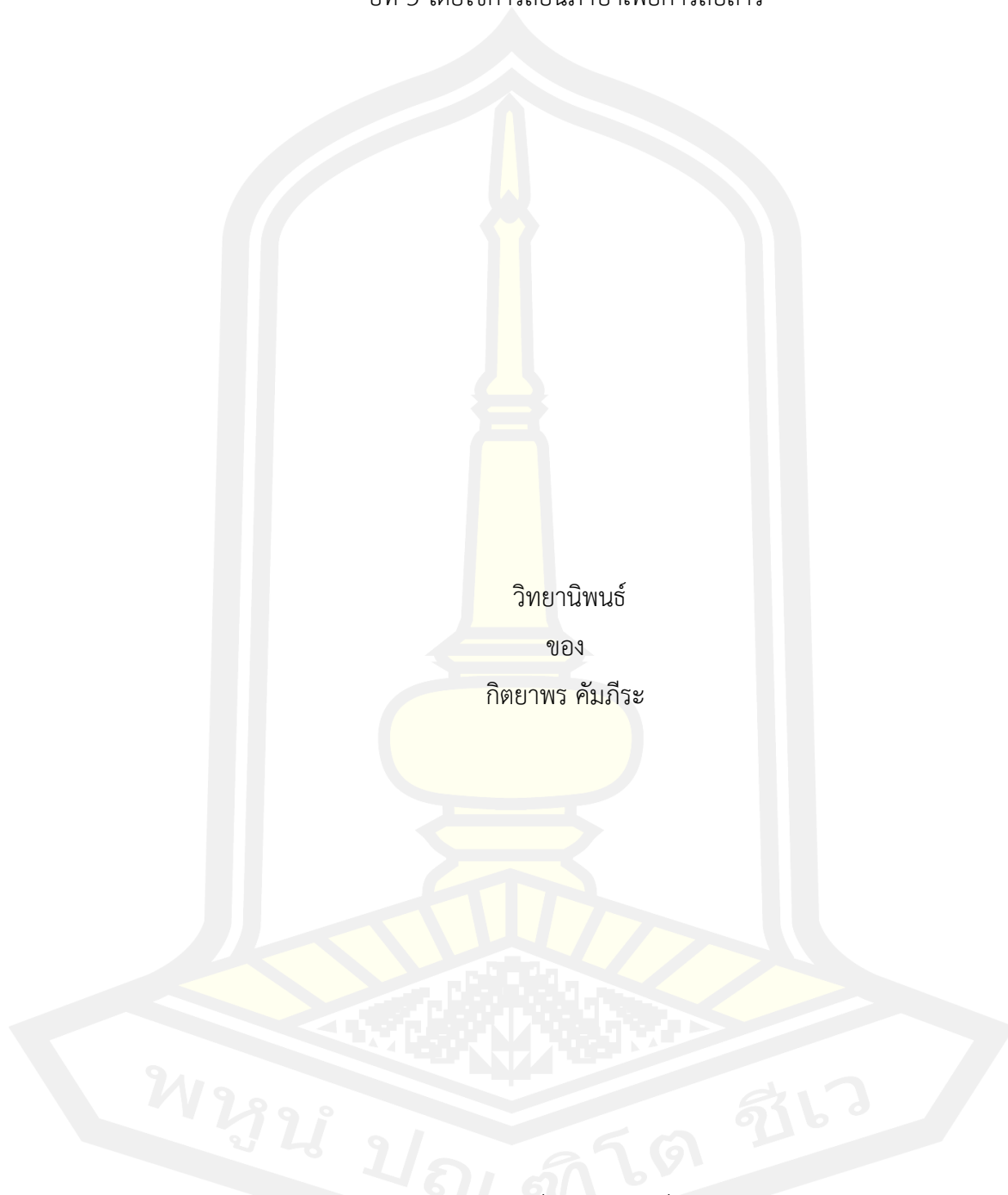
การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิทยานิพนธ์
ของ
กิตยาพร คัมภีระ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤศจิกายน 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Speaking Abilities and Confidence of using Korean Language of
Mathayomsuksa 5 Students by using Communicative Language Teaching

Kittayaporn Khamphira

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

November 2021

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวกิตยาพร คัมภีระ
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ประสงค์ สายหงษ์)

..... กรรมการ

(ผศ. ดร. ทศน์ศิริรินทร์ สว่างบุญ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. กัลยา กุลสุวรรณ)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร		
ผู้วิจัย	กิตยาพร คัมภีระ		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประสงค์ สายหงษ์		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2564

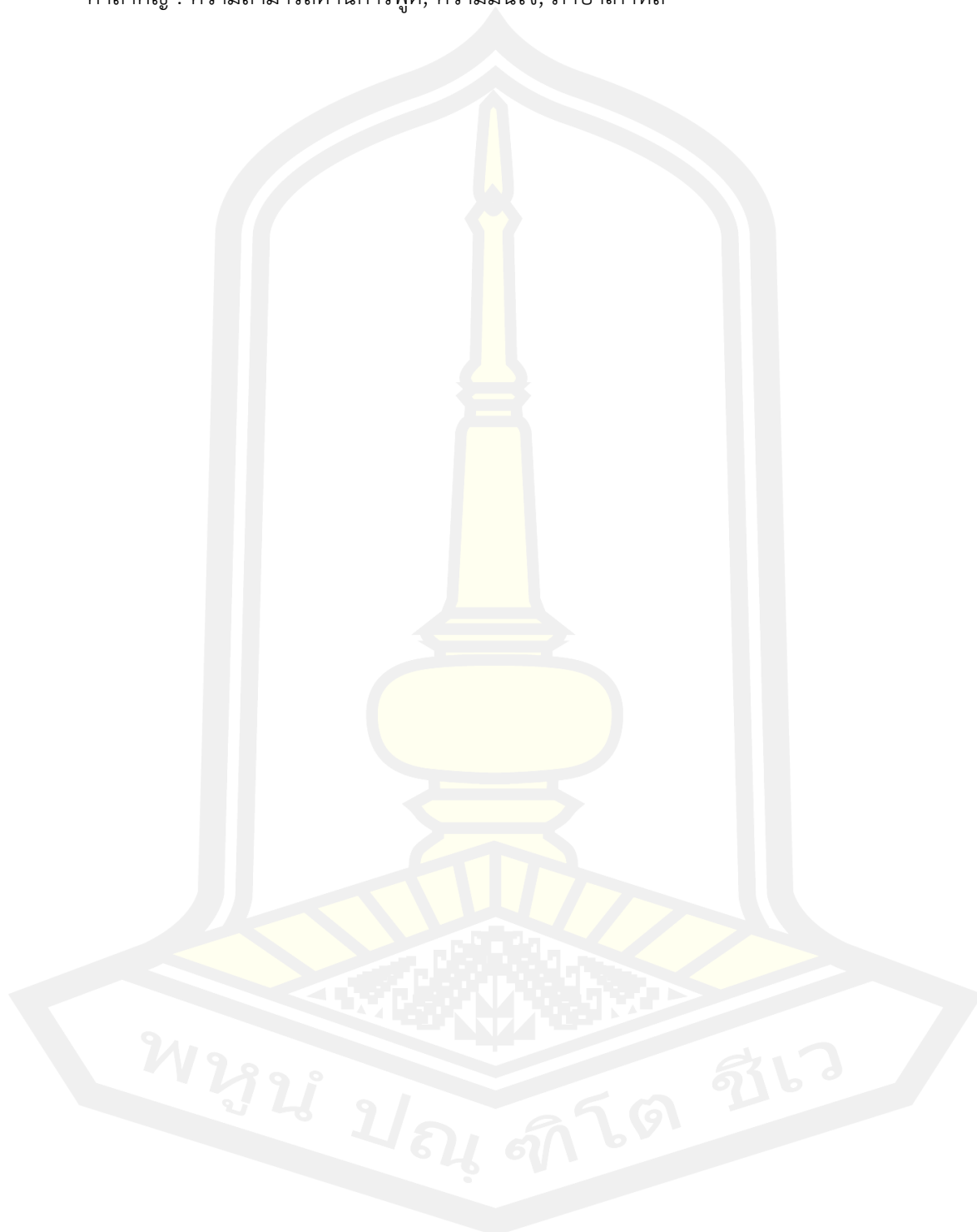
บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 2) เพื่อพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 20 คน ที่เรียนรายวิชาภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ดำเนินการวิจัยโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 3 วงรอบ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติ แบบ Rubric Score 3) แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 18.10 คิดเป็นร้อยละ 90.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่ตั้งไว้
2. นักเรียนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($X = 4.12$)

คำสำคัญ : ความสามารถด้านการพูด, ความมั่นใจ, ภาษาเกาหลี

TITLE	The Development of Speaking Abilities and Confidence of using Korean Language of Mathayomsuksa 5 Students by using Communicative Language Teaching		
AUTHOR	Kittayaporn Khamphira		
ADVISORS	Assistant Professor Prasong Saihong , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2021

ABSTRACT

The purpose of this research is to develop students' ability to speak Korean of Mathayomsuksa 5 Students by using Communicative Language Teaching level with a required efficiency of 75. 2) To develop confidence in using the Korean language of Mathayomsuksa 5 students by using Communicative Language Teaching level with a required efficiency of 75. The target group used in this research were group of 20 students in Mathayomsuksa 5/13 at Phadungnaree school, Mueang district, Maharakham Province. The research was carried out using a three-cycle action research model. The instruments used in the study were : 1) plans for organization of learning activities using of the two mentioned approaches, 4 hours per each plan, for a total of 16 hours. 2) Korean speaking ability test practical measurement by using rubric score 3) 20-item Korean Language Confidence Assessment with 5-Level Estimation Scale. The statistics used for analyzing data were mean, standard deviation and percentage.

The results of the study were as follows:

1. All students passed the Korean language proficiency test scores with an average score of 18.10, representing 90.50 percent, which is higher than the 75 percent threshold set.

2. All students had a score of confidence in using the Korean language. with an average score of 82.40 or 82.40 percent. The overall confidence in using the Korean language in all 5 aspects of the students was at a high level.

Keyword : Speaking Abilities, Confidence, Korean Language

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วย ความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสงค์ สายหงส์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ กรรมการสอบและ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัลยา กุลสุวรรณ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ศิริสวัสดิ์ สุรกิจบวร หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร อาจารย์ ดร.จุฑามาศ บุญชู อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร อาจารย์รัญทิพย์ คำชา อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ อาจารย์สกล มาบุญธรรม หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนผดุงนารี และอาจารย์ศุภฤกษ์ ทัศนเจริญ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนผดุงนารี ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณะคุณครูโรงเรียนผดุงนารีที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/12 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวคัมภีระ ที่เป็นกำลังใจและให้การส่งเสริมสนับสนุนผู้วิจัยในทุก ๆ ด้านด้วยดีตลอดมา สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร เพื่อนๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้แต่คอยให้กำลังใจและคำชี้แนะแก่ผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์

กิตยาพร คัมภีระ

พหุบัณฑิต ชีวะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
บัญชีตาราง.....	ฉ
บัญชีภาพประกอบ	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	11
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี.....	17
ภาษาเกาหลี.....	30
ความสามารถด้านการพูด.....	38
ความมั่นใจในการใช้ภาษา	48
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	59

วิจัยปฏิบัติการ.....	75
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	97
1. งานวิจัยในประเทศ.....	97
2. งานวิจัยต่างประเทศ.....	103
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	106
กลุ่มเป้าหมาย.....	106
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	106
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	107
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	112
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	117
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	117
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	122
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	122
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	122
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	123
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	147
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	147
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	147
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	148
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	149
สรุปผล.....	150
อภิปรายผล.....	150
ข้อเสนอแนะ.....	153
บรรณานุกรม.....	155

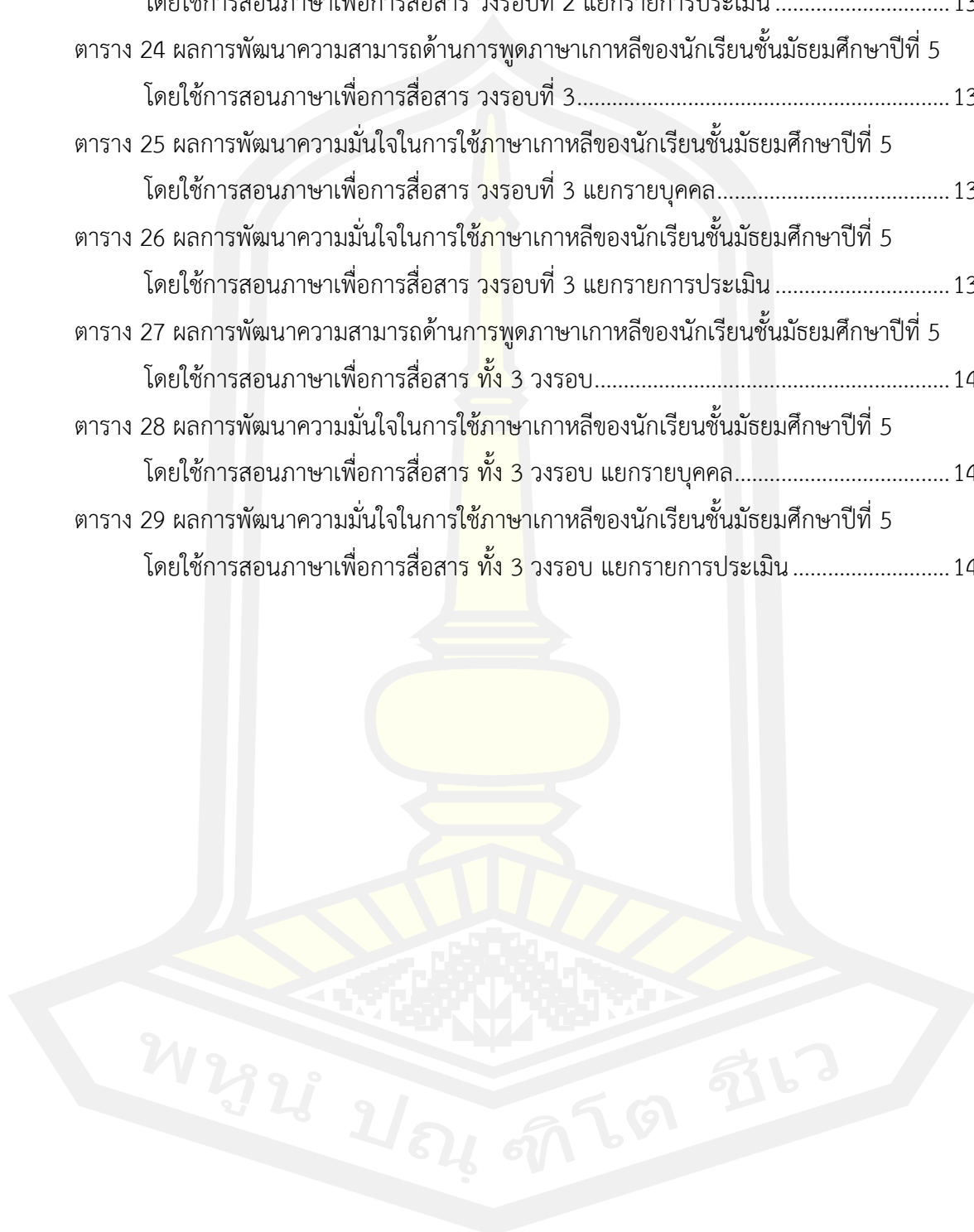
ภาคผนวก.....	167
ภาคผนวก ก ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	168
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือการวิจัย	212
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบแต่ละวงรอบ	220
ประวัติผู้เขียน	229

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	19
ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	21
ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	23
ตาราง 4 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	25
ตาราง 5 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	27
ตาราง 6 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.3.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	28
ตาราง 7 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.4.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	29
ตาราง 8 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.4.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	30
ตาราง 9 คำคุณลักษณะบอกสภาพ	33
ตาราง 10 คำคุณลักษณะระบุเฉพาะ	33
ตาราง 11 คำคุณลักษณะบอกจำนวน	34
ตาราง 12 คำคุณลักษณะแสดงคำถาม	34
ตาราง 13 คำวิเศษณ์แสดงคำถาม	35
ตาราง 14 คำวิเศษณ์ทั่วไป	35
ตาราง 15 การดำเนินการวงรอบที่ 1	113
ตาราง 16 การดำเนินการวงรอบที่ 2	115
ตาราง 17 การดำเนินการวงรอบที่ 3	116
ตาราง 18 ผลการพัฒนาศักยภาพด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1	123
ตาราง 19 ผลการพัฒนาศักยภาพความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1 แยกรายบุคคล	125
ตาราง 20 ผลการพัฒนาศักยภาพความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1 แยกรายการประเมิน	126
ตาราง 21 ผลการพัฒนาศักยภาพด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2	129
ตาราง 22 ผลการพัฒนาศักยภาพความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2 แยกรายบุคคล	131

ตาราง 23 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2 แยกรายการประเมิน	132
ตาราง 24 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3.....	135
ตาราง 25 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3 แยกรายบุคคล.....	136
ตาราง 26 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3 แยกรายการประเมิน	137
ตาราง 27 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ.....	140
ตาราง 28 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ แยกรายบุคคล.....	142
ตาราง 29 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ แยกรายการประเมิน	143

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ภาพประกอบ 2 โครงสร้างเสียงภาษาเกาหลี.....	31
ภาพประกอบ 3 โครงสร้างคำคุณลักษณะในภาษาเกาหลี.....	33
ภาพประกอบ 4 โครงสร้างของคำวิเศษณ์.....	35
ภาพประกอบ 5 โครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาเกาหลี.....	36
ภาพประกอบ 6 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Lewin.....	79
ภาพประกอบ 7 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Ebbutt.....	81
ภาพประกอบ 8 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Kemmis and McTaggart.....	83
ภาพประกอบ 9 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด McKernan.....	86
ภาพประกอบ 10 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Freeman.....	87
ภาพประกอบ 11 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Greenwood and Lewin.....	89
ภาพประกอบ 12 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Stringer.....	90
ภาพประกอบ 13 กระบวนการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Coghlan and.....	91
ภาพประกอบ 14 วงจรวิจัยปฏิบัติการ.....	96

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคที่โลกมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแบบก้าวกระโดดทำให้ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล ค้าขายได้อย่างสะดวก ส่งผลให้แต่ละประเทศจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพของ ประชากรให้มีความรู้ที่เปิดกว้างและหลากหลายเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับประชากรจากประเทศอื่น ทั่วโลกได้อย่างมั่นคงและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสิ่งที่ทำให้ประชากรในแต่ละประเทศได้เปรียบในการ แข่งขันคือการใช้ภาษาในการสื่อสารจึงทำให้แต่ละประเทศหันมาให้ความสำคัญกับการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาเกาหลี เนื่องจากการพัฒนาประเทศและการขยายบทบาทในด้าน ต่าง ๆ จนเป็นที่ยอมรับและกลายเป็นหนึ่งในประเทศที่ทั่วโลกให้ความสำคัญและจับตามองทั้งด้าน การค้าขาย การลงทุน การท่องเที่ยว ตลอดจนกระแสวัฒนธรรมโคเรียนเวฟ (Korean Wave) ซึ่งผล สืบมาจากสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (출입국 외국인정책본부) ของสาธารณรัฐเกาหลีเผยให้ เห็นว่าในปี 2019 ที่ผ่านมามีชาวต่างชาติเข้าสาธารณรัฐเกาหลีมากถึงจำนวน 17,880,503 คน เพิ่ม มากขึ้นจากปี 2018 จำนวน 2,249,981 คน และจากผลการสำรวจสถานะของผู้ลักลอบเข้าอยู่อาศัย อย่างผิดกฎหมายแยกรายประเทศ (국가별 불법체류 외국인 현황) พบว่าปี 2020 มีแรงงาน ผิดกฎหมายในสาธารณรัฐเกาหลีจำนวน 392,196 คน โดยเป็นคนไทยมากที่สุดถึงจำนวน 151,468 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 (Korean Statistical Information Service (국가통계포털), 2021) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยนิยมไปทำงานที่สาธารณรัฐเกาหลี แต่ส่วนมากไม่มีความรู้ความสามารถ ทางภาษาเกาหลีมากพอที่จะสอบภาษาเกาหลีเพื่อไปทำงานอย่างถูกกฎหมาย อีกทั้งจากการเติบโต ของสาธารณรัฐเกาหลีและการขยายอิทธิพลของกระแสวัฒนธรรมโคเรียนเวฟ (Korean Wave) อย่าง ต่อเนื่องทำให้ผู้คนทั่วโลกสนใจเรียนภาษาเกาหลีมากขึ้น โดยปัจจุบันมีการจัดสอบวัดระดับ ความสามารถทางภาษาเกาหลีหรือ TOPIK ทั่วโลกมากกว่า 86 ประเทศ 250 เมือง (World Korean news (월드코리아뉴스), 2021) โดยปี 2019 มีผู้เข้าสอบทั้งหมดจำนวน 375,871 คน และมี จำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2018 จำนวน 46,647 คน (Yonhap news (연합뉴스), 2020) นอกจากนี้ประเทศไทยยังเป็น 1 ใน 5 ประเทศที่ได้รับอนุญาตให้จัดสอบวัดระดับ ความสามารถทางภาษาเกาหลี (TOPIK) มากถึง 5 รอบต่อปี และเป็นประเทศที่มีการจัดสนามสอบ เยอะที่สุด (Yonhap news (연합뉴스), 2017) โดยปัจจุบันจังหวัดที่เป็นสนามสอบวัดระดับ

ความสามารถทางภาษาเกาหลี (TOPIK) ที่ดูแลการจัดสอบโดยศูนย์การศึกษาเกาหลี ประจำประเทศไทย (KEC) ได้แก่ กรุงเทพมหานคร สงขลา เชียงใหม่ มหาสารคาม พิษณุโลก นครปฐม นครพนม และปทุมธานี (ศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย, 2564)

ปัจจุบันสาธารณรัฐเกาหลีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อประเทศไทยเป็นอย่างมากทั้งในด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สื่อบันเทิง เศรษฐกิจ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน (ไลฟ์เอปซี, 2554) ส่งผลให้ปัจจุบันคนไทยหันมาให้ความสำคัญและให้ความสนใจต่อสาธารณรัฐเกาหลีและภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น (ซอน-อินเค, 2556) อีกทั้งรัฐบาลไทยก็ต้องการเพิ่มขีดความสามารถของคนในชาติเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเรียนรู้ และความร่วมมือระหว่างประเทศด้วยการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร การศึกษา และการประกอบอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการจึงตระหนักถึงความสำคัญและเล็งเห็นความจำเป็นจึงได้กำหนดนโยบายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สองที่สำคัญ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น เกาหลี ฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน รัสเซีย รวมทั้งภาษาในประเทศอาเซียนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการประเทศไทยได้บรรจุการสอนวิชาภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในระดับมัธยมศึกษา และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) ได้กำหนดองค์ความรู้ในการจัดการเรียนการสอน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเกาหลีสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแสดงออก รวมทั้งใช้ภาษาเกาหลีในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยและกระทรวงศึกษาธิการของสาธารณรัฐเกาหลีได้ร่วมมือกันดำเนินโครงการจำนวนมากเพื่อเพิ่มจำนวนโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษาและเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการของสาธารณรัฐเกาหลีได้ส่งครูชาวเกาหลีมาทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาของไทยจำนวน 50 คนเป็นประจำทุกปี และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 กระทรวงศึกษาธิการของสาธารณรัฐเกาหลีได้มอบทุนการศึกษาด้านการสอนภาษาเกาหลีแก่ครูชาวไทย รวม 140 คน อีกทั้งยังจัดการแข่งขันต่างๆ เช่น การจัดค่ายภาษาอย่างเข้ม การประกวดสุนทรพจน์ภาษาเกาหลี เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยเติบโตและมีคุณภาพอย่างต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น (ศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย, 2560) ซึ่งจากผลสำรวจรายชื่อโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2564 พบว่ามีโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลีจำนวน 171 โรงเรียน

นักเรียนที่เรียนรายวิชาภาษาเกาหลีจำนวน 44,377 คน และครูสอนภาษาเกาหลีจำนวน 297 คน โดยแบ่งเป็นครูคนไทยจำนวน 231 คนและครูคนเกาหลีจำนวน 66 คน (ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2560) นอกจากนี้ในปี 2561 สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติประเทศไทยได้มีการจัดให้มีการสอบ PAT 7.7 ภาษาเกาหลีขึ้นเป็นครั้งแรก และมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นทุกปี โดยในปี 2564 มีจำนวนผู้สมัครเข้าสอบ PAT 7.7 ภาษาเกาหลี จำนวนมากถึง 4,023 คน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนไทยในปัจจุบันให้ความสนใจภาษาเกาหลี และต้องการศึกษาต่อทางด้านภาษาเกาหลีมากขึ้น (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2564)

การใช้ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมนั้น ผู้เรียนต้องมีความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถด้านการพูด นอกจากนี้ยังรวมไปถึงความมั่นใจในการใช้ภาษาอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องนำเสนอรูปแบบหรือวิธีการสอนที่น่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาต่างประเทศของผู้เรียนให้ก้าวหน้า ซึ่งจากการศึกษาแนวคิดเทคนิคการสอน และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาภาษาต่างประเทศที่สอง พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งใช้การจัดสถานการณ์กิจกรรมบทบาทสมมติและเกมในชั้นการใช้ภาษา (Production) สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของชไมพร ชาญวิจิตร (2561) ที่ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถทางการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความสามารถทางพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 78.88 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และจากการศึกษางานวิจัยของชุตติมา คล้าภิบาล (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 31.95 ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.69 คะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเท่ากับ 19.26 และ 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภกานต์ ผามั่ง (2560) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การ

พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะ ทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือทักษะการอ่านซึ่งอยู่ในระดับดี 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ในภาพรวมนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรายวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นอยู่ในระดับพอใช้และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านนักเรียนเจตคติด้านความรู้ที่อยู่ในระดับดี อีกทั้งจากงานวิจัยของ Owen and Razali (2018) ที่ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดหลังใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ 2) ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงทางสถิติ และงานวิจัยของ Shang (2017) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การสอนการพูดภาษาเกาหลีโดยใช้บทบาทสมมุติ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาเกาหลีระดับกลางในมหาวิทยาลัยเกาหลีจำนวน 4 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยโครยอ มหาวิทยาลัยชอกัง มหาวิทยาลัยยอนเซ และมหาวิทยาลัยซุงอัง จำนวนมหาวิทยาลัยละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวจีนได้เป็นอย่างดี

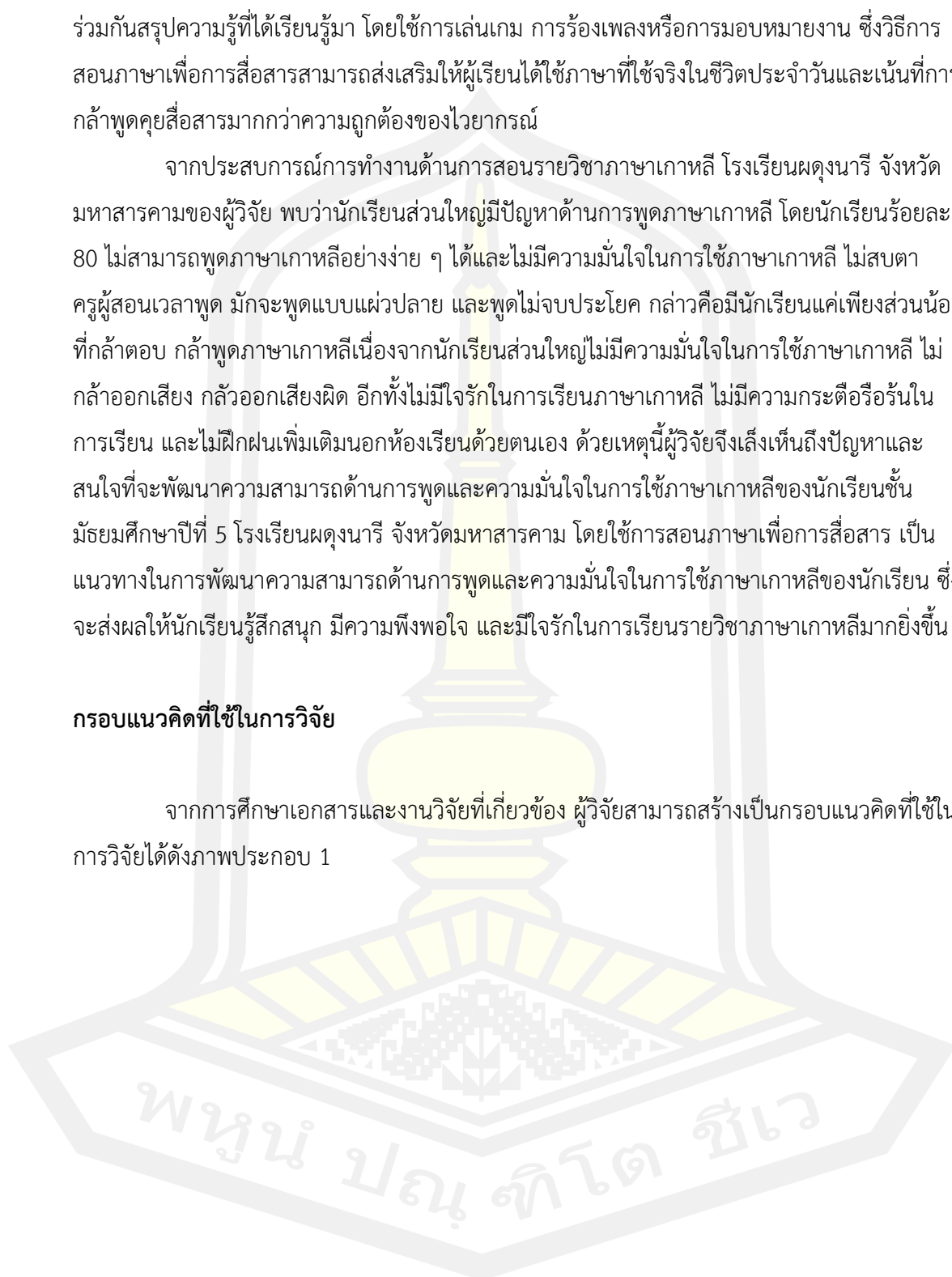
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาที่ถูกต้อง ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตจริง โดยมีขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อม มีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การเล่นเกมปริศนาคำทาย ร้องเพลงหรือทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนโดยผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ โครงสร้างประโยคใหม่ทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ คือ การให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาใหม่และฝึกพูดตามซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาและแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์ที่เหมือนจริง การเล่นเกม โดยมีทั้งการฝึกทักษะทางภาษาทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม ฝึกเป็นคู่ หรือสุมรายบุคคล โดยผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระ ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้นำคำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์สมมุติ อาจเป็นสถานการณ์ใหม่หรือคล้ายกับสถานการณ์ที่นำเสนอมาแล้ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางเท่านั้น ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนและผู้

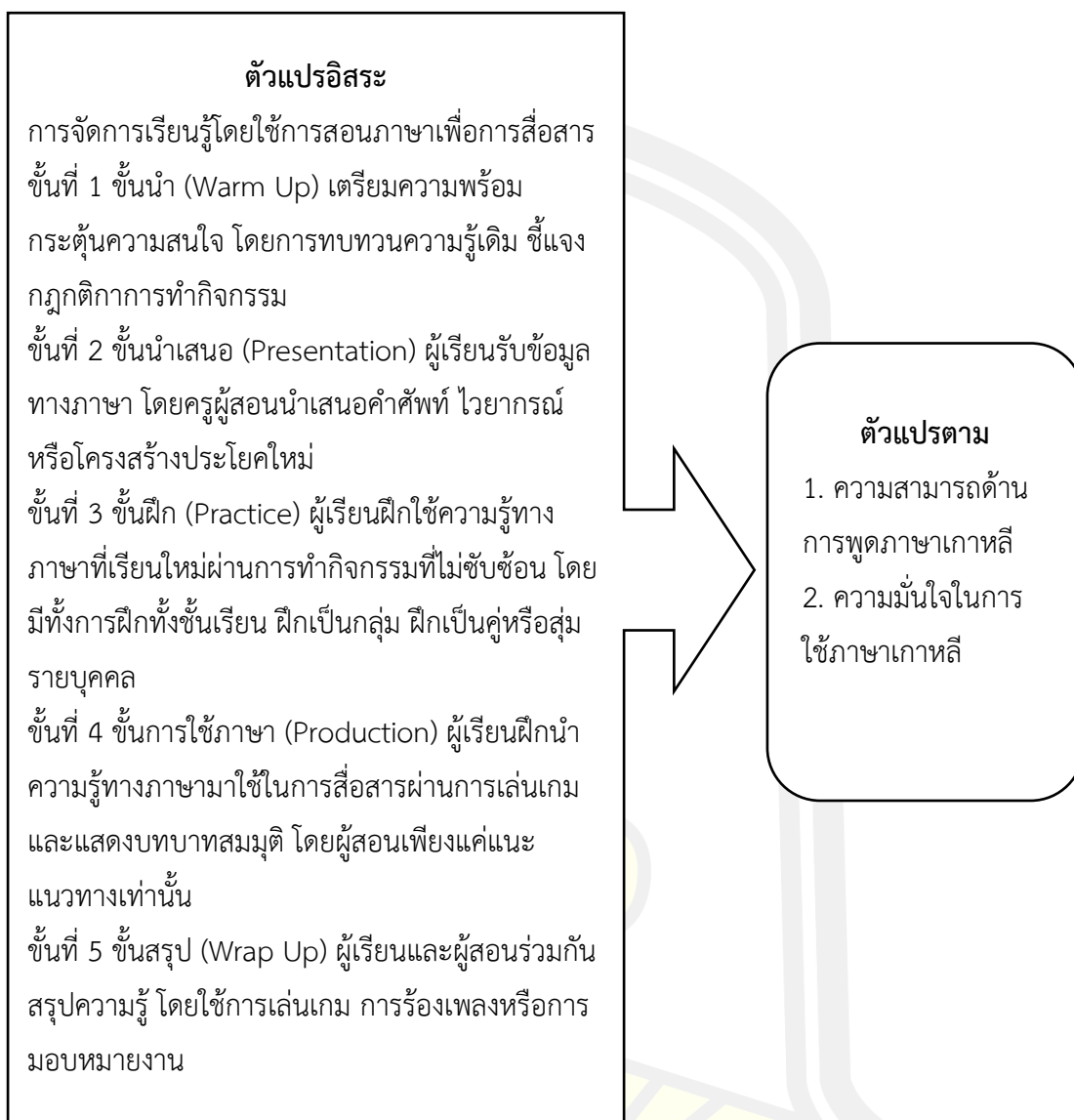
ร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้เรียนรู้มา โดยใช้การเล่น เกม การร้องเพลงหรือการมอบหมายงาน ซึ่งวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันและเน้นที่การกล้าพูดคุยสื่อสารมากกว่าความถูกต้องของไวยากรณ์

จากประสบการณ์การทำงานด้านการสอนรายวิชาภาษาเกาหลี โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคามของผู้วิจัย พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการพูดภาษาเกาหลี โดยนักเรียนร้อยละ 80 ไม่สามารถพูดภาษาเกาหลีอย่างง่าย ๆ ได้และไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ไม่สบตาครูผู้สอนเวลาพูด มักจะพูดแบบแผ่วปลาย และพูดไม่จบประโยค กล่าวคือมีนักเรียนแค่เพียงส่วนน้อยที่กล้าตอบ กล้าพูดภาษาเกาหลีเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ไม่กล้าออกเสียง กลัวออกเสียงผิด อีกทั้งไม่มีใจรักในการเรียนภาษาเกาหลี ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน และไม่ฝึกฝนเพิ่มเติมนอกห้องเรียนด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสังเกตเห็นถึงปัญหาและสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนรู้สึกสนุก มีความพึงพอใจ และมีใจรักในการเรียนรายวิชาภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสร้างเป็นกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. ได้ข้อสังเกตในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 20 คน ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 ตัวแปรตาม
 - 2.2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี
 - 2.2.2 ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้อ้างอิงตามตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ภาษาเกาหลี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาและเขียนโต้ตอบเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 2 เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจงและคำอธิบายตามสถานการณ์ต่าง ๆ

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน

จัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง ดังนี้

3.1 วงรอบที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배워요)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การขอร้อง (저를 좀 도와 주세요)

3.2 วงรอบที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?)

3.3 วงรอบที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (쇼핑하고 영화를 보고 싶어요)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกทางภาษาเป็นการออกเสียงสื่อสารทางวาจาเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และแลกเปลี่ยนข้อมูลง่ายๆ เป็นภาษาเกาหลีตามบทสนทนาหรือรูปประโยคที่ครูกำหนดให้หรืออาจดัดแปลงขึ้นเอง โดยพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติและใช้กิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี ไม่ติดขัดจนเกินควร สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจและบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารได้ สามารถวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีได้โดยใช้แบบ

วัดความสามารถทางการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติ แบบ Rubric Score 5 ด้าน ประกอบด้วย ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง การออกเสียง การใช้ภาษา และการแสดงท่าทาง และการใช้น้ำเสียง

2. ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี หมายถึง ความกล้าในการตัดสินใจใช้ภาษาเกาหลีในการสื่อสารถึงแม้จะมีอุปสรรค มีความมั่นใจในฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงท่าทาง และสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งความมั่นใจนี้เกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาเกาหลีที่ผ่านมาหรือในการทำกิจกรรมในแต่ละวงรอบ และจากการเสริมแรงของผู้สอนและเพื่อนร่วมห้อง สามารถวัดความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีได้โดยให้นักเรียนทำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นใจในการฟัง ด้านความมั่นใจในการพูด ด้านความมั่นใจในการอ่าน ด้านความมั่นใจในการเขียน และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา

3. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยภาษาที่ถูกต้อง สื่อความหมายได้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

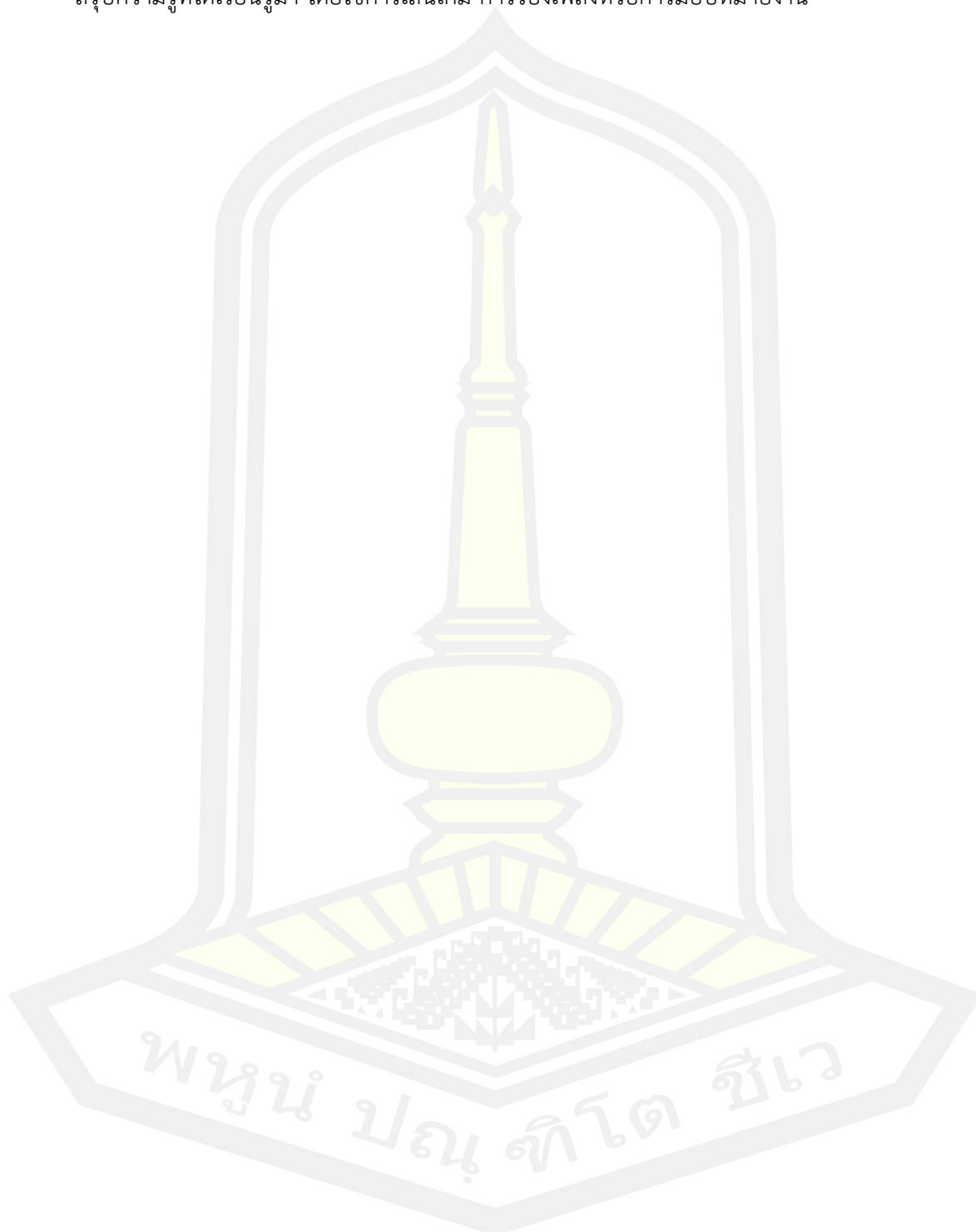
3.1 ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม เกิดความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การเล่นเกมปริศนาคำทาย ร้องเพลงหรือทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป

3.2 ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนโดยผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ โครงสร้างประโยคใหม่ทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ คือ การให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาใหม่และฝึกพูดตามซึ่งผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษา และแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง

3.3 ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอเพื่อให้ใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางบทบาทสมมติในสถานการณ์ที่เหมือนจริง โดยมีทั้งการฝึกทักษะทางภาษา ทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม ฝึกเป็นคู่ หรือสุ่มรายบุคคล โดยผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

3.4 ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้นำคำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์สมมุติอาจเป็นสถานการณ์ใหม่หรือคล้ายกับสถานการณ์ที่นำเสนอมาแล้ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น

3.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้เรียนรู้มา โดยใช้การเล่นเกม การร้องเพลงหรือการมอบหมายงาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง พัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ตำราชีวิตและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี
3. ภาษาเกาหลี
4. ความสามารถด้านการพูด
5. ความมั่นใจในการใช้ภาษา
6. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
7. วิจัยปฏิบัติการ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

1.2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน ความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

1.3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

1.4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญดังนี้

2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดมุ่งหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ

2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง

3.2 มีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การ แก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถี ชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข

3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และ พัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน การเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิด สมรรถนะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มี วัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูล ข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดย คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิด สังเคราะห์การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การ สร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและ อุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูล สารสนเทศเข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความ ความรู้ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดย คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการ ต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน

และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

5.2 ซื่อสัตย์สุจริต

5.3 มีวินัย

5.4 ใฝ่เรียนรู้

5.5 อยู่อย่างพอเพียง

5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

5.7 รักความเป็นไทย

5.8 มีจิตสาธารณะ

6. ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้การสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

6.1 ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

6.2 ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6)

7. ความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึง

ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจการเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษา อื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

8. ขอบข่ายการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

8.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

8.2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

8.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

8.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

9. สาระภาษาต่างประเทศ

สาระของกลุ่มภาษาต่างประเทศ เป็นองค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียน ภาษาต่างประเทศประกอบด้วยสาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก ประกอบด้วย

9.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์และความรู้สึกในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

9.1.1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

9.1.2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

9.1.3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูด และการเขียน

9.2 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิต ความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

9.2.1 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

9.2.2 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

9.3 สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

9.3.1 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

9.4 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชนและเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

9.4.1 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

9.4.2 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้นักเรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการ

เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศในกาสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาเกาหลีคือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเกาหลี สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียนและแสดงออก รวมทั้งใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกด้วยภาษาเกาหลีได้อย่างสร้างสรรค์ การเรียนภาษาให้บังเกิดผลดี ผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายนี้และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาเกาหลี สาระสำคัญในการเรียนภาษาเกาหลีตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาเกาหลีตามแบบแผนและวัฒนธรรมของเกาหลี ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเกาหลีกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์สู่กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาเกาหลีในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์สู่ชุมชนและโลก การใช้ภาษาเกาหลีในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

อย่างไรก็ตามภาษาเกาหลีจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่สองในจำนวนหลายภาษาที่ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ หากโรงเรียนมีความพร้อมที่จะจัดการเรียนการสอนในภาษาดังกล่าว โรงเรียนสามารถนำหลักสูตรนี้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยรายละเอียดของสาระการเรียนรู้ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ทั้ง 4 และมาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง 8 ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ โดยเริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตร 3 ปี สำหรับนักเรียนระดับชั้น ม.4-6 ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีจำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนแตกต่างกัน บางแห่งอาจมาก บางแห่งอาจน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงออกแบบหลักสูตรภาษาเกาหลี โดยมีเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนรู้ภาษา มีรายละเอียดสังเขป ในแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้เป็นรายปี เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาผู้เรียนให้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะการสื่อสารภาษา และความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาตามระดับวัยของผู้เรียน ซึ่งซับซ้อนขึ้นทั้งแนวกว้างและแนวลึก และมีความหลากหลายที่ครอบคลุมสารรวมทั้งเป็นไปตามหลักการและมาตรฐานสากลของการเรียนรู้ภาษาเกาหลีในฐานะภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

제목 1 의사소통을 위한 언어

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

수준 1.1 듣거나 읽은 여러 매체를 이해하고 파악할 수 있다.
그리고 자기의 의견을 표현할 수 있다.

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายและบทอ่านสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน 1. 명령, 조언 그리고 권유를 듣고 이해하고 읽을 수 있다.	<ul style="list-style-type: none"> ◆ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำบรรยาย ◆ 명령, 조언, 권유, 설명 그리고 강의 ตัวอย่าง 예 <ul style="list-style-type: none"> - 빨리오세요. - 여기에 앉으세요. - 저를 따라오십시오.
2. อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความและบทอ่านสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน 2. 단어, 구절, 문장 그리고 쉬운 말을 읽을 수 있다.	<ul style="list-style-type: none"> ◆ คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ ◆ หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงตามระดับสูงต่ำในประโยคหรือข้อความ ◆ 단어, 구절, 문장 그리고 쉬운 말 ◆ 한글을 읽기의 원리에 따라서 한다. 질문할 때 끝소리를 높인다. ตัวอย่าง 예 <ul style="list-style-type: none"> - 집에 가요. / 집에 가요? - 김밥이 맛있어요. / 김밥이 맛있어요?
3. อธิบายหรือเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่านรวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ประโยคและข้อความที่เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว เช่น สัตว์และพืช วันและเวลา สุขภาพ การเดินทาง การท่องเที่ยว ลมฟ้าอากาศ การซื้อ-ขาย งานอดิเรก การแต่งกาย ◆ คำศัพท์สะสม 500-1000 คำ ◆ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียงเช่น ภาพ กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
3. 글이 없는 정보 예를 들어서 사진, 그림, 표시, 그래프, 차트, 지도, 표 등을 보고 그 정보들을 보고 읽은 후에 설명하거나 쓸 수 있다.	<ul style="list-style-type: none"> ◆ 자기에 관련된 문장과 짧은 글.. 예를 들어 동물, 채소, 날짜, 시간, 신체, 교통, 여행, 날씨, 물건 사기, 취미, 옷 등 ◆ 단어 500-1000 개 ◆ 사진, 그림, 표시, 그래프, 차트, 지도, 표 <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 달력: 년, 월, 일, 요일 - 동물: 개, 고양이, 토끼, 코끼리 - 식물: 꽃, 나무 - 날씨와 계절: 춥다, 덥다, 봄, 여름, 가을, 겨울 - 교통수단: 버스, 배, 기차, 비행기, 택시 - 오락과 취미: 텔레비전을 보다, 책을 읽다.
<p>4. จับใจความสำคัญและตอบคำถาม จากการฟังและอ่านบทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ และเรื่องเล่า</p> <p>4. 듣거나 읽은 대화, 짧은 글 그리고 동화의 중심내용을 파악하고 대답할 수 있다.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ บทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ เรื่องเล่า เช่น จดหมาย จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ป้ายประกาศ บันทึกชีวิตประจำวัน บันทึกช่วยจำ ◆ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน ◆ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ใช่หรือไม่ ◆ 대화, 짧은 글, 동화, 편지, 이메일, 게시판, 일기, 메모 ◆ 중심내용이나 제목을 이해할 수 있다. ◆ 중심내용과 관련한 누구, 무엇을, 어디, 언제, 어떻게, 질문에 대답할 수 있다. <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 누구 - 무엇 - 언제 - 어디에서 - 어떻게

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

제목 1 의사소통을 위한 언어

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และ ความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

수준 1.2 다른 사람과 정보를 교환하고 자기의 감정과 생각을 표현할 수 있기 위한 한국어를 잘 구사할 수 있다.

ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. สนทนาและเขียนโต้ตอบเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม</p> <p>1. 자기의 주변에 생기는 일, 상황, 사생활 그리고 경험에 대해 쓰고 대화할 수 있다.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในการพูดและการเขียน ◆ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม ประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ เหตุการณ์ ประเด็นที่กำลังอยู่ในความสนใจ ◆ 자기의 정보, 주변에 생기는 일, 여러 상황 등에 대해서 말하고 쓸 때에 사용할 수 있는 단어 ◆ 자신에 대한 정보, 사람, 활동, 경험, 여러 상황, 유행하는 일 등 <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 저는 일본사람이 아니에요. - 그 가수는 언제 태국에 와요? - 얼마예요? - 몇 시예요?

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจงและคำอธิบาย ตามสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>2. 여러 상황에 따른 권유, 요청, 허락 그리고 설명을 선택해서 쓴다.</p>	<p>◆ คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาต คำชี้แจง คำอธิบายในสถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>◆ 여러 상황에 따른 권유, 요청, 허락 그리고 설명 등</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 화장실에 가도 돼요? - 극장에서 사진을 찍지 마세요.
<p>3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>3. 자기가 원하는 것, 다른 사람에게 도움을 주고 받기, 응답 그리고 부정을 표현의 말하기와 쓰기를 할 수 있다.</p>	<p>◆ ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่าง ๆ</p> <p>◆ 자기가 원하는 것, 다른 사람에게 도움을 주고 받기, 응답 그리고 부정을 표현하기 위해 사용하는 단어.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 문 좀 열어 주세요. - A: 제가 도와 드릴까요? - B: 아니요, 괜찮아요.
<p>4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย และเปรียบเทียบ เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>4. 듣거나 읽은 정보, 강의, 설명에 비교해서 말하고 쓴다.</p>	<p>◆ ภาษาที่ขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบายและ เปรียบเทียบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>◆ 듣거나 읽은 정보, 강의, 설명에 비교해서 말하고 쓰기 위해 사용하는 단어.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 비행기가 기차보다 더 빨라요. - 과일 중에서 무엇을 제일 좋아해요?
<p>5. พูดและเขียนบรรยายแสดงความรู้สึก และเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว กิจกรรม และประสบการณ์</p> <p>5. 자기의 감정, 주변에 생기는 일의 원인 그리고 경험에 대해서 말하고 쓴다.</p>	<p>◆ ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกและเหตุผลเกี่ยวกับ เรื่องใกล้ตัว กิจกรรม ประสบการณ์</p> <p>◆ 자기의 감정, 주변에 생기는 일의 원인 그리고 경험을 표현할 때 사용할 수 있는 단어.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 한국 가수를 좋아해서 한국어를 배워요. - 김치가 너무 매워서 못 먹어요.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

제목 1 의사소통을 위한 언어

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

기준 1.3 여러 일에 대한 의견과 가장 중요한 생각을 말할 수 있다.

ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.1.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัวและประสบการณ์</p> <p>1. 자신, 친구, 사생활, 자기와 가까운 환경에 대해서 말하고 쓴다.</p>	<p>◆ ภาษาที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว และประสบการณ์</p> <p>◆ 자신, 친구, 사생활, 자기와 가까운 환경에 대해서 표현할 수 있는 단어.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 어제 친구와 같이 영화를 봤어요. - 치앙마이에 가 봤어요. - 아침에 일어나서 밥을 먹고 학교에 가요.
<p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญที่ได้จากเรื่องราว กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>2. 여러 일, 활동, 생긴 일, 사람들이 관심이 많이 있는 일에 대해서 말하고 가장 중요한 것을 쓸 수 있다.</p>	<p>◆ การจับใจความสำคัญ เรื่อง กิจกรรม เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>◆ 생기는 일, 활동, 사람들의 관심이 많이 있는 일의 가장 중요한 것을 이해한다.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 밥을 먹으면서 텔레비전을 봐요. - 으 불규칙

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นและเหตุผลเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องใกล้ตัว</p> <p>3. 자기와 가까운 일에 대한 의견을 말하고 쓴다.</p>	<p>◆ ภาษาที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นและเหตุผลเกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อน สัตุดูในเกาหลี อาหารเกาหลี ของฝาก</p> <p>◆ 자기와 가까운 일에 대한 의견, 친구사귀기, 4 계절, 한식, 기념품을 말하고 쓸 수 있는 단어</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - 김규식 씨는 성격이 좋아서 친구가 많아요. - 한국어를 배워요. 한국에 가고 싶기 때문이에요. - (으)려고 하다

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

제목 2 언어와 문화의 관계

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

기준 2.1 한국의 언어와 문화의 관계를 잘 이해하여 한국어를 잘 하도록 한다.

พหุบัณฑิต ชีเว

ตาราง 4 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. ใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี</p> <p>1. 한국말을 할 때 한국의 사회예절, 문화, 사람의 직위, 기회, 말, 소리 그리고 예의를 잘 갖춘다.</p>	<p>◆ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี เช่น การทักทาย การขอบคุณ ขอโทษ การกล่าวอวยพร การตอบรับหรือปฏิเสธ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูด การสัมผัสมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบตามระดับของภาษา</p> <p>◆ 한국말을 할 때 한국의 사회예절, 문화, 사람의 직위, 기회, 말, 소리 그리고 예의를 잘 갖춘다.</p>
<p>2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเกาหลี</p> <p>2. 한국의 축제, 명절, 생활을 쉽게 설명한다.</p>	<p>◆ ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเกาหลี</p> <p>◆ 한국의 축제, 명절 그리고 생활을 쉽게 설명한다.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - วันพ่อวันแม่ 어버이날 - วันไหว้ครู 스승의날 - วันเด็ก 어린이날 - วันเรียกร่องอิสรภาพ 삼일절 - วันได้รับอิสรภาพ 광복절 - วันรัฐธรรมนูญ 제헌절 - ปัจจัยการดำรงชีพ เสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัย 생활요소/의.식.주

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>3. เข้าร่วม แนะนำและจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีตามความสนใจ</p> <p>3. 한국어와 한국문화에 대한 활동에 참석한다.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม ◆ 한국어와 한국문화에 대한 활동 ตัวอย่าง 예 - การเล่นเกม 게임 - การร้องเพลง 한국노래 - การพับกระดาษ 종이접기 - การทำอาหารเกาหลี 한식만들기 - กิจกรรมค่ายภาษาเกาหลี 한국, 한국문화 캠프 - การละเล่นพื้นบ้าน 한국어 공연 - การทายบัตรคำ 한국어 단어 카드 - การทำหน้ากากเกาหลี 한국 전통 탈 만들기 - การสวมชุดประจำชาติเกาหลี 한복 - ชมวีดิทัศน์เกี่ยวกับประเพณีเกาหลี 한국 풍습에 대한 비디오 보기 - จัดนิทรรศการเกี่ยวกับประเพณีเกาหลี 한국 풍습에 대한 전시회 개최하기 - ศิลปะป้องกันตัว 태권도 - การเล่นเครื่องดนตรีเกาหลี 한국 전통 악기 연주 - การถามตอบเกี่ยวกับเกาหลี 한국에 대한 질문과 대답 - การแข่งขันทักษะภาษาเกาหลี 한국어 능력 대회 참가

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

제목 2 언어와 문화의 관계

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

수준 2.2 한국어와 한국문화, 태국어와 태국문화를 비교하여 이해하고 한국어를 맞게 사용할 수 있다.

ตาราง 5 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. บอกความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ข้อความ การลำดับคำตามโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลีและภาษาไทย</p> <p>1. 태국어와 한국어의 자모, 단어, 구절, 문장, 글, 문장부호, 어순, 문법의 비교.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ข้อความ การลำดับคำตามโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลีและภาษาไทย ◆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ◆ 태국어와 한국어의 자모, 단어, 구절, 문장, 글, 문장부호, 어순, 문법의 비교 ◆ 한국어는 문장부호가 있다. <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำกริยาภาษาเกาหลีมีการผันตามกาล 한국어의 동사는 활용이 있다. - การใช้คำสุภาพตามระดับและสถานภาพ 한국어는 존대말이 있다. - รูปแบบประโยคชนิดต่าง ๆ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคขอร้อง 한국어는 여러 문형이 있다. 긍정문, 의문문, 요청문 등
<p>2. อธิบายเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญและชีวิตความเป็นอยู่ของเกาหลีกับของไทย</p> <p>2. 태국과 한국 축제, 명절 풍습을 비교하고 이해한다.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเกาหลีกับของไทย ◆ 태국과 한국 축제, 명절 풍습을 비교하고 이해한다. <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - วันพ่อวันแม่ 어머니날 - วันไหว้ครู 스승의날 - วันเด็ก 어린이날 - วันเรียกร้องอิสรภาพ 삼일절 - วันได้รับอิสรภาพ 광복절 - วันรัฐธรรมนูญ 제헌절 - ปัจจัยการดำรงชีพ เสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัย 생활요소/의.식.주

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

제목 3 언어와 다른 과목의 관계

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐาน ในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

수준 3.1 지식 향상을 위해 다른 과목과 연결하여 한국어를 사용한다.

ตาราง 6 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.3.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
1. ค้นคว้า รวบรวมและสรุปข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และ นำเสนอด้วยการพูดหรือเขียน 1. 다른 과목과 관련된 단어를 모으고 요약해서 말하거나 쓰기로 표현한다.	<ul style="list-style-type: none"> ◆ คำศัพท์ การค้นคว้า การรวบรวม การนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ◆ 다른 과목과 관련된 단어를 모으고 요약해서 말하거나 쓰기로 표현한다.

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

제목 4 언어, 사회와 세상의 관계

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน
 และสังคม

수준 4.1 학교 교육, 지역사회 그리고 사회에서 생기는 상황에서
 한국어를 사용한다.

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 7 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.4.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน</p> <p>1. 학교나 교실, 지역사회에서 생기는 현실적인 것과 비현실적인 것을 한국말로 대화할 수 있다.</p>	<p>◆ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน</p> <p>◆ 학교나 교실, 지역사회에서 생기는 현실적인 것과 비현실적인 것을 한국말로 대화하기 위한 언어를 사용한다.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - การซื้อของ การรับประทานอาหาร การเดินทาง โรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ ห้องสมุด การใช้สาธารณูปโภค - 물건사기, 식사, 교통, 영화관, 공원, 도서관, 공공시설

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

제목 4 언어, 사회와 세상의 관계

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

수준 4.2 직업을 찾기 위해서, 공부하거나 외국인과 이야기하기 위해 한국어를 사용한다.

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 8 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้มาตรฐาน ต.4.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตัวชี้วัดชั้นปี 목표	สาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี 한국어 교육 주제
<p>1. ใช้ภาษาเกาหลีในการสืบค้น ค้นคว้า สรุปลความรู้หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ</p> <p>1. 여러 매체에 있는 정보를 한국말로 찾는다.</p>	<p>◆ การใช้ภาษาเกาหลีในการสืบค้น ค้นคว้า สรุปลความรู้หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ</p> <p>◆ 여러 매체에 있는 쉬운 정보를 한국말로 찾기</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสืบค้นข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ 출판물, 인터넷에 있는 정보 찾기 - ฉลากผลิตภัณฑ์ 제목 읽기 - การรักษาสุขภาพอนามัย 건강 지키기 - วิธีทำอาหาร 음식 만들기
<p>2. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชนเป็นภาษาเกาหลี</p> <p>2. 학교나 지역사회 정보를 한국어로 발표한다.</p>	<p>◆ การใช้ภาษาเกาหลีในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียนและชุมชน</p> <p>◆ 학교나 지역사회 정보를 한국어로 발표하기.</p> <p>ตัวอย่าง 예</p> <ul style="list-style-type: none"> - แผ่นพับแนะนำโรงเรียนและชุมชน 학교의 정보를 안내하는 팸플릿 만들기 - ป้ายประกาศและโฆษณา 게시판과 광고 만들기 - นิทรรศการ 전시회 개최 - ประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ 여러 활동 발표

ภาษาเกาหลี

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลภาษาอูรัล-อัลเตอิก เช่นเดียวกับภาษาตุรกี ภาษามองโกล และภาษาฮังการี ก่อนศตวรรษที่ 15 คนเกาหลีใช้ตัวอักษรจีนในการสื่อสาร แต่เนื่องจากตัวอักษรจีนเป็นตัวอักษรที่ค่อนข้างซับซ้อนจึงไม่ใช้แพร่หลายในหมู่ประชาชนทั่วไป หลักจากที่พระเจ้าเซจงมหาราช พระมหากษัตริย์องค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์โชซอนทรงประกาศใช้ตัวอักษรฮันกึล (한글)

ภาษาเกาหลีจึงค่อย ๆ พัฒนามาเป็นลำดับจนกลายเป็นภาษาเกาหลีในปัจจุบัน ซึ่งประกอบด้วย พยัญชนะ 19 ตัว และสระ 21 ตัว โครงสร้างตัวอักษรของภาษาเกาหลี 1 ตัวจะแทนเสียงของแต่ละ พยางค์ ประกอบไปด้วยหน่วยเสียงต่าง ๆ ซึ่งมีได้มากที่สุด 4 หน่วย พยางค์เสียงในภาษาเกาหลี ประกอบขึ้นจากพยัญชนะและสระ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับภาษาไทยและสัทอักษรพินอินในภาษาจีน เช่น พยัญชนะ ㄱ ผสมกับสระ ㅏ จะกลายเป็นพยางค์ ㅏ ถือเป็นการประสมเสียงขั้นพื้นฐานใน ภาษาเกาหลี (ไลฟ์เอปซี, 2554)

1. โครงสร้างพื้นฐานของเสียงภาษาเกาหลี

ไลฟ์เอปซี (2554) โครงสร้างพื้นฐานของเสียงภาษาเกาหลี ดังภาพประกอบ 2

พยัญชนะต้น + สระ + ตัวสะกด

ภาพประกอบ 2 โครงสร้างเสียงภาษาเกาหลี

1.1 การประกอบหน่วยเสียงแบบแนวนอน

1.1.1 ไม่มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ เช่น ㄱ + ㅏ = ㅏ, ㄴ + ㅓ = ㅓ

1.1.2 มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด เช่น ㅈ + ㅏ + ㄴ = ㅊ, ㄱ + ㅓ + ㄴ

= ㅊ

1.1.3 มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด เช่น ㅈ + ㅏ + ㅈ = ㅊ, ㄱ + ㅓ + ㅈ

ㅈ + ㅏ = ㅊ

1.2 การประกอบหน่วยเสียงแบบแนวตั้ง

1.2.1 ไม่มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ เช่น ㅏ + ㅓ = ㅓ, ㅓ + ㅓ = ㅓ

1.2.2 มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด เช่น ㅈ + ㅏ + ㅈ = ㅊ, ㄴ + ㅓ + ㅈ

= ㅊ

1.2.3 มีตัวสะกด

พยัญชนะ + สระ + ตัวสะกด เช่น ㅈ + ㅏ + ㅈ + ㅈ = ㅊ, ㄱ + ㅓ + ㅈ

ㅈ + ㅏ = ㅊ

2. ชนิดของคำในภาษาเกาหลี

ฮันซองอิล (2550) กล่าวว่า ในการใช้ภาษาเรามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้เรื่องลักษณะของคำเพื่อใช้สร้างเป็นกลุ่มคำและโครงสร้างประโยค การศึกษาให้เข้าใจหน้าที่และชนิดของคำในประโยคจึงมีความสำคัญมากเพราะจะช่วยให้เราสามารถใช้คำได้ถูกต้องตามความหมายที่ต้องการ ชนิดของคำในภาษาเกาหลีแบ่งออกเป็น 5 ชนิด แต่ละชนิดจะมีลักษณะและหน้าที่ต่างกันไป ดังนี้

1. คำนาม คือ คำที่ทำหน้าที่แสดงหรือบ่งบอกถึงคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ เป็นต้น คำนามในภาษาเกาหลีสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำนามอิสระ และคำนามไม่อิสระ

1.1 คำนามอิสระ คือ คำนามที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว สามารถใช้ตามลำพังในประโยคได้โดยไม่ต้องมีคำอื่นมาขยาย ซึ่งคำนามอิสระมี 2 ชนิด คือ คำสามัญนาม และคำวิสามัญนาม

1.1.1 คำสามัญนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจงและยังรวมถึงคำที่แสดงสภาพหรือความคิดทั่ว ๆ ไป เช่น 사람 (คน), 남자 (ผู้ชาย), 고양이 (แมว), 책상 (โต๊ะหนังสือ), 생각 (ความคิด)

1.1.2 คำวิสามัญนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อของคนหรือสถานที่ชี้เฉพาะเจาะจงเพื่อที่จะแยกออกจากคนอื่นหรือสถานที่อื่น ๆ เช่น 세종대왕 (พระเจ้าเซจงมหาราช), 명동 (มายองดง), 경복궁 (พระราชวังคยองบก), 태국 (ประเทศไทย)

1.2 คำนามไม่อิสระ คือ คำนามที่ปรากฏตามลำพังไม่ได้จำเป็นต้องมีคำอื่นมาขยายถึงจะมีความหมายที่สมบูรณ์และสามารถทำหน้าที่ในประโยคได้ ซึ่งได้แก่คำนามที่เป็นคำแสดงหน่วยในการนับหรือการวัด เช่น 개 (ขึ้น อัน), 장 (แผ่น), 뽕 (ขวด)

2. คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนามที่เรากล่าวถึง เช่น ใช้แทนชื่อคน สัตว์ สิ่งของหรือสถานที่ คำสรรพนามในภาษาเกาหลีแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1 คำบุรุษสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนชื่อผู้พูด ชื่อผู้ฟัง และชื่อของผู้ที่กล่าวถึง ได้แก่ 저 (ฉัน), 당신 (คุณ), 그 (เขา)

2.2 คำสรรพนามระบุเฉพาะ คือ คำที่ใช้ระบุแทนชื่อสิ่งของและสถานที่ เช่น 이것 (สิ่งนี้), 그것 (สิ่งนั้น), 여기 (ที่นี่), 거기 (ที่นั่น)

2.3 คำสรรพนามแสดงคำถาม คือ คำที่ทำหน้าที่แสดงคำถามในประโยค ได้แก่ 누구 (ใคร), 어디 (อะไร), 어디 (ที่ไหน), 얼마 (เท่าไร), 언제 (เมื่อไร)

3. คำคุณลักษณะ คือคำที่ใช้สำหรับขยายคำนาม โดยจะวางหน้าคำนามที่ต้องการขยายเสมอ ไม่สามารถย้ายตำแหน่งได้ คำคุณลักษณะในภาษาเกาหลีสามารถแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังภาพประกอบ 3

คำคุณลักษณะ + คำนาม

ภาพประกอบ 3 โครงสร้างคำคุณลักษณะในภาษาเกาหลี

3.1 คำคุณลักษณะบอกสภาพ คือคำที่บ่งบอกถึงลักษณะหรือสภาพของสิ่งนั้นๆ ที่ต้องการจะอธิบาย เช่น

ตาราง 9 คำคุณลักษณะบอกสภาพ

คำคุณลักษณะบอกสภาพ	ตัวอย่าง
새 (ใหม่)	새 옷 (เสื้อผ้าใหม่), 새 차 (รถใหม่)
헌 (เก่า)	헌 신발 (รองเท้าเก่า), 헌 집 (บ้านเก่า)

3.2 คำคุณลักษณะระบุเฉพาะ คือคำที่ใช้ชี้เฉพาะเจาะจงถึงสิ่งที่กล่าวถึง เช่น

ตาราง 10 คำคุณลักษณะระบุเฉพาะ

คำคุณลักษณะระบุเฉพาะ	ตัวอย่าง
이 (นี้)	이 사람 (คนนี้), 이 노래 (เพลงนี้)
그 (นั้น)	그 그림 (รูปวาดนั้น), 그 말 (คำพูดนั้น)

3.3 คำคุณลักษณะบอกจำนวน คือคำที่ใช้บอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งนั้นๆ ที่ต้องการจะอธิบาย เช่น

ตาราง 11 คำคุณลักษณะบอกจำนวน

คุณลักษณะบอกจำนวน	ตัวอย่าง
ตัวเลข	열 명 (10 คน), 삼 년 (3 ปี)
모든 (ทั้งหลาย)	모든 국민 (ประชาชนทั้งหลาย)
여러 (หลาย)	여러 민족 (หลายชาติ), 여러 가지 (หลายอย่าง)

3.4 คำคุณลักษณะแสดงคำถาม คือคำที่ทำหน้าที่แสดงคำถามของคำนามในประโยค ได้แก่

ตาราง 12 คำคุณลักษณะแสดงคำถาม

คำคุณลักษณะแสดงคำถาม	ตัวอย่าง
무슨 (อะไร)	무슨 색 (สีอะไร), 무슨 노래 (เพลงอะไร)
어떤 (ใด)	어떤 사람 (คนใด), 어떤 색 (สีใด)
어느 (ไหน)	어느 민족 (ชาติไหน), 어느 나라 (ประเทศไหน)
몇 (กี่)	몇 시간 (กี่ชั่วโมง), 몇 시 (กี่โมง)

4. คำกริยา คือคำที่ใช้แสดงการกระทำหรือแสดงอาการ แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

4.1 คำกริยาแสดงการกระทำ คือคำกริยาทั่วไปที่บ่งบอกการกระทำหรือแสดงอาการของประธานในประโยค เช่น 가다 (ไป), 오다 (มา), 먹다 (กิน), 자다 (นอน)

4.2 คำกริยาบอกสภาพ คือคำกริยาที่บอกลักษณะหรือสภาพของสิ่งนั้น ๆ เช่น 예쁘다 (สวย), 빠르다 (เร็ว), 크다 (ใหญ่), 작다 (เล็ก)

4.3 คำกริยาเป็น คำกริยา 이다 แปลว่า เป็น คือ ถือเป็นคำกริยาพิเศษมีลักษณะเหมือนคำนามไม่อิสระคือต้องมีคำนามอยู่ข้างหน้า 이다 เสมอ เช่น 선생님이다 (เป็นคุณครู), 학생이다 (เป็นนักเรียน)

5. คำวิเศษณ์ คือคำที่ใช้สำหรับขยายคำกริยาเพื่อแสดงความหมายให้ชัดเจนหรือให้รายละเอียดมากขึ้น โดยจะวางหน้าคำกริยาที่ถูกขยายเสมอ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

คำวิเศษณ์ + คำนาม

ภาพประกอบ 4 โครงสร้างของคำวิเศษณ์

ได้แก่

5.1 คำวิเศษณ์แสดงคำถาม คือคำที่ทำหน้าที่แสดงคำถามในประโยค มี 3 คำ

ตาราง 13 คำวิเศษณ์แสดงคำถาม

คำวิเศษณ์แสดงคำถาม	ตัวอย่าง
언제 (เมื่อไหร่)	언제 먹어요? (กินเมื่อไหร่)
왜 (ทำไม)	왜 왔어요? (มาทำไม)
어떻게 (อย่างไร)	어떻게 해요? (ทำอย่างไร)

5.2 คำวิเศษณ์ทั่วไปที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น

ตาราง 14 คำวิเศษณ์ทั่วไป

คำวิเศษณ์	ตัวอย่าง
같이 (ด้วยกัน)	같이 먹어요. (กินด้วยกัน)
자주 (บ่อย ๆ)	자주 만나요. (พบกันบ่อย ๆ)
아주 (มาก)	아주 예뻐요. (สวยมาก)
가장 (ที่สุด)	가장 중요해요. (สำคัญที่สุด)
정말 (จริง ๆ)	정말 맛있어요. (อร่อยจริง ๆ)
아직 (ยัง)	아직 안 먹었어요. (ยังไม่ได้กิน)

3. โครงสร้างประโยคพื้นฐานของภาษาเกาหลี

เซซางซอง และสุนทรี ลาภรุ่งเรือง (2550) ได้กล่าวถึงโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาเกาหลี แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

แบบที่ 1 ประธาน + บทเสริมความ + 이다

เช่น 저는 태국 사람이다. (ฉันเป็นคนไทย)

แบบที่ 2 ประธาน + กริยาคุณศัพท์

เช่น 태국 음식이 맛있다. (อาหารไทยอร่อย)

แบบที่ 3 ประธาน + อกรรมกริยา

เช่น 동생이 웃는다. (น้องหัวเราะ)

แบบที่ 4 ประธาน + กรรม + สกรรมกริยา

เช่น 나는 밥을 먹는다. (ฉันหิวข้าว)

ซึ่งส่วนประกอบของประโยคมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประธาน คือคำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค

ประกอบด้วยคำช่วยชี้ตำแหน่งแสดงประธานของประโยคจะปรากฏอยู่หน้ากรรมกริยาหรือหน้ากรรม

2. บทเสริมความ คือส่วนประกอบหนึ่งของประโยคทำหน้าที่เสริมความเพื่อขยายความหรือเพิ่มข้อมูลของประธานในประโยคให้ชัดเจนขึ้น

3. กริยาคุณศัพท์ คือคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคเพื่อบอกสภาพหรือลักษณะของประธานของประโยค

4. อกรรมกริยา คือคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคเพื่อแสดงกริยาอาการของประธานในประโยค โดยไม่จำเป็นต้องมีกรรมมารับ

5. สกรรมกริยา คือคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคเพื่อแสดงกริยาอาการของประธานในประโยค โดยจำเป็นต้องมีกรรมมารับ

6. กรรม คือคำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค ในภาษาเกาหลีกรรมจะอยู่หน้าคำกริยา ซึ่งโดยปกติจะมีคำช่วยชี้ตำแหน่งกรรม

วิทิตยา จันทรพันธ์ (2555) ได้อธิบายถึงโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาเกาหลีว่าประกอบไปด้วยโครงสร้างหลัก ๆ คือ

ประธาน + กริยา + กรรม

ภาพประกอบ 5 โครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาเกาหลี

ซึ่งในประโยคยังมีคำช่วยชี้ประธานและคำช่วยชี้กรรมเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนระหว่างคำนาม 2 คำที่ทำหน้าที่เป็นประธานและกรรมของประโยค ซึ่งคำเหล่านี้จะวางไว้หลังคำนามนั้นๆ เสมอ โดยมีวิธีเลือกใช้ดังนี้

1. คำช่วยชี้ประธาน (Subject Particle) ใช้วางหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค มีเงื่อนไขการใช้แตกต่างกัน ดังนี้

- ㅇ| วางตามหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค โดยคำนามนั้นลงท้ายด้วยพยางค์ที่มีตัวสะกด เช่น **곰이**, **눈이**, **책이**

- 가 วางตามหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค โดยคำนามนั้นลงท้ายด้วยพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด เช่น **강아지가**, **나비가**, **의사가**

2. คำช่วยชี้หัวเรื่อง (Topic Particle) ใช้วางหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคหรือต้องการเน้นย้ำประธานในประโยค มีเงื่อนไขการใช้แตกต่างกัน ดังนี้

- 은 วางตามหลังคำนามที่ลงท้ายด้วยพยางค์ที่มีตัวสะกด
เช่น **오늘은 날씨가 좋아요.** (วันนี้อากาศดี) **동생은 책을 읽어요.** (น้องอ่านหนังสือ)

- 는 วางตามหลังคำนามที่ลงท้ายด้วยพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด
เช่น **언니는 눈이 예뻐요.** (พี่สาวตาสวย) **오빠는 빵을 먹어요.** (พี่ชายกินขนมปัง)

การใช้ **이**, **가**, **은**, **는** ใช้เป็นคำช่วยชี้ประธานของประโยคได้เหมือนกัน แต่แตกต่างกันตรงความหมายที่รับรู้ การใช้ **이**, **가** จะทำให้คำนามนั้นทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคอย่างแท้จริง แต่การใช้ **은**, **는** จะมีความหมายในเชิงช่วยเน้นย้ำประธานของประโยค

3. คำช่วยชี้กรรม (Object Particle) ใช้วางหลังคำนามหรือคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค มีเงื่อนไขการใช้แตกต่างกัน ดังนี้

- 을 วางตามหลังคำนามหรือคำสรรพนามที่ลงท้ายด้วยพยางค์ที่มีตัวสะกด

เช่น **친구는 밥을 먹어요.** (เพื่อนกินข้าว) **아버지는 신문을 읽어요.** (พ่ออ่านหนังสือพิมพ์)

- 를 วางตามหลังคำนามหรือคำสรรพนามที่ลงท้ายด้วยพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด

เช่น **동생은 만화를 봐요.** (น้องดูการ์ตูน) **저는 한국 가수를 좋아해요.** (ฉันชอบนักร้องเกาหลี)

4. การผันคำกริยา ในภาษาเกาหลีการลงท้ายประโยคมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยคำกริยาแท้ในภาษาเกาหลีจะไม่สามารถนำไปใช้ในประโยคได้เลยต้องมีการผันคำกริยาแท้ดังกล่าวก่อน โดยทั่วไปชาวเกาหลีจะนิยมใช้รูปแบบการลงท้ายประโยคที่แสดงความรู้สึก 2 รูปแบบ ดังนี้

- รูปแบบ 습니다 เป็นรูปแบบการลงท้ายประโยคบอกเล่าที่แสดงความรู้สึกดีมาก ใช้พูดกับผู้ที่อาวุโสกว่าหรือการพูดอย่างเป็นทางการ

- รูปแบบ 으 เป็นรูปแบบการลงท้ายประโยคบอกเล่าที่แสดงความรู้สึกปานกลาง สามารถพูดได้ทั่วไปทั้งกับผู้อาวุโสกว่า ตลอดจนถึงผู้ที่มีอายุน้อยกว่า

ความสามารถด้านการพูด

1. ความหมายของการพูด

การพูดเป็นพฤติกรรมสื่อสารที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการใช้ชีวิตร่วมกันในสังคมของมนุษย์ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูด ดังนี้

นพเก้า ณ พัทลุง (2548) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารด้วยการพูดที่มีความชัดเจน ตรงประเด็น ครบถ้วน ฟังแล้วเข้าใจ และใช้คำพูดได้เหมาะสมกับ กาลเทศะ โดยเป็นทักษะที่ค่อย ๆ พัฒนาซึ่งต้องคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. การออกเสียงคำพูด (Pronunciation) แต่ละภาษาจะมีการออกเสียงที่แตกต่างกันทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บางเสียงในภาษาอังกฤษจะไม่มีในภาษาไทย ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงสำหรับเด็กไทย เช่น เสียง th เช่น คำว่า Think, Thanks เป็นต้น

2. การลงน้ำหนักคำ (Stress) การเน้นเสียงในคำ วลีหรือประโยคเป็นสิ่งที่สำคัญในการพูด เพราะหากเน้นเสียงผิดที่อาจทำให้ความหมายในการพูดผิด

3. การออกเสียงสูงต่ำ (Intonation) การพูดภาษาอังกฤษจะมีระดับเสียง สูง ปานกลาง ต่ำ ทำนองเสียงสูงและต่ำจะขึ้นอยู่กับลักษณะของประโยคและความมุ่งหมายในการพูด

4. การเว้นจังหวะในการออกเสียงในประโยค (Rhythm) เป็นส่วนที่มีความสำคัญ เพราะหากพูดผิดจังหวะ อาจทำให้การสื่อความหมายคลาดเคลื่อนได้

คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมสื่อสารที่ผู้พูดต้องกำหนดจุดมุ่งหมายไว้อย่างชัดเจน ผู้พูดต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ในการพูดจึงจะสามารถถ่ายทอดสารให้ผู้อื่นรับรู้และตอบสนองได้ตามจุดมุ่งหมาย

ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์ (2552) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่ใช้มากเป็นอันดับสองรองจากการฟัง เราจะเห็นได้ว่าในวันหนึ่ง ๆ เราจะสื่อสารกันด้วยการพูดเป็นส่วนใหญ่เพราะการพูดเป็นวิธีการส่งสารที่ใช้ได้สะดวกรวดเร็วก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันได้มากกว่าการเขียน การพูดไม่ได้หมายถึงเฉพาะการเปล่งเสียงออกมาเท่านั้นแต่การพูดยังหมายถึงการสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ กิริยาท่าทาง จังหวะลีลา และน้ำเสียงเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนความต้องการให้คนฟังได้รับรู้ความหมายและตอบสนองตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2552) กล่าวว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกันเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายหรือกระบวนการสำคัญคือเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำน้ำเสียงรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด (Non Verbal language) คือ สีหน้า ท่าทาง ประกอบการพูด ให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคม

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึงพฤติกรรมสื่อสารโดยใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกันทั้งการใช้ถ้อยคำ จังหวะและน้ำเสียง รวมทั้งการพูดยังหมายถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด เช่น กิริยาท่าทางประกอบการพูด สีหน้า เพื่อให้สามารถถ่ายทอดสารให้ผู้ฟังได้รับรู้ และตอบสนองได้ตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

2. ความสามารถในการพูด

การพูดเป็นการติดต่อสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ โดยใช้เสียง ภาษา แววดา สีหน้าท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้เป็นที่เข้าใจกัน ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร โดยนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

Hybel (1995) และสมยศ แม่นแย้ม (2543) ได้ให้ความหมายของ ความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกันว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อขอข้อมูลกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูด และควรจะพูดอะไรกับใคร ที่ไหน และลักษณะอย่างไร

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมเพื่อใช้ติดต่อแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างถูกต้องเหมาะสมกับโอกาส เวลา และสถานที่

3. ระดับความสามารถในการพูด

Oller (1979) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัวและสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมีอาชีพขั้นต้น ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดระดับมีอาชีพ ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมากและสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์สำนวนพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

Valette and Disick (1972) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก ผู้เรียนสามารถเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะการหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำประโยคหรือข้อความบทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ระดับความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว โดยใช้คำศัพท์สำนวน ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย
3. ระดับถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการสามารถพูดได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
4. ระดับสื่อสาร ผู้เรียนสามารถออกความคิดเห็นแสดงความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศที่กล่าวมานี้ตามแบบของออลเลอร์ควรจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในระดับสูงนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในเชิงธุรกิจหรือการศึกษาในระดับสูง ส่วนระดับความสามารถในการพูดตามแบบของแวลเล็ทและดิสซิกนั้นเหมาะสมกับการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาเพราะมีการระบุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่ในระดับขั้นแรกของ ความสามารถในการใช้ภาษาจนถึงระดับสุดท้ายจึงง่ายต่อครูผู้สอนในการวัดผลประเมินผล

4. องค์ประกอบของการพูด

ซูเกียรติ จารัตน์ (2535) การพูดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่กล่าวคำพูดออกไปซึ่งในแต่ละครั้งต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร สามารถถ่ายทอดความรู้สึก ข้อเท็จจริง ทัศนคติ ตลอดจนความคิดเห็นของตนเองไปสู่ผู้ฟังโดยการใช้อย่าง เสียง กริยาท่าทาง และบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดที่ดีนั้นต้องมีความรู้จริงในเรื่องที่พูดถ่ายทอดสาระของเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนสามารถตอบหรือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังมีจรรยาบรรณและคุณธรรมในการพูดมีเจตนาดีต่อผู้ฟัง เช่น สร้างบรรยากาศการพูดที่เป็นกันเองกับผู้ฟังหรือมีเรื่องพูดเป็นธรรมชาติคล้ายการคุยกัน มีการเสนอเรื่องราวหรือแนวความคิดที่มีเหตุผลอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ข้อเท็จจริงหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและกระบวนการในการพิจารณาหาเหตุความหมายได้กระจ่าง รวมทั้งจัดเนื้อเรื่องให้ตรงกับความคิดหรือความต้องการของผู้ฟัง

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด ในการพูดทุกครั้งผู้พูดที่มีความสามารถจะต้องเลือกพูดในสิ่งที่ตนถนัดเพราะมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ และก่อนพูดจะต้องมีการเตรียมเรื่องให้พร้อม มีคำนำเนื้อเรื่องและบทสรุปจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น สารที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีการใช้ภาษาที่มีความหมายตรงกัน ไม่ใช่ถ้อยคำที่มีหลายความหมาย มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง มีตัวอย่างหรือหลักฐานสนับสนุนอย่างเหมาะสมชัดเจนตลอดเรื่อง ไม่สับสน กำกวม วกวนออกนอกเรื่อง มีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่ และกลุ่มผู้ฟัง มีลักษณะสร้างสรรค์ให้แนวคิดแปลกใหม่ที่ น่าสนใจและเป็นประโยชน์มีความสัมพันธ์กันประดุจลูกโซ่ในแต่ละตอน และมีความสั้นยาวพอเหมาะกับเวลาและจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

3. สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูด หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟังเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว ได้แก่ น้ำเสียง การแสดงสีหน้า แววตา กิริยาและท่าทางของผู้พูด รวมไปถึงโสตทัศนอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รูปภาพของจริงหรือเครื่องเสียง สื่อ เครื่องมือที่ใช้พูด อาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

3.1 สื่อธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ คลื่นเสียง และแสงสว่าง

3.2 สื่อที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ไมโครโฟน วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น โดยสื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดที่ดีควรอยู่ในสภาพพร้อมที่จะนำสารไปสู่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพเสมอไม่มีสิ่งต่าง ๆ รบกวน เช่น เสียงจากบริเวณใกล้เคียง

4. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้ได้ยินหรือได้ฟังสารจากผู้พูดแล้วมีการแสดงออกตอบโต้ซึ่งกันและกันสอดคล้องกับเรื่องที่กำลังพูดอยู่ ผู้พูดจะประสบผลสำเร็จได้ดีถ้ารู้จักผู้ฟังว่าเป็นใคร อายุ เพศ การศึกษา และสถานการณ์ทางสังคมเป็นอย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อต่างกันจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจและต้องการในสิ่งต่าง ๆ กันอีกด้วย ผู้ฟังที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีประสาทหูไวสามารถรับฟังถ้อยคำต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้องและรู้เรื่อง มีสมาธิมั่นคงทนต่อเสียงรบกวนได้ มีความรู้ในเรื่องที่กำลังฟังอยู่บ้างช่วยให้สามารถติดตามเรื่องและเข้าใจเรื่องได้ดี มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำมาก

พอสมควร ทำให้เข้าใจเรื่องที่กำลังฟังอยู่ดีขึ้น ยอมรับฟังความคิดเห็นในแนวทางที่ตนไม่เห็นด้วย มีความสนใจเรื่องที่กำลังฟัง หาประโยชน์และพิจารณาคุณค่าของความคิดที่แปลกใหม่ ฟังอย่างมีไหวพริบ มีความสนใจผู้พูด เต็มใจที่จะรับความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ด้วยถ้ามีโอกาส สามารถจับใจความสำคัญที่ผู้พูดได้ ควรจดบันทึกไว้เพื่อกันลืมและสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างครบถ้วนและถูกต้อง สามารถตั้งคำถามเพื่อเสริมความเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

5. ผลของการพูด หมายถึง การกระทำตอบโต้ของผู้ฟังที่แสดงให้ผู้พูดทราบระหว่างพูดหรือเมื่อพูดจบแล้วว่าผลการพูดครั้งนั้นเป็นอย่างไรเป็นต้นว่าไม่เข้าใจหรือน่าเบื่อหน่าย ผลการพูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีความตรงไปตรงมา ปราศจากอคติ มีเจตนาไปในทางสร้างสรรค์ ไม่คิดทำลายกัน

6. ประสบการณ์ร่วม หมายถึง ความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็นมา ทั้ง ผู้พูดและผู้ฟัง เช่น พื้นฐานด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ทักษะคติและค่านิยม เป็นต้น ถ้าผู้พูดหรือผู้ฟังมีประสบการณ์ร่วมที่คล้ายคลึงกันหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน จะทำให้เข้าใจตรงกันและง่ายขึ้น ประสบการณ์ร่วมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพูดอย่างยิ่ง ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของผู้พูดอย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดนั้นจะต้องประกอบไปด้วย ผู้พูด สารหรือเนื้อเรื่องที่จะพูด สื่อหรือเครื่องมือ ผู้ฟัง ผลของการพูด และประสบการณ์ร่วม จึงจะทำให้การพูดนั้นสัมฤทธิ์ผล บรรลุจุดมุ่งหมายของผู้พูด เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้ฟังสามารถตีความหรือนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

5. จุดมุ่งหมายในการพูด

การพูดย่อมมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันผู้พูดต้องศึกษาวิเคราะห์ให้เข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ที่จะพูดแต่ละครั้งให้ชัดเจนทั้งนี้เพื่อความสำเร็จในการสื่อสาร (สนิท สัตโยภาส, 2545; คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2551; ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์, 2552) แบ่งออกเป็น

1. การพูดเพื่อให้ความรู้หรือข้อเท็จจริง เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้ โดยผู้พูดจะต้องเตรียมเนื้อหา ข้อมูลให้ถูกต้องครบถ้วน ทำความเข้าใจในเรื่องราวต่าง ๆ และนำไปวิเคราะห์ให้เข้าใจความมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ที่จะพูด จึงนำไปถ่ายทอดความรู้ ข้อเท็จจริง โดยการบรรยาย อธิบาย แนะนำ ชี้แจง สาธิตหรือวิธีเสนอรายงาน

2. การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการพูดเพื่อจูงใจให้ผู้ฟังเกิดความศรัทธาเลื่อมใส มีความคิดเห็นคล้อยตามให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือพฤติกรรม โดยที่ผู้พูดต้องศึกษาภูมิหลังของผู้ฟัง ใช้จิตวิทยาในการพูดจูงใจ รวมทั้งเหตุผลที่จะนำมาสนับสนุนในเรื่องนั้น ๆ ให้มีความน่าเชื่อถือ เช่น การพูดวิจารณ์ การพูดเพื่อขอความร่วมมือ

3. การพูดเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินหรือเกิดความรู้สึกดี มีความสุข ผู้พูดต้องเข้าใจถึงบรรยากาศในการพูด ความต้องการของผู้ฟัง และอาจสอดแทรกเนื้อหาสนุกสนานที่เหมาะสมกับเรื่องที่พูด

4. การพูดเพื่อค้นหาคำตอบหรือหาทางแก้ปัญหา เป็นการพูดเพื่อระดมความคิดเห็นจากผู้ฟังอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหา เช่น การพูดสนทนา การประชุมสัมมนา ซึ่งผู้พูดจะชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาและการใช้คำถาม

5. การพูดเพื่อแนะนำและชี้แนะเรื่องต่าง ๆ เป็นการพูดในเวลาจำกัดตามลักษณะของเรื่องที่แนะนำเป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังทราบเฉพาะข้อเท็จจริงอย่างย่อ เช่น การแนะนำบุคคล แนะนำการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการพูด หมายถึงการพูดเพื่อให้ข้อเท็จจริง เพื่อโน้มน้าว เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เพื่อค้นหาหรือหาทางแก้ปัญหา เพื่อแนะนำและชี้แนะเรื่องต่าง ๆ ซึ่งทุกจุดมุ่งหมายล้วนต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและบรรลุตามความตั้งใจสื่อสารของผู้พูดทั้งสิ้น

6. ลักษณะวิธีการพูด

ไพบูลย์ ดวงจันทร์ (2542) ได้จำแนกลักษณะวิธีการพูด ดังนี้

1. การพูดอย่างฉับพลัน เป็นการพูดที่ผู้พูดไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อนและไม่มีโอกาสเตรียมตัวล่วงหน้า แต่ได้รับเชิญให้พูดไม่สามารถปฏิเสธได้ ส่วนใหญ่จะเป็นการพูดในงานสังคมต่าง ๆ การพูดประเภทนี้ผู้พูดจะต้องควบคุมสติไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไป ใช้ปฏิภาณไหวพริบ ประสบการณ์ ความรู้รอบตัว และทักษะในการสื่อสารของตนอย่างมีประสิทธิภาพ ควรใช้ความคิดอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมคำขึ้นต้น ประมวลเนื้อหาสาระและการกล่าวลงท้ายที่เป็นลำดับต่อเนื่องชัดเจน กะทัดรัด และน่าประทับใจ

2. การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ เป็นการอ่านจากต้นฉบับทุกตัวอักษรที่เตรียมไว้ในโอกาสที่เป็นทางการ เช่น การอ่านข่าวรัฐบาลสุนทรพจน์ การส่งกระจายเสียงทางวิทยุ ผู้พูดต้องมีศิลปะการอ่าน ต้องฝึกซ้อมเป็นอย่างดี ทั้งอักขรวิธี น้ำเสียงและการเว้นวรรคตอน

3. การพูดแบบท่องจำ ผู้พูดต้องจำเนื้อความจากบทให้ได้มากและครบถ้วนที่สุด ต้องพูดเป็นธรรมชาติไม่ใช่ท่องจำ ใช้วจนภาษาประกอบให้เหมาะสม อย่าพะวงกับเนื้อความที่ท่องจำ เพราะจะเพิ่มความเครียด การพูดจะไม่ยืดหยุ่นตามสถานการณ์อาจจืดจางจึงไม่ควรใช้ หากจำเป็นควรพูดสั้น ๆ ประมาณ 3-4 นาที มักใช้ในการแสดงละครหรือโอกาสจะแสดงความสามารถพิเศษในการพูด

4. การพูดแบบเตรียมตัวล่วงหน้า มีโครงร่างบันทึก ผู้พูดจะทราบล่วงหน้าจึงมีโอกาสเตรียมและฝึกซ้อมเต็มที่เป็นการสื่อสารที่ดีเพราะพูดจากความเข้าใจ ความรู้สึก และภูมิรู้ของตน สร้างความประทับใจให้ผู้ฟังได้ดีจึงต้องมีการเตรียมตัว ลำดับความคิดขึ้นต้นเนื้อความและลงท้าย

อย่างเหมาะสม เตรียมต้นร่างเฉพาะหัวข้อหรือใจความสำคัญหลัก ๆ เป็นการพูดที่ใช้กันแพร่หลายที่สุด

สรุปได้ว่า ลักษณะการพูด มี 4 ลักษณะ ประกอบด้วย การพูดอย่างฉับพลัน การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ การพูดแบบท่องจำ และการพูดแบบเตรียมตัวล่วงหน้า ซึ่งการพูดที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การพูดอย่างฉับพลัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเกาหลีสื่อสารได้จริง อาจทำการเตรียมตัวมาล่วงหน้าได้ แต่ผู้เรียนจะทราบเพียงหัวข้อหรือเรื่องที่จะทำการพูดอย่างกว้าง ๆ เท่านั้น

7. การประเมินผลทักษะการพูด

การประเมินผลทักษะการพูดภาษาเกาหลีต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของทักษะด้านการพูด เช่น การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยจึงอ้างอิงการประเมินผลทักษะการพูดภาษาเกาหลีจากการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทักษะด้านการพูดและนำมาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด ดังนี้

Clark (1972) ได้ประเมิน 4 ประเด็น โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ความถูกต้องของการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดโต้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิด พูดเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

2. การเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมและถูกต้อง (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้ศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ยังใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์ได้เหมาะสม

ระดับที่ 4 ใช้ศัพท์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์

3. ความถูกต้องของไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดเล็กน้อย

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้อง ผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งการใช้ศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

ระดับที่ 2 พูดแล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ บางครั้งติดตะกุกตะกัก

ระดับที่ 4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ มีความต่อเนื่องของการสนทนา หยุดถูก

จังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1997) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด 5 ด้าน ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาการออกเสียงมากทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดเลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจ ผู้ฟังต้องถามซ้ำเรื่อย ๆ ว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร

ระดับที่ 3 มีปัญหาทางการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟัง มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดออกเสียงได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ แต่มักใช้และเรียงลำดับคำผิดบ่อยทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้างแต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์ผิดเล็กน้อย แต่แก้ไขใหม่ได้ถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อความหมายได้เพราะไม่รู้คำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดเลือกใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์จำกัดทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมาย

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้สนทนามีจำกัด เนื่องจากมีปัญหาในการคิดคำศัพท์มาใช้ในการพูดสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถใช้คำศัพท์ วลี สำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 มีการหยุดเว้นการสนทนาเป็นเวลานานมากทำให้ไม่สามารถสนทนาได้รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 พูดหยุดเว้นบ่อยครั้ง หยุดคิดนานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความเร็วและคล่องแคล่วไม่มากนักเนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ระดับที่ 4 มีความเร็วและคล่องแคล่วในการพูด พูดสะดุดเป็นบางครั้งเนื่องจากปัญหาการใช้ภาษา

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการคิดคำพูด พูดคำซ้ำ ตะกุกตะกัก

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่พูดแต่ค่อนข้างช้าและมักพูดคำซ้ำ

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจครบถ้วน แต่พูดข้อความซ้ำเป็น

บางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด ไม่มีปัญหา

กมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554) ได้กล่าวว่าหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความ เป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

สรุปได้ว่า การพูดสามารถประเมินได้จากการออกเสียงได้เทียบเท่าเจ้าของภาษา การใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับเหตุการณ์ต่าง ๆ การเลือกไวยากรณ์อย่างถูกต้อง พูดได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตรงกันกับผู้พูด ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี โดยการวัดภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score 5 ด้าน ซึ่งดัดแปลงจากเกณฑ์การประเมินการพูดของคลากส์ ประกอบด้วย ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง การออกเสียง การใช้ภาษา และการแสดงท่าทางและการใช้น้ำเสียง

8. วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2552) ได้เสนอวิธีการทดสอบ ดังนี้

1. พูดประโยคสั้น ๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้บรรยายวัตถุโดยใช้ภาษาที่เรียน โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึง
4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบหลายภาพ
5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีหลายหัวข้อ
6. ให้นักเรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยหาข้อมูลให้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์

นั่นคืออะไร

แล้วจดบันทึก

จิราวรรณ ปัญญาชวีท (2548) ได้อธิบายเกี่ยวกับกิจกรรมและขั้นตอนในการทดสอบทักษะการพูดที่สามารถเลือกใช้ได้ให้เหมาะสม ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างกันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมทางภาษา

9. ให้ได้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีสามารถทำการทดสอบได้หลากหลายวิธี ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้กิจกรรมการทดสอบการพูด ได้แก่ ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม ให้บอกลักษณะหรือบรรยายภาพจากจากรูปภาพที่ครูกำหนดให้ จัดสถานการณ์ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างกันไป ให้เล่นเกมทางภาษา และให้แสดงบทบาทสมมติ โดยการวัดภาคปฏิบัติ แบบ Rubric Score 5 ด้าน ซึ่งตัดแปลงจากเกณฑ์การประเมินการพูดของคลากส์ ประกอบด้วย ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง การออกเสียง การใช้ภาษา และการแสดงท่าทางและการใช้น้ำเสียง

ความมั่นใจในการใช้ภาษา

1. ความหมายของความมั่นใจ

ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี คือ ความกล้าที่จะใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 อย่าง ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการสื่อสาร ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยขออ้างอิงความหมายของความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีจากความหมายและลักษณะของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้อธิบายความหมายและอธิบายลักษณะของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

Maslow (1954) อธิบายว่า คนทุกคนในสังคมมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จ ความภูมิใจในตนเอง และต้องการได้รับการยอมรับนับถือจากคนอื่นในความสำเร็จของตน ถ้าความต้องการนี้ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอจะทำให้บุคคลนั้นมีความมั่นใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถและมีประโยชน์ต่อสังคม แต่ถ้าความต้องการนี้ถูกขัดขวางจะทำให้เกิดความรู้สึกมีปมด้อยหรือเสียความภาคภูมิใจในตนเอง

Belt (1969) อธิบายว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นลักษณะของสภาวะทางจิตใจของบุคคลที่มีความรู้สึกมั่นใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนกับผู้อื่นรอบตัว และการที่บุคคลจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้นต้องเกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างพฤติกรรมนี้

Saetan (1991) อธิบายว่า การที่ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะเลือกวิธีการตรวจสอบความเข้าใจและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษของตนด้วยตัวของนักเรียนเองบ่งบอกว่าผู้เรียนคนนั้นเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ส่วนผู้ที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเลือกที่จะให้บุคคลอื่นมาช่วยตรวจสอบความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตัวเองให้

Gander (2006) อธิบายว่า บุคคลที่จะแสดงออกว่าเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษได้นั้นก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นอย่างน้อยได้รับอิสระหรือความชำนาญในระดับดี นั่นคือระดับการมีความรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง

Sjoberg (2006) อธิบายว่า ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือผู้เรียนที่ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถส่งเสริมได้โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนเหล่านั้น มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยเสริมแรงจนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนเหล่านั้นให้กลายเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

กรมวิชาการ (2537) อธิบายว่า ความมั่นใจในตนเองหรือความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยให้คนเราสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ประสบความสำเร็จช่วยให้คนเรามีความเป็นตัวของตนเอง กล้าคิดกล้าแสดงออก ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจยอมรับผลที่เกิดขึ้นด้วยความพอใจและภูมิใจ สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และแก้ปัญหาด้วยความรู้สึกที่มั่นคงอันเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีสุขภาพจิตดี มีความสุขในการดำรงชีวิต

ประสาธ อิศรปริดา (2538) อธิบายว่า ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเป็นความรู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเองซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในกระบวนการปฏิบัติตามแม่แบบ ความรู้สึกนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนประเมินตนเองว่าจะสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ สามารถใช้กลวิธีที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ที่แปลกใหม่ หลังจากประเมินตนเองแล้วผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จ

มะลิ นันทสาร (2538) อธิบายว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึงลักษณะของบุคคลที่มีจิตใจมั่นคง กล้าเผชิญความจริง กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ กล้าซักถามในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ ต้องการทำอะไรด้วยตนเอง สามารถเป็นตัวของตัวเอง มีการตัดสินใจโดยไม่ลังเล สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ไม่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เป็นปัญหา มีศรัทธาในคุณค่า และความสำคัญของตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นผู้นำ

กัลยา สุรีย์ (2546) อธิบายว่า ความเชื่อมั่นเป็นการกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน จิตใจมั่นคง เปลี่ยนความเชื่อยาก มั่นใจใน

ความคิดของตนเอง มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ กล้าตัดสินใจ ไม่ลังเล ไม่วิตกกังวล และกล้าเผชิญต่อความจริง

จรวยพร ธรนิทร์ (2552) อธิบายว่า คนที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมักเป็นผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่สำคัญความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยังเป็นพื้นฐานของการกล้าตัดสินใจที่จะฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจจะเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากการมีองค์ความรู้ที่ดี มีฐานข้อมูลเดิมและมีผู้รู้มาช่วยแนะนำ ยิ่งถ้าผู้ใดมีประสบการณ์จากความสำเร็จในการใช้ภาษาด้วยแล้วก็就会有ความมั่นใจมากยิ่งขึ้นและความสำเร็จจะเป็นตัวทำให้ฮึกเหิมและกล้าแสดงออกในอนาคต

สุจิตราภา ชัยจำรัส (2554) อธิบายว่า ความมั่นใจในตนเอง หมายถึงบุคลิกภาพส่วนหนึ่งของบุคคลที่แสดงออกให้เห็นถึงความมั่นใจในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ตามที่ต้องการ กล้าแสดงออกอย่างเปิดเผย กล้าเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และตัดสินใจด้วยความมั่นใจรวมทั้งการยอมรับและภาคภูมิใจในตนเองว่ามีความสามารถ มีคุณค่า สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเข้ามาในชีวิตด้วยความสุขุมรอบคอบ สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) อธิบายว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึงลักษณะของบุคคลที่รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีจิตใจมั่นคง กล้าเผชิญความจริง กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ ต้องการทำอะไรด้วยตนเอง สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ชไมพร ชาญวิจิตร (2561) อธิบายว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษคือความแน่ใจ ความกล้าที่จะตัดสินใจฟัง พูด อ่าน และเขียนออกมาถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคก็ตาม ความมั่นใจนี้จะมาจากการเสริมแรงของครูและเพื่อนที่ร่วมกิจกรรมด้วยกัน ปัจจัยที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมา ถ้านักเรียนได้รับแรงเสริมหรือกำลังใจก็จะส่งผลให้มีความมั่นใจ มีความกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีซึ่งอ้างอิงจากความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในใจตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจ ความเชื่อมั่นหรือความกล้าที่จะฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาเกาหลี กล้าที่จะใช้ภาษาเกาหลีสื่อสารให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน แม้จะมีอุปสรรคหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ มาขวางกั้น โดยใช้พื้นฐานความรู้เดิมที่มีประเภอบกับประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมา โดยเฉพาะประสบการณ์การใช้ภาษาที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในอดีต และใช้แรงกระตุ้นจากครูหรือเพื่อนเป็นปัจจัยช่วยเพื่อความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวัน

2. ความสำคัญของความมั่นใจ

กิตตินภา พลสวัสดิ์ (2539) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างยิ่ง เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งที่ควรเสริมสร้างให้เกิดขึ้นกับทุกคนเพราะจะทำให้บุคคลนั้นเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้า มองโลกในแง่ดี กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง มีความรับผิดชอบในสิ่งที่ถูกต้อง มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน สามารถประสบความสำเร็จในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและยังช่วยให้บุคคลสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ ตลอดจนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วารุณี เจริญรัตนโชติ (2543) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองหรือความเชื่อมั่นในตนเองมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม เนื่องจากบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองจะประสบความสำเร็จทั้งด้านการเรียน การทำงาน สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เมื่อบุคคลในสังคมมีความสุขจะส่งผลดีต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

แสงเดือน จูฑาริ (2546) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองหรือความเชื่อมั่นในตนเองมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม เนื่องจากบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะประสบความสำเร็จทั้งทางด้านการเรียน พัฒนาสังคมและประเทศชาติ

วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์ (2549) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นบุคลิกภาพที่ควรเสริมสร้างให้เกิดกับทุกคนเพราะจะทำให้บุคคลนั้นเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้า กล้าแสดงออกในสิ่งที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น สามารถประสบความสำเร็จในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ตลอดจนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุจิตราภา ชัยจรัส (2554) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นบุคคลที่กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และกล้าเผชิญต่อปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ตามความมั่นใจทำให้สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้นความเชื่อมั่นในตนเองจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กเพื่อที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความมั่นใจในตนเอง มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตน สามารถประสบความสำเร็จ ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างยิ่งเป็นตัวกำหนดแนวทางในการดำเนินชีวิต ช่วยสร้างให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี กล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และกล้าเผชิญปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ มีความมั่นใจในการทำงาน ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้ปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. ลักษณะของคนที่มีความมั่นใจ

สมพงษ์ ตรีพัฒน์ (2517) ได้สรุปพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. จิตใจมั่นคง เปลี่ยนความเชื่อยาก มั่นใจในความคิดของตนเอง
4. กล้าตัดสินใจ ไม่ลังเล
5. ไม่วิตกกังวล
6. กล้าเผชิญต่อความจริง
7. มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่

กิตตินภา พลสวัสดิ์ (2539) กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองมีดังนี้ คือ มีความกล้าในทางที่ถูกต้อง เหมาะสม จิตมั่นคง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล

ประภัสสร สุขชื่น (2539) กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง มีดังนี้

1. จิตใจมั่นคง มีจิตใจหนักแน่น ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถควบคุมอารมณ์ให้อยู่ในสภาพปกติได้ดี
 2. กล้าแสดงออก กล้าพูด กล้ากระทำ กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกที่ควร
 3. เป็นผู้นำ สามารถจูงใจให้ผู้อื่นกระทำตามหรือมีความคิดเห็นคล้อยตามได้ ดำเนินกิจกรรมกลุ่มไปสู่เป้าหมาย สามารถนำกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ รักษาขวัญและกำลังใจของสมาชิกในกลุ่มได้
 4. กล้าตัดสินใจ กล้ากระทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดเห็นของตนเองโดยไม่ลังเลใจ
- เรือนแก้ว เฟื่องพุ่ม (2540) กล่าวว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเอง มีลักษณะดังนี้ กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ สามารถพึ่งตนเองได้ มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ โดยไม่วิตกกังวล

วารุณี เจริญรัตนโชติ (2543) กล่าวว่า เด็กที่มีความมั่นใจในตนเองจะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น กล้าแสดงออก มีความเป็นผู้นำ มีความรับผิดชอบ ชอบอิสระ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มองโลกในแง่ดี และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างเหมาะสม

ธีรภาพ วัฒนวิจารณ์ (2545) กล่าวว่า คนที่มีความมั่นใจในตนเองจะเป็นคนที่มีลักษณะมั่นคง ไม่ลังเลในการตัดสินใจ ไม่วิตกกังวลต่อสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ในขณะเดียวกันก็ไม่พุ่มพวยหรือกังวลต่อสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่และเมื่อประเมินว่าตนเองไม่พร้อมก็กล้าและมั่นใจที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองจะมีลักษณะกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ สามารถแสดงความคิดเห็น สามารถพึ่งพาตนเองหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อตนเองไม่พร้อมได้โดยไม่หวั่นไหว และกล้าเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ โดยไม่วิตกกังวล

4. ความมั่นใจในการใช้ภาษากับการเรียนการสอนภาษาเกาหลี

ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยขออ้างอิงความมั่นใจในการใช้ภาษากับการเรียนการสอนภาษาเกาหลีจากความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองและมองตนเองในด้านดี (Good self-image) จะเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้ดี

Lihua (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้เรียนจะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ของการพูดภาษา โดยเฉพาะปัญหาด้านจิตใจ คือ ความกลัวในการพูดผิด ความรู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดต่อหน้าผู้ฟัง และอาการคิดไม่ออกกะทันหันที่จะต้องพูดในที่สาธารณะ

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) กล่าวว่า การเรียนอย่างอิสระช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนที่ถูกจัดให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย มีโอกาสใช้ภาษาอย่างอิสระจะมีความวิตกกังวลต่ำจึงทำให้ไม่เกิดความกลัวหรือความวิตกกังวลที่จะพูด แต่ทางตรงกันข้ามกลับมีความเชื่อมั่นในตนเองในการถ่ายทอดความรู้สึกรักนึกคิดออกมาเป็นคำพูดได้ ทำให้เรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษากับการเรียนการสอนภาษาเกาหลีซึ่งอ้างอิงจากความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศที่สอง เนื่องจากไม่กังวล ไม่กลัวการพูดผิด และกล้าใช้ภาษาอย่างอิสระ

5. การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยขออ้างอิงการสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีจากการสร้างความมั่นใจในตนเองซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกัน โดยมีผู้เสนอแนะการสร้างความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

พนัส หันนาคินทร์ (2522) กล่าวว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสามารถทำได้ ดังนี้

1. การฝึกซ้อมการพูดก่อน เป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญที่สุด ความกลัวหรือความวิตกกังวลเกิดจากการขาดความเชื่อมั่นเป็นผลมาจากการไม่รู้ว่าทำอะไรซึ่งสาเหตุเหล่านี้เกิดจากการขาดความชำนาญ ดังนั้นผู้พูดจะประสบความสำเร็จจะต้องมีการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดความชำนาญบ่อย ๆ ทั้งในด้านเนื้อหา น้ำเสียง กิริยาท่าทาง เป็นต้น

2. ความกระตือรือร้นหรือมีความสนใจอย่างยิ่งยวด เช่น ต่อเรื่องที่จะพูดหากมีความสนใจในเรื่องนั้นอย่างยิ่งอยู่แล้วหรือเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตนเองถนัด ความสนใจจะเป็นเครื่องหักห้ามความกลัวได้เป็นอย่างมาก ความรู้สึกประหม่นต่อผู้ฟังจะกลายเป็นความปรารถนาที่จะแสดง

ข้อเท็จจริงหรือความคิดต่อผู้ฟังเพียงอย่างเดียว การสร้างเจตคติต่อคนฟังให้ดีคือไม่เห็นว่าคุณนั้นคอยจับผิดการพูดก็จะเป็นไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น

3. การฝึกหัดพูดต่อหน้าบุคคล พยายามแสดงความเชื่อมั่นทางกายก่อน เช่น ยืดอกให้ตรง เคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีจุดหมาย สร้างสมาธิในการพูด และพยายามทำตัวและทำใจให้สบายในขณะที่พูด ความสามารถในการควบคุมความรู้สึกทางกายย่อมจะมีผลต่อความรู้สึกที่ตื่นตัวทางอารมณ์ได้ ความกล้าหาญจะชนะความสะทกสะท้านได้ในขั้นปลาย การฝึกหัดย่อมจะนำความสำเร็จมาให้ถึงแม้ว่าอาจจะไม่ถึงความสมบูรณ์ก็ตาม

สลิต วงศ์สุวรรณ (2544) กล่าวว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสามารถกระทำได้ดังนี้

1. เริ่มต้นด้วยการค้นหาสาเหตุที่ทำให้เรารู้สึกว่ามีปมด้อย เมื่อตนเองรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุแล้วเราก็จะพยายามสร้างเงื่อนไขขึ้นแรกขึ้นมาด้วยจุดประสงค์ที่จะแก้ไขความเชื่อมั่นในตัวของเราเอง

2. พยายามฝึกฝนและลบล้างความอ่อนแอของตนเอง สิ่งสำคัญสำหรับเราก็คือ พยายามสำรวจความกล้าให้เกิดขึ้นและถือว่าความกล้าที่เกิดขึ้นนี้เป็นการแก้ไขขั้นที่สองที่ใกล้จะประสบผลสำเร็จแล้ว

3. พยายามปรับปรุงแก้ไขความสามารถของเราต่อไปเรื่อย ๆ ด้วยวิธีการนี้จะช่วยลดเซยความเป็นปมด้อยของตนเองและจะกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราในไม่ช้า

4. จงพอใจและภาคภูมิใจอย่างเชื่อมั่นกับผลสำเร็จที่ตนเองได้รับในงานใดก็ตาม และประเมินมันด้วยตัวเราเอง ซึ่งจะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เรามองเห็นคุณค่าและความสำคัญของตัวเรามากกว่าที่จะไปฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น

5. พยายามทำใจให้เป็นปกติเมื่อได้รับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น อย่าหวั่นไหวหรือรู้สึกต่อต้านกับความเชื่อมั่นในตนเอง ให้เรารู้สึกว่าภายในตัวเรานั้นมีความแน่ใจและมีอิสระเสรีภาพ

6. ในกรณีที่เรารู้สึกผิดหวังหรือไม่พอใจกับงานที่เราทำอยู่ และมองไม่เห็นทางที่จะแก้ไขตนเองได้เลยเราก็ควรจะหันมาทำงานด้านอื่น เช่น งานอดิเรก ด้วยวิธีการนี้เราก็จะสามารถลดเซยความผิดหวังและจะช่วยดึงเราออกจากความรู้สึกไม่เชื่อมั่นในตนเองได้ด้วย

7. ถ้าตนเองถูกขอร้องให้ทำงานยาก ๆ สักชิ้น เราจะต้องพยายามมองงานนั้นในแง่ดีและตั้งความหวังไว้ล่วงหน้าก่อน ถ้าเรากลัวหรือขี้ลาดกับมัน ความเชื่อมั่นในความสามารถของเราก็จะลดลงไปเรื่อย ๆ และจะจบลงด้วยการประสบความล้มเหลวแม้กับงานที่ไม่ยากเย็นอะไรเลย

8. อย่าทะเลาะทแยงมากเกินไป ทั้งนี้เพราะการมักใหญ่ใฝ่สูงเกินไปนั้นเป็นอันตรายอย่างยิ่ง ยิ่งตนเองมีความทะเลาะทแยงมากเท่าไรหมั่นก็ยิ่งสร้างความลำบากแก่เรามากขึ้นเท่านั้น

9. อย่าเอาตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นมากนัก งานหลายประเภทคนอื่นเขาอาจทำได้ดีกว่าเรา ถ้าเรายังคงเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นอยู่เราเองนั้นแหละจะต้องประสบความผิดหวัง และจะมีผลที่ทำให้เรามองคุณค่าในตัวเราเองลดลง

10. อย่าไปยึดมั่นกับคติที่ว่า เขาทำได้ เราต้องทำได้ ทั้งนี้ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถทำงานทุกอย่างได้ดีเลิศหรือเก่งไปเสียหมดทุกอย่างได้

สมิต อาชวณิชกุล (2545) กล่าวถึงแนวทางในการสร้างความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

1. ต้องรู้ว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และหมั่นช่วยตนเองให้มากที่สุด ส่วนคนที่ชอบร้องขอให้คนอื่นช่วยโดยไม่ยอมช่วยตนเองย่อมทำลายอนาคตหรือความก้าวหน้าของตนในที่สุด
2. ต้องรู้จักนับถือตนเอง เชื่อในความสามารถของตน และไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง
3. ต้องฝึกให้มีความคิดอ่านเป็นของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสความคิดของผู้อื่น
4. อย่าคิดว่าทำไม่ได้ จงคิดเสมอว่าเราทำได้ คิดบ่อย ๆ ในทางบวก
5. ต้องฝึกหัดปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีให้แก่ตนเอง

สุจิตราภา ชัยจรัส (2554) กล่าวถึงแนวทางในการสร้างความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

1. พึ่งตนเอง “อัตตาหิ อัตตโน นาโถ” การฝึกหัดพึ่งตนเองหรือช่วยเหลือตนเอง การลงมือทำงานด้วยตนเองจะทำให้ทำงานเป็น รู้ความสามารถของตนเองเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ
2. รู้จักตนเอง พยายามรู้จักตัวเราให้ดีที่สุดว่าเรามีจุดดี จุดเด่น จะปรับจุดด้อยให้ได้อย่างไร จะใช้จุดเด่นของตนให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นได้อย่างไร
3. ศรัทธาในตนเอง นับถือตนเอง เชื่อในความสามารถของตนเอง ไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง
4. กำจัดความกลัว ความกลัวเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จ และทำให้เราไม่กล้าทำอะไร และคนที่ไม่เคยทำอะไรเลยก็จะเป็นความผิดพลาดเกิดขึ้นเลย แต่คนที่ทำงานโอกาสผิดพลาดย่อมจะมีบ้าง มันจะเกิดการยอมรับและจะหาทางปรับปรุงงานให้ดีขึ้นต่อไป
5. การมีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน การเอาใจจดจ่อกับสิ่งที่ทำ รวมถึงพลังความคิดลงสู่การกระทำ ไม่ห่วงหน้าพะวงหลังหรือยึดติดกับอดีต กังวลกับอนาคต แต่มุ่งใจให้เป็นหนึ่งเดียวกับเวลานั้น ณ สถานที่นั้นเพื่อทำให้มีพลังสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลงได้
6. คิดในทางบวก พยายามคิดในเรื่องที่ดีทำให้เป็นสุข เกิดพลังใจ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นให้มองว่าเป็นประสบการณ์
7. ปลูกฝังอุปนิสัยที่ดี การเสริมสร้างและสั่งสมนิสัยที่ดีเป็นผู้ที่มีความหวัง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีจิตใจเข้มแข็ง

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นสิ่งสำคัญมากในตัวผู้พูด ถ้าผู้พูดมีความเชื่อมั่นในตนเองแล้วการพูดก็จะประสบผลสำเร็จดี ความประหม่า ตกใจกลัวก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งวิธีสร้างความมั่นใจในตนเองมีดังนี้

1. วิเคราะห์ตนเองว่ามีจุดเด่นจุดด้อยเกี่ยวกับการพูดในเรื่องใดบ้าง เพื่อแก้ไขปรับปรุงจุดด้อยและส่งเสริมจุดเด่นต่าง ๆ
2. พัฒนาทัศนคติที่มีต่อการพูด โดยให้คิดว่าการพูดทุกครั้งไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวแต่เป็นโอกาสที่เราจะได้ทำประโยชน์ก็จะก่อให้เกิดความสุขและความภาคภูมิใจ มีพลังและมั่นใจที่จะถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ให้แก่ผู้อื่น จงคิดว่าผู้ฟังคือมิตรและให้ความเป็นกันเองแก่ผู้ฟัง
3. ควรเตรียมพร้อมในการพูด กล่าวกันว่ายิ่งผู้พูดเตรียมพร้อมมากเท่าไรก็จะมี ความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น
4. รู้จักควบคุมอารมณ์หวั่นวิตกของตนเอง โดยสูดอากาศหายใจเข้าลึก ๆ จะช่วยให้ผู้พูดออกเสียงได้เป็นธรรมชาติและมีความมั่นใจยิ่งขึ้น
5. พยายามทำตัวให้สบาย ๆ เป็นธรรมชาติและเป็นตัวของตัวเอง เคลื่อนไหวร่างกายเล็กน้อยเพื่อคลายความเครียด

สรุปได้ว่า การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีซึ่งอ้างอิงจากการสร้างความมั่นใจในตนเองและการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถกระทำได้โดยให้บุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง รู้จักพึ่งพาตนเองมากกว่าพึ่งพาผู้อื่น ศรัทธาและเชื่อว่าตนเองสามารถทำงานนั้น ๆ ได้ การสะสมประสบการณ์ ความสำเร็จ และการปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาในการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้นจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีได้ โดยหากผู้เรียนมีการเตรียมตัวและฝึกฝนบ่อย ๆ ความมั่นใจก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกลำบากหรือกังวลในการพูด และเมื่อผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี โดยเฉพาะการพูดภาษาเกาหลีแล้ว ผู้เรียนก็จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาเกาหลีในที่สุด

6. ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยขออ้างอิงปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีจากปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในตนเองซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกัน ดังนี้

อารี เกษมรติ (2533) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ การจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่โรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กทั้งสิ้น ฉะนั้นพ่อแม่ ครู และผู้ใกล้ชิดจึงควรให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ให้อิสระเด็กในการตัดสินใจ จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2538) กล่าวว่า เด็กสร้างความมั่นใจในตนเองมาจากครอบครัว จากการเกิดความรู้สึกนึกคิด และการรับรู้เกี่ยวกับตนเองทั้งในแง่บวกและแง่ลบซึ่งเป็นความคิดพื้นฐานหรือความเชื่อเบื้องต้นทำให้บุคคลมีความมั่นใจในตนเองหรือขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กได้รับความรัก ความสนใจจากพ่อแม่ การส่งเสริมให้เด็กแสดงความคิดเห็น และมีอิสระในการตัดสินใจ เด็กก็จะมั่นใจในตนเอง หากเด็กถูกพ่อแม่ควบคุมให้ปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขตที่พ่อแม่ต้องการจะทำให้เด็กขาดอิสระที่จะคิดหรือตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อพบกับปัญหาที่ไม่สามารถตัดสินใจได้เพราะไม่เคยฝึกการแก้ปัญหามาก่อน เด็กที่ถูกเลี้ยงดูมาด้วยการตำหนิและลงโทษจะทำให้เด็กไม่กล้าแสดงออก ซ้ำกั้ว ประหม่า และขาดความมั่นใจในตนเองเพราะความกลัวและความอยากแสดงออกนั้นถูกลงโทษมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเป็นผู้ใหญ่ความผิดพลาดในอดีตจะคอยตอกย้ำและเตือนอยู่ตลอดเวลาว่า “อย่าพูด อย่าคิด อย่าทำ”

สนธยา อ่อนน้อม (2538) กล่าวว่า ในการส่งเสริมความมั่นใจในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัยสถาบันที่สำคัญ คือ สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา เนื่องจากสถาบันครอบครัวเป็นผู้ให้การเลี้ยงดู ให้ความรัก ความอบอุ่น รวมทั้งให้โอกาสเด็กที่จะกระทำการต่าง ๆ ส่วนสถานบันการศึกษาเป็นผู้ส่งเสริมโดยการจัดบรรยากาศและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความมั่นใจในตนเองของเด็ก รวมทั้งให้การสนับสนุน เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางความคิด ความสามารถของเด็กแต่ละคน โดยไม่นำมาเปรียบเทียบซึ่งกันและกันอันเป็นผลต่อการส่งเสริมพัฒนาความมั่นใจในตนเองของเด็กต่อไป

พิมพิกา คงรุ่งเรือง (2542) กล่าวว่า ในการส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง สถาบันครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดู ให้ความรัก ความอบอุ่น และสถาบันการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญอีกสถาบันหนึ่งในการมีส่วนในการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างความมั่นคงทางจิตใจ รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระอันเป็นผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กต่อไป

สุจิตราภา ชัยจรัส (2554) กล่าวว่า บุคคลที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการส่งเสริมความมั่นใจในตนเองของเด็กคือผู้ที่มีส่วนในการสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมให้กับเด็กซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ผู้ใกล้ชิด ครู เพื่อน และบุคคลที่เด็กรู้จัก นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมที่บ้าน สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน และสิ่งแวดล้อมทางสังคมก็เป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างความมั่นใจในตนเองให้กับเด็กด้วย

สรุปได้ว่า ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีซึ่งอ้างอิงจากปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ประกอบได้ด้วยหลายปัจจัย แต่มีสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี โดยครูต้องจัดบรรยากาศการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และตัดสินใจเลือกใช้ภาษาในการทำ

กิจกรรมหรือสื่อสารอย่างอิสระ ไม่เปรียบเทียบเด็กแต่ละคน และใช้การเสริมแรงแทนการลงโทษหรือดุเด็ก

7. การวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ในการวัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในตนเองสามารถทำได้โดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็น ความรู้สึก และการปฏิบัติที่แสดงถึงพฤติกรรมของการมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในที่นี้ด้วยข้อจำกัดของข้อมูลภาษาเกาหลี ผู้วิจัยขออ้างอิงการวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีจากการวัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกัน ดังนี้

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) ได้หาความเชื่อมั่นจากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการนำผลการตอบคำถามในแต่ละข้อจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน มาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 และหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดโดยใช้สูตรของกิลฟอร์ด (Guilford) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 6.4595 และได้แบ่งความเชื่อมั่นเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. ไม่วิตกกังวล
4. มีความพยายามในการพูด

เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงมาก จริงครึ่งหนึ่ง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด และมีเกณฑ์ให้คะแนน 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 ข้อความในเชิงบวก (Positive) หมายถึงข้อความแสดงถึงลักษณะของการมีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

แบบที่ 2 ข้อความในเชิงลบ (Negative) หมายถึงข้อความแสดงถึงลักษณะของการไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3 คะแนน

จริงน้อย ให้คะแนน 4 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน
 โดยเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้ให้อยู่ในระดับต่าง ๆ

ดังนี้

คะแนน	ระดับ
4.50-5.00	สูงมาก
3.50-4.49	สูง
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	ต่ำ
1.00-1.49	ต่ำมาก

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีซึ่งอ้างอิงจากการวัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีได้โดยการใช้แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี โดยการให้นักเรียนตอบคำถามแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีที่ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ โดยมีระดับการให้คะแนนดังนี้ จริงที่สุด 5 คะแนน จริงมาก 4 คะแนน จริง 3 คะแนน จริงน้อย 2 คะแนน และจริงน้อยที่สุด 1 คะแนน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. แนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กรมวิชาการ (2540) กล่าวถึงทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) หมายถึงวิธีสอนภาษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use) ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุดและแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ก็มีได้ละเอียดเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy) รูปแบบการฝึกจึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถใช้ความรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในแต่ละสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีแนวคิดพื้นฐานมาจากแนวความคิด 4 ประการ คือ

ประการที่ 1 แนวคิดทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร การสื่อสารมีความสำคัญทั้งทางชีวิตส่วนตัวและสังคม ตั้งแต่วัยเด็กเราเรียนรู้ที่จะใช้น้ำเสียง ท่าทาง สีหน้าเพื่อช่วยในการสื่อสาร สิ่ง

ต่าง ๆ เหล่านี้พัฒนาขึ้นมาโดยที่เราไม่รู้ตัวด้วยการซึมซับจากแม่แบบ การฝึกฝนในห้องเรียนโดยใช้กิจกรรมสื่อสาร เช่น เล่านิทาน การพูดคุยสนทนา เขียนรายงาน เขียนจดหมาย รวมทั้งการใช้ภาษาร่างกาย เช่น มือ ตา การยิ้ม การพยักหน้า เป็นต้น ดังนั้นการสื่อสารจึงเป็นกระบวนการแสดงออกทางภาษามีการตีความ การต่อรอง และรวมเอาสัญญาณ (Sign) และสัญลักษณ์ (Symbol) ต่าง ๆ เข้าไว้ด้วย

ประการที่ 2 แนวคิดในเรื่องภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคมซึ่ง Chomsky ได้เปลี่ยนแนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (Structuralism) จากการวิเคราะห์โครงสร้างแบบพื้นผิว (Surface Structure) ที่เชื่อในเรื่องของความแตกต่างระหว่างสมรรถวิสัยหรือความสามารถที่มีอยู่จริง (Competence) กับความสามารถที่ปรากฏ (Performance) ซึ่งความเชื่อนี้มีบทบาทสำคัญต่อระบบภาษาไวยากรณ์แบบปริวรรต (Transformational Grammar) Hymes สนใจการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม (Social Interaction) ซึ่งนำไปสู่ทฤษฎีการใช้ภาษา (Language Use) และเป็นส่วนสำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) อันประกอบไปด้วยความรู้และความสามารถที่จะรู้ว่าข้อความหนึ่ง ๆ นั้นถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นที่ยอมรับสำหรับเจ้าของภาษาหรือไม่ มีความเหมาะสมที่จะพูดกับใคร ในสถานการณ์ใด และสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดในบริบทหนึ่ง ๆ หมายถึงอะไร ภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคมการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) นำไปสู่ทฤษฎีการใช้ภาษา (Language Use) เป็นส่วนสำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) รวมเอาความรู้ (Knowledge) และความสามารถที่จะใช้ความรู้ (Ability for Use) เข้าด้วยกัน รวมถึงแรงจูงใจ เจตคติ อารมณ์ ความกล้า ซึ่งแสดงให้เห็นได้ในการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ประการที่ 3 แนวคิดภาษาตามหน้าที่ (Functions) Halliday กล่าวว่า หน้าที่หรือเป้าหมายของคำพูดซึ่งเราจะเข้าใจหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านี้เมื่ออยู่ในบริบทของเหตุการณ์ (Context of Situation) ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมกับภาษาจึงต้องดูที่บริบทสังคมก่อน

ประการที่ 4 แนวคิดเรื่องความตั้งใจของผู้ใช้ภาษา การใช้ภาษาในบริบทที่มีความซับซ้อนและมีความยากลำบากในการพิจารณาความตั้งใจของผู้ใช้ภาษา ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การออกเสียงคำหรือไวยากรณ์ แต่อยู่ที่การตีความตามประสงค์และความเหมาะสมในการที่จะตอบ สิ่งแรกที่จะต้องทำคือการตีความตามความประสงค์ของผู้พูด

จากแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ตามบริบทของเหตุการณ์ นั่นคือสามารถนำทักษะทางภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร แลก เปลี่ยนข้อมูลด้วยภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะเพื่อให้เข้าใจถึงการสื่อสารได้มากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับความหมาย องค์ประกอบ ความสามารถ ความมุ่งหมาย และ หลักการของการสื่อสาร ดังนี้

2.1 ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้ส่งและผู้รับสาร โดยผ่านช่องทางหรือสื่อที่เหมาะสม รวมถึงจุดประสงค์ที่ตรงกันดังที่มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Savignon (1982) กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารว่าเป็นกระบวนการอ่านต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุด อันประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สีผิว การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงัก เสียงหรือคำพูด คนเราเกี่ยวข้องกับ การศึกษาตั้งแต่เกิดและเรียนรู้ที่จะตอบสนองในบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิตจากความคิดความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน พูด การแสดงท่าทางการเคลื่อนไหว และ น้ำเสียงจึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้

Richards and Rogers (2002) กล่าวถึงการเรียนภาษาต่างประเทศที่มุ่งเน้น ในด้านรูปแบบและโครงสร้างว่าไม่สามารถทำให้ผู้เรียนพูดคุยสื่อสารกันในชีวิตประจำวันได้หรือ สื่อสารกันด้วยภาษาที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กันจึงเป็นปัญหาที่นักภาษาศาสตร์หาวิธีที่เหมาะสมที่จะให้ ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร จนกระทั่งปี 1970 ก็ได้มีการเสนอแนวการสอนแบบใหม่คือ การ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communication Approach) เป็นวิธีมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมี ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาที่ถูกต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้ตามที่เจ้าของภาษา ใช้กัน การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องรู้ทั้งรูปแบบ หน้าที่ ความหมาย รวมถึงการใช้ภาษาใน ชีวิตจริง เช่น โต๊ะแย่ง เชิญชวน ขออนุญาต ดังนั้นการเรียนภาษาจึงไม่ใช่เพียงการเรียนรู้กฎเกณฑ์และ โครงสร้าง ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้มีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้พูด กับผู้ฟัง

กิติมา สุรสุนธิ (2548) กล่าวว่า การสื่อสารหมายถึงการสร้างความร่วมมือ ความคล้ายคลึงกันให้เกิดขึ้นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการ สื่อสารที่สอดคล้องต้องกันการสื่อสารจึงจะประสบผลสำเร็จ

ชิตาภา สุขพลา (2548) กล่าวว่า การสื่อสารคือกระบวนการการถ่ายทอดสาร จากบุคคลฝ่ายหนึ่ง เรียกว่าผู้ส่งสารไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้รับสารโดยผ่านสื่อ

ฮาฮีต๊ะ ดีนามอ (2553) กล่าวว่า การสื่อสารหมายถึงกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารความคิดและความรู้สึกระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การพูดด้วยน้ำเสียง แสดงท่าทาง หรือการเขียน การสื่อสารจะบรรลุผลจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่สอดคล้องต้องกันและความรู้ทางไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในสังคมนั้น

สรุปได้ว่า การสื่อสารเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยการแสดงท่าทาง การพูดหรือการเขียน การสื่อสารจะบรรลุผลจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่สอดคล้องต้องกัน

2.2 องค์ประกอบของการสื่อสาร

การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จนั้นต้องมีองค์ประกอบที่เกื้อกูลกันอันจะนำไปสู่ประสิทธิผลในการสื่อสาร

ชิตาภา สุขพลา (2548) กล่าวว่า การสื่อสารมีองค์ประกอบหลักร่วมกันอยู่

4 ประการด้วยกันคือ

1. ผู้ส่งสาร (Sender) คือผู้ที่เริ่มต้นการติดต่อสื่อสารอันเป็นบุคคลคนเดียว เป็นกลุ่มบุคคล เป็นองค์กร เป็นสถาบันก็ได้ หรือสัญญาณต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมายที่เข้าใจกันได้
2. ข่าวสารหรือเรื่องราว (Messenger) คือเนื้อหาสาระความคิด ความรู้สึกซึ่งอาจจะเป็นภาษาเป็นสัญลักษณ์หรือสัญญาณต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมายที่เข้าใจกันได้
3. ช่องทาง (Channel) คือหนทางหรือวิถีที่จะนำเอาข้อมูลข่าวสารจากผู้ส่งไปสู่ผู้รับทำให้ผู้ส่งกับผู้รับได้รับข่าวสารตรงกัน
4. ผู้รับสาร (Receiver) คือบุคคล กลุ่มบุคคลที่เป็นเป้าหมายของการสื่อสารหรือเป็นจุดหมายปลายทาง (Destination) ของสารนั่นเอง

จากการศึกษาองค์ประกอบของการสื่อสาร สรุปได้ว่าการสื่อสารมีองค์ประกอบด้วยกัน 4 ประการ คือ ผู้ส่งสาร ข่าวสาร เรื่องราว ช่องทางการส่งสารและการรับสาร และผู้รับสาร

2.3 ประเภทของการสื่อสาร

การสื่อสารมีหลายประเภท เช่น การใช้ถ้อยคำและการไม่ใช้ถ้อยคำ การสื่อสารจะเกิดขึ้นอยู่กับทางเลือกในแต่ละสถานการณ์ของผู้ส่งสารและผู้รับสาร

วาทีนี สีแปะบัว (2538) แบ่งประเภทของการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. การสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ (Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนไม่ว่าจะเป็นโดยทางใด เช่น การพูดโดยตรง การโทรศัพท์และอื่น ๆ

2. การสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (Non-Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง (Gesture) สัญญาณ (Symbolic Behavior) อื่นนอกเหนือจากภาษาพูดและเขียน เช่น การสื่อสารของคนใบ้ การแสดงสีหน้าท่าทางในหนังเงียบ เป็นต้น นอกจากนี้ได้แบ่งวิธีการสื่อสารไว้ 3 วิธี ดังนี้

2.1 การสื่อสารที่มีใจวาจาหรือ “วจนภาษา” (Oral Communication) เช่น การพูด การร้องเพลง เป็นต้น

2.2 การสื่อสารที่ไม่มีใจวาจาหรือ “อวจนภาษา” (Nonverbal Communication) และการสื่อสารด้วยภาษาเขียน (Written) เช่น การสื่อสารด้วยท่าทาง ภาษามือ และตัวหนังสือ เป็นต้น

2.3 การสื่อสารด้วยการใช้จักขุสัมผัสหรือการเห็น (Visual Communication) เช่น การสื่อสารด้วยภาพ โปสเตอร์ สไลด์ เป็นต้น ด้วยการใช้สัญลักษณ์และเครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ลูกศรชี้ทางเดิน เป็นต้น

สรุปได้ว่า การสื่อสารมีอยู่ 2 ประเภท คือ การสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำเป็นการสื่อสารที่ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วนการสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำเป็นการสื่อสารที่ใช้ท่าทางและสัญญาณ

2.4 ความสามารถในการสื่อสาร

การศึกษาที่ประสบผลสำเร็จนั้นผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องมีความสามารถในหลายด้าน เช่น ภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม ความสัมพันธ์ของข้อความ และการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรนำเสนอให้กับผู้เรียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้นควรสอนสิ่งต่อไปนี้

4.1 ความรู้ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ ภาษาไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) อันได้แก่ ทักษะทั้ง 4 คือ พูด ฟัง อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียง คำศัพท์ โครงสร้างเป็นแกนในการสื่อความหมาย ในด้านการฟังจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ ในการพูดจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องและสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอจะเข้าใจได้ ในด้านทักษะอ่านจะต้องรู้จักกลไกของการอ่านและสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ในด้านทักษะการเขียนจะต้องรู้จักกลไกในการเขียนสะกดคำ การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงประโยค

และการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) ตลอดจนการเขียนข้อความเขียนในลักษณะต่าง ๆ ได้

4.2 ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

4.3 ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) ความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่เกิดขึ้นในบริบท (Content) ได้ถูกต้อง

4.4 ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า น้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กฎวิธีนี้เป็นการแสดงออกทางในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-verbal) เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

สรุปได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารนั้นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ประการ คือ ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถในการใช้สัมพันธ์ของข้อความ และความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

2.5 จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมตั้งที่นักรับการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับสภาพสังคม การจัดการเรียนการสอนที่เน้นหลักสำคัญ ดังนี้

5.1 ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนนั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามต้องการ เช่น การพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการที่จะไปได้

5.2 การสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักจะต้องใช้หลายทักษะรวม ๆ กันที่ต้องอาศัยการทำทางประกอบ ผู้เรียนจะได้และใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้นการสอนภาษาโดยแยกส่วนไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี

5.3 ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้นำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมอย่างยิ่ง กิจกรรมที่ผู้เรียนไม่รู้ข้อมูลอีกฝ่ายหนึ่งจึงจำเป็นต้องมีการสื่อสารเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ มีลักษณะที่มีความหมายและใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย

5.4 ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนต้องมีโอกาสทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้ นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) กิจกรรมอื่นที่เป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม เช่น เกม (Game) การแก้ปัญหา (Problem Solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play)

5.5 ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้คำผิด การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจและไม่กล้าทำกิจกรรมและให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรกและความถูกต้อง (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วย

อารีย์ ปรีดีกุล (2554) สรุปว่าจุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในตัวภาษา นำความรู้ในตัวภาษามาใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และสังคมในขณะนั้น

อัจฉรา ถาบุตร (2555) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ หน้าที่และความหมายของภาษา และผู้เรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ได้จริง มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด โดยมีกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ ที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว นำไปใช้ได้จริงให้ผู้เรียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยเน้นกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

3. หลักการของการสอนภาษาตามแนวคิดเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาตามแนวคิดเพื่อการสื่อสารมีหลักการคือใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเป็นสำคัญ ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ที่สำคัญมี ดังนี้

Johnson and Morrow (1981) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. หลักในการหาข้อมูลที่หายไป (The information Gap Principal) กิจกรรมนี้อาศัยหลักการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันระหว่างบุคคล ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์จึงต้องหาข้อมูลที่หายไปจากอีกฝ่ายหนึ่ง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อเติมให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน การสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จหรือไม่ วัดได้จากข้อมูลที่สมบูรณ์

2. หลักในการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) ในกิจกรรมนี้ผู้เรียนต้องถ่ายโอนข้อมูลทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น ฟังบทสนทนาหรืออ่านจดหมายแล้วถ่ายโอนข้อมูลมาเขียนในตาราง อ่านเรื่องแล้ววาดภาพ เขียนกราฟ เขียนแผนภูมิ เติมข้อความในตาราง นอกจากนี้ยังสามารถถ่ายโอนข้อมูลจากแหล่งใหม่ไปสู่แหล่งเดิมได้ เช่น ดูแผนที่แล้วเขียนเรื่องได้

3. หลักในการเติมข้อมูลที่สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) กิจกรรมนี้ให้ผู้เรียนนำข้อมูลมาปะติดปะต่อกันให้ได้ภาระงานที่สมบูรณ์ เช่น ตัดบทสนทนาออกเป็นส่วน ๆ ให้ผู้เรียนออกมาเรียงลำดับแล้วแสดงบทบาทสมมติหรือตัดข้อความจากหนังสือพิมพ์แล้วให้เรียงลำดับข้อความ

4. หลักในการพึ่งพาอาศัยกันในการทำงาน (The Task Dependency Principle) ให้หลักการที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาข้อมูลกันละกัน ผู้เรียนที่รับมอบหมายภาระงานต่างกันต้องมีปฏิสัมพันธ์และตรวจสอบข้อมูลระหว่างกันเพื่อให้การทำกิจกรรมนั้นสำเร็จ เช่น ในการทำกิจกรรมคู่เพื่อเติมช่องว่างของข้อมูลผู้ทำกิจกรรมทั้งสองฝ่ายต้องอาศัยพึ่งพาซึ่งกันและกันจึงจะเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ได้

5. หลักในการแก้ไขเนื้อหา (The Correction for Content Principle) ขณะปฏิบัติกิจกรรมบางครั้งผู้เรียนต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ผู้เรียนต้องมีการตรวจสอบแก้ไขกันและกันว่าทั้งสองฝ่ายสื่อสารกันเข้าใจหรือไม่ หากผู้เรียนต่างเข้าใจข้อมูลและใช้ภาษาสื่อสารกันได้อย่างถูกต้อง ครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องแก้ไขให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

Larsen-Freeman (1986) กล่าวถึงหลักการการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นแนวคิดที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาจากการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงไม่ใช่เพียงการเรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์และไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารด้วย

ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับระดับของบุคคล เน้นการใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่ถูกต้องในการสื่อสาร สรุปไว้ดังนี้

1. เป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
 2. ความสามารถในการเข้าใจคำพูดของผู้พูดเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร
 3. มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารและการใช้ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร
 4. การใช้ภาษาที่มีโครงสร้างที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้
 5. ผู้เรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
 6. การใช้เกมเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร เนื่องจากเกมทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
 7. ผู้เรียนจะได้รับโอกาสในการแสดงความคิดเห็น
 8. ความผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ความแม่นยำ และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาถือเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษา
 9. การจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนมีหน้าที่ในการสร้างสถานการณ์
 10. การมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันทำความเข้าใจความหมายมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน
 11. การสื่อสารทางสังคมช่วยให้ผู้เรียนได้เลือกความหมายของคำได้ถูกต้อง
 12. การเรียนรู้ในการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมเป็นส่วนสำคัญในด้านความสามารถในการสื่อสาร
 13. ผู้สอนจะเป็นที่ปรึกษาในระหว่างการจัดกิจกรรม
 14. ในการสื่อสารผู้พูดมีทางเลือกในการพูดว่าจะพูดอะไรและพูดอย่างไร
 15. กฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ผู้เรียนเรียนรู้ได้มาจากหน้าที่ในบริบทของเนื้อหาและบทบาทของคู่สนทนา
 16. ให้โอกาสผู้เรียนได้พัฒนาวิธีการสื่อความหมายให้ได้เหมือนเจ้าของภาษา
- สรุปได้ว่า หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นแนวคิดที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ผู้สอนเป็นที่ปรึกษาในการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียน เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับระดับบุคคล มีความคล่องแคล่ว และสามารถพัฒนาวิธีการสื่อความหมายกับเจ้าของภาษา

4. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาทุกรูปแบบมุ่งเน้นให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีลำดับขั้นตอนการสอนตามที่ได้กำหนดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร นักการศึกษาได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ที่สำคัญมี ดังนี้

Scott (1981) เสนอลำดับขั้นการสอนทักษะต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารแบ่งออกเป็น ขั้นตอนใหญ่ ๆ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ (Setting Objective) อาจตั้งจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทางในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการสื่อความหมายทางภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ผู้สอนอาจตั้งจุดประสงค์ปลายทางว่าให้ผู้เรียนสามารถขอคำแนะนำ ให้คำแนะนำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมหรือให้ผู้เรียนถามทิศทางไปที่ทำการไปรษณีย์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นต้น และตั้งจุดประสงค์นำทางให้รู้ความหมายของศัพท์และใช้โครงสร้างใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาได้ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม

2. การดำเนินการสอน (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization) ซึ่งการทำความเข้าใจในบริบทในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแตกต่างไปจากแนวการสอนที่เน้นโครงสร้าง กล่าวคือการสอนเพื่อการสื่อความหมายทางภาษาผู้สอนจะชี้ให้เห็นว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดเพื่ออะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร เป็นพิธีการหรือไม่ ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

3. การฝึก (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษา โดยการสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริงผู้สอนอาจจะช่วยเหลือแนะนำ ให้ผู้เรียนจับคู่หรือกลุ่มโดยผู้สอนทำเป็นแบบคู่ผู้เรียนก่อนแล้วให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในภายหลัง การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจจริง ๆ ว่าใครจะเป็นผู้ใช้ประโยคเหล่านี้กับใคร เมื่อไหร่ ที่ไหนและอย่างไร ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ผู้เรียนพูดตามทั้งชั้นหรือเป็นรายบุคคล จับคู่หรือกลุ่มใหญ่โดยให้ผลัดกันถามตอบ แสดงความคิดเห็น ผู้สอนจะตรวจและแก้ไขผู้เรียนทันที เมื่อมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

4. การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการฝึกการเลือกใช้ภาษา ผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม อาจมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันโดยการให้ภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาที่นานขึ้นกว่าเดิมโดยการแสดงบทบาทสมมุติหรือเล่นเกมต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเต็มที่หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนในห้องออกไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนได้

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2542) ได้ให้ข้อเสนอแนะขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมหรือชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว หรืออาจจะเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือการแสดงต่าง ๆ

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษาแก่ผู้เรียนที่เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงและตัวอย่างที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียน ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและสังเกต

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูผู้สอนนำเสนอในขั้นนำเสนอเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุมในการฝึกภาษาของผู้เรียนและผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ที่เหมือนจริงและเป็นสถานการณ์ใหม่อาจจะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ ผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนมา กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้ อาจเป็นเพลง เกม การทำแบบฝึกหัดหรือการมอบหมายงาน

กุกุยา แสงเดช (2545) ได้นำเสนอขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนตามแนวของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ (Warm Up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้ อยากเรียนบทเรียนใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทเรียน เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเหล่านั้นมีความพร้อมเกิดความสุขและสนใจอยากเรียนแล้วก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น การร้องเพลง การเล่นเกม พูดเข้าจังหวะ ปรินาคำทาย ทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องและเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) นักเรียนจำรูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้องเป็นหลัก

3. ขั้นฝึก (Practice) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว

(Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่หรือรายบุคคล ชั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการใช้ภาษาซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำขณะที่ผู้เรียนกำลังลองฝึกอยู่จะทำให้ความมั่นใจในการใช้ภาษาลดลงได้ กิจกรรมมีทั้งในลักษณะที่กล่าวมาและในลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำศัพท์หรือประโยคที่ฝึกมาแล้ว มาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เป็นขั้นที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญผู้สอนควรให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาดอย่าขัดจังหวะให้ปล่อยไปก่อนเพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การทำโครงการ การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน เป็นต้น

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือสรุปสิ่งที่ได้เรียนมาในชั่วโมงนั้น กิจกรรมที่เสนอแนะอาจจะเป็นนักเรียนและครูร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้มา การนำเสนอรายงานของกลุ่ม ทำแบบฝึกเพื่อสรุปความรู้หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

พรสวรรค์ สิปโป (2550) กล่าวว่าขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาใหม่แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจซึ่งเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ ผู้เรียนจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รูปแบบภาษา การใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ ในการนำเสนอเนื้อหาใหม่ผู้สอนควรนำเสนอในบริบทซึ่งอาจจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ในรูปแบบของบทสนทนา บทอ่าน การใช้รูปภาพประกอบของจริงหรือสถานการณ์

2. ขั้นฝึก (Practice) เป็นการให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการเรียนรู้ใหม่มาฝึกปฏิบัติโดยใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน การฝึกปฏิบัติจะเริ่มการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ ต่อจากนั้นก็ให้เป็นการฝึกแบบกลุ่มควบคุม การฝึกในครั้งนี้จุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจำรูปแบบภาษาให้ได้จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลักในขณะเดียวกันก็ให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นด้วย ในการฝึกจะเริ่มจากการศึกษารูปแบบก่อน จากนั้นจึงเป็นการอ่านหรือเขียน ในขณะที่ผู้เรียนฝึกผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

3. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่ผู้เรียนถ่ายทอดสื่อสารสิ่งที่ได้เรียนและฝึกนำภาษาไปใช้จริงโดยผ่านทักษะทางภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งอาจเป็นสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น

สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาที่ถูกต้อง ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตจริง ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ กุศยา แสงเดช (2545) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม เกิดความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การเล่นปริศนาคำทาย ร้องเพลงหรือทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนโดยผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ โครงสร้างประโยคใหม่ทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ คือ การให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาใหม่และฝึกพูดตามซึ่งผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาและแบบอย่างที่ถูกต้องในการออกเสียง

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอเพื่อให้ภาษาได้คล่องแคล่ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางบทบาทสมมติในสถานการณ์ที่เหมือนจริง โดยมีทั้งการฝึกทักษะทางภาษาทั้งชั้นฝึกเป็นกลุ่ม ฝึกเป็นคู่ หรือสุ่มรายบุคคล โดยผู้สอนคอยอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้นำคำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์สมมติอาจเป็นสถานการณ์ใหม่หรือคล้ายกับสถานการณ์ที่นำเสนอมาแล้ว กิจกรรมที่นำมาใช้ในขั้นตอนนี้ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้เรียนรู้มา โดยใช้การเล่นเกม การร้องเพลงหรือการมอบหมายงาน

5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักการศึกษาได้เสนอแนะไว้ที่สำคัญมีดังนี้

Hymes (1971) ได้อธิบายว่าความสามารถทางภาษาที่บุคคลพึงมีเป็นอันดับแรกคือความสามารถทางภาษาศาสตร์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีความสามารถในทักษะทางภาษาซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอนของการเรียนการสอนควรมีลักษณะต่าง ๆ เช่น ในขั้นเสนอความรู้นั้นควรเริ่มจากกิจกรรมการฟังที่คำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบทของผู้เรียน ควรเลือกเนื้อหาที่มีความหมายก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมแล้วจึงสู่กิจกรรมการพูด การออกแบบกิจกรรมควรเริ่มจากง่ายไปสู่ความสลับซับซ้อนทางภาษา ส่วนกิจกรรมการอ่านผู้สอนควรจัด กิจกรรมต่าง ๆ ก่อนการอ่านซึ่งเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว

กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่มและทั้งชั้นขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อความที่จะอ่าน และในด้านการเขียนนั้นถือว่าเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เริ่มจากง่ายไปสู่ความซับซ้อนทางภาษา ส่วนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียนครบทั้งทักษะการรับสารและทักษะการส่งสาร ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม เช่น การทำโครงการ การเขียนไดอารี่ การเขียนเรียงความ การเขียนเรื่องสั้นเป็นการนำผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดจากการประมวลความรู้ที่ได้รับมาผสมผสานกับการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ด้วยการสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางการสื่อสาร

Littlewood (1981) แบ่งการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาที่มีอยู่มาสื่อความหมายกับบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยมีจุดเน้นที่เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กิจกรรมนี้นอกจากจะเน้นในเรื่องของหน้าที่ของภาษาแล้วยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาททางสังคมในชีวิตจริง กรมวิชาการ (2545) เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและสามารถสื่อความหมายได้จริง ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ภาษาสัตว์สังคม การเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ การใช้กลยุทธ์ในการสื่อสารในสถานการณ์ที่มีความหมายให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้เรียนควรทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน เช่น แยกสอนไวยากรณ์จากบทสนทนาหรือแยกการสอนแต่ละทักษะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมกันและในบางครั้งก็ต้องอาศัยกริยาท่าทางประกอบ

3. ฝึกสมรรถนะด้านการสื่อสารต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับ

ประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงต้องให้ผู้เรียนเกิดการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมองฝึกกิจกรรมใช้ภาษาแบบต่าง ๆ รวมทั้งกิจกรรมที่ต้องการแก้ปัญหา

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบความรู้ทางภาษาที่ใช้อยู่ในกลุ่มแต่ละสังคม และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละสังคมต้องฝึกผู้เรียนให้เคยชินในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีการใช้ ให้มีความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นครั้งแรกและเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่าการใช้รูปแบบ

อารีย์ ปรีดีกุล (2554) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จัดการเรียนการสอนใน 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับความรู้ในตัวภาษาและอีกส่วนหนึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร โดยเน้นที่ใช้ภาษาในการสื่อสารสื่อความหมายโดยไม่เคร่งครัดในข้อผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เน้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และกล้าใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จริง

วารุณี ยะปาน (2556) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่านจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำ และนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเกิดจากแนวคิดที่ว่าควรนำเสนอรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริงเพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาโครงสร้างสามารถใช้ได้ถูกต้องแล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง

สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรเน้นการเรียนที่เกิดจากการปฏิบัติโดยครูผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน โดยให้เลือกใช้ภาษาตามความต้องการ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ โดยไม่เคร่งครัดในข้อผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เน้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และกล้าใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จริง

6. บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นถึงแม้ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทโดยตรงในการทำกิจกรรม แต่ครูผู้สอนก็ยังคงมีบทบาทที่สำคัญตามที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ ดังนี้

Candlin (1976) อธิบายถึงบทบาทของครูในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสื่อสาร และเป็นแหล่งความรู้ให้กับนักเรียน

2. ครูเป็นผู้นำในกระบวนการเรียน โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมแบบมีส่วนร่วม โดยอิสระ

3. ครูเป็นผู้ค้นคว้า โดยต้องศึกษาและสังเกตถึงความสามารถของนักเรียน Littlewood (1983) กล่าวถึงบทบาทของครูในการทำกิจกรรมและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ก่อนเริ่มทำกิจกรรม ครูเป็นผู้วางแผนและจะดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรม ขึ้นเริ่มต้นครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะของกิจกรรม วิธีทำกิจกรรม ตลอดจนข้อมูลที่เป็นจำเป็นสำหรับทำกิจกรรมนั้น ครูอาจสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างครั้งหนึ่งก่อน จากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมเอง

2. ระหว่างการทำกิจกรรม ครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นด้านภาษาหรือปัญหาเกี่ยวกับวิธีทำกิจกรรม นอกจากนี้ครูยังเป็นผู้ตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ถ้านักเรียนใช้ภาษาผิดเพียงเล็กน้อยครูไม่จำเป็นต้องแก้ไขทันที อาจบันทึกทุกสิ่งที่ดีไว้และอธิบายให้นักเรียนฟังในภายหลัง

3. หลังการทำกิจกรรมครูเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนซึ่งในการประเมินการทำกิจกรรมของนักเรียนนั้น ครูอาจใช้วิธีสุ่มเรียกนักเรียนบางคู่หรือบางกลุ่มให้เสนอผลงานจากการทำกิจกรรม สำหรับการให้ข้อมูลป้อนกลับครูจะบอกนักเรียนให้รู้ โดยทั่วไปนักเรียนทำกิจกรรมได้ดีเพียงใด ใช้ภาษาในการทำกิจกรรมได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การประเมินและให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นสิ่งจำเป็นมากเพราะนักเรียนจะได้รู้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำกิจกรรมของตน

Richards and Rogers (2002) อธิบายบทบาทของผู้สอนว่าผู้สอนมีบทบาทที่สำคัญ 3 บทบาท ได้แก่ ผู้ดำเนินการมีหน้าที่เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม ผู้แนะนำหรือแนะแนวมีหน้าที่ให้คำแนะนำขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ เป็นผู้วิจัยและผู้เรียนเรียนรู้พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน นอกจากนี้ผู้สอนอาจมีบทบาทอย่างอื่น เช่น ผู้ให้คำปรึกษา ผู้จัดการกระบวนการ กลุ่ม ผู้สอนที่ใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นผู้สอนที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุดมีหน้าที่ดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และในช่วงที่ผู้เรียนทำกิจกรรมผู้สอนต้องกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์และความสามารถทางด้านสื่อสารของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ครูผู้สอนมีหน้าที่เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม ให้คำแนะนำขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกให้นักเรียนทำกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมโดยอิสระ หลังการทำกิจกรรมครูผู้สอนควรให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ครูผู้สอนยังเป็นผู้

ตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ถ้านักเรียนใช้ภาษาผิดเพียงเล็กน้อยครูไม่จำเป็นต้องแก้ไขทันทีอาจบันทึกทุกสิ่งทีผิดไว้และอธิบายให้นักเรียนฟังในภายหลัง

วิจัยปฏิบัติการ

1. ความหมายของวิจัยปฏิบัติการ

การวิจัยปฏิบัติการเป็นรูปแบบการวิจัยที่ผู้ปฏิบัติงานต้องคิดแก้ปัญหาและปรับปรุงคุณภาพการควบคุมไปกับการลงมือทำเพื่อให้คุณภาพของผลลัพธ์การทำงานมีคุณภาพดีขึ้นซึ่งถูกนำมาใช้ในการศึกษา โดยเน้นผลลัพธ์ไปที่การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนในทางที่ดีขึ้น มีผู้ให้ความหมายงานวิจัยปฏิบัติการไว้มากมายที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน ดังนี้

Lewin (1946) ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นการค้นคว้าหาวิธีการเพื่อแก้ไขปัญหาด้วยตัวผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นวางแผน (Plan) การปฏิบัติการ (Act) และการสังเกต (Observe)

Ebbutt (1983) ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการเน้นที่วิธีที่การดำเนินงานว่าเป็นการใช้วิธีการเชิงระบบเพื่อพยายามเปลี่ยนแปลงปรับปรุงคุณภาพการงาน โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้การทำงานมีแนวทางและสะท้อนผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นของตนเองได้อย่างน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาได้จริง

McTaggart (1991) ได้อธิบายไว้ว่า ผู้วิจัยเป็นผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้นซึ่งการวิจัยปฏิบัติการเป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยที่ไม่แตกต่างไปจากงานวิจัยอื่นในเชิงเทคนิค แต่แตกต่างด้วยวิธีการวัดตรงที่เป็นการสะท้อนผลการปฏิบัติงานของตนเองในลักษณะวงจรแบบขดลวด โดยเริ่มต้นที่ขั้นการวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Acting) การสังเกต (Observing) และการสะท้อนผล (Reflecting) ต้องอาศัยผู้ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการสะท้อนผลเกี่ยวกับการปฏิบัติเพื่อให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงทำงานได้ดีขึ้น

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2538) ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นรูปแบบของวิธีการศึกษาค้นคว้าแบบสะท้อนตนเองของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในสถานการณ์ทางสังคม โดยการพัฒนาด้วยลักษณะที่ชอบธรรมและความชอบด้วยเหตุผลของวิธีการปฏิบัติงานเพื่อให้ได้รูปแบบหรือแนวทางไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานนั้น และในขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนั้น ๆ ให้สอดคล้องกับภาวะของสังคมและสถานการณ์ที่ตนเกี่ยวข้องข้องเมื่อนำมาพิจารณาในทางการเรียนการสอนแล้ว

ญาณภัทร สีหะมงคล (2558) ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เป็นการวิจัยที่เน้นการแสวงหาคำตอบเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนางานในหน้าที่ของผู้วิจัย ดังนั้นการวิจัยในชั้นเรียน (Classroom Research) หรือการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) ถือเป็น การวิจัยเชิงปฏิบัติการนั่นเอง แต่คนที่มีหน้าที่ทำการวิจัยคือ ครู อาจารย์ที่สอนในทุกระดับทั้งในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ได้

ประสาธ เนืองเฉลิม (2561) ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นกระบวนการที่ผู้วิจัยได้เลือกกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่เขาเห็นว่าดีเหมาะสมตามความรู้ความเข้าใจของผู้วิจัยมาดำเนินการปฏิบัติเพื่อทดลองว่าใช้ได้หรือไม่ ประเมินความเหมาะสมในความเป็นจริงตามลักษณะปัญหาของงานที่ตนรับผิดชอบ ควบคุมแนวปฏิบัติการแล้วนำผลมาปรับปรุงปฏิบัติการเพื่อนำไปทดลองใหม่จนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจสามารถนำไปใช้และเผยแพร่ได้ การวิจัยนี้เอื้อต่อการเปลี่ยนแผนการดำเนินงานเมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลใหม่เพิ่มขึ้น ทำให้รูปแบบการวิจัยยืดหยุ่นได้ตามสภาพของสังคมและสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เป็นการวิจัยที่เน้นการแสวงหาคำตอบเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนางานในหน้าที่ของตัวผู้วิจัยเป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยที่ไม่แตกต่างไปจากงานวิจัยอื่นในเชิงเทคนิค แต่แตกต่างด้วยวิธีการวัดตรงที่เป็นการสะท้อนผลการปฏิบัติงานของตนเองในลักษณะวงจรแบบขดลวด โดยผู้วิจัยเลือกกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่เขาเห็นว่าดีเหมาะสมตามความรู้ความเข้าใจของผู้วิจัยมาดำเนินการปฏิบัติเพื่อทดลองว่าใช้ได้หรือไม่และนำผลมาปรับปรุงปฏิบัติการเพื่อนำไปทดลองใหม่จนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจสามารถนำไปใช้และเผยแพร่ได้ มีรูปแบบการวิจัยยืดหยุ่นได้ตามสภาพของสังคมและสิ่งแวดล้อม

2. กระบวนการของวิจัยปฏิบัติการ

การวิจัยปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่เน้นการมีส่วนร่วม การร่วมคิด ร่วมทำ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทำงาน แต่ผลการวิจัยไม่สามารถอ้างอิงไปยังกลุ่มอื่น ๆ ได้ (ประสาธ เนืองเฉลิม, 2561) กระบวนการวิจัยปฏิบัติการมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยและกลุ่มที่ทำการวิจัยจะต้องศึกษารายละเอียดของปัญหาที่จะศึกษาอย่างชัดเจน จำแนกหรือพิจารณาปัญหาที่ประสงค์จะศึกษาโดยมีทฤษฎีรองรับในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น

2. เลือกปัญหาที่สำคัญที่เป็นสาระควรแก่การศึกษาวิจัย เลือกโดยอาศัยทฤษฎีมาร่วมพิจารณาลักษณะของปัญหาเพื่อนำมากำหนดความมุ่งหมายการวิจัยให้ชัดเจน สามารถทำความเข้าใจและอธิบายได้อาจสร้างสมมุติฐานของการวิจัยในรูปแบบของข้อความที่ต้องการจะประเมิน โดยแสดงความสัมพันธ์ของปัญหากับหลักการหรือทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นเพื่อ

นำมากำหนดเป็นความมุ่งหมายของการวิจัยให้มีความเป็นวิชาการมากขึ้นกว่าแค่การทำงานประจำที่เป็นปกติ

3. เลือกเครื่องมือดำเนินการวิจัยที่จะช่วยให้ได้คำตอบตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เครื่องมือที่ใช้จะมี 2 ลักษณะคือเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติหรือวิธีการใหม่ ๆ หรือนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นและเครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติซึ่งจะช่วยให้เกิดการสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น

4. บันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียดในแต่ละขั้นตอนการวิจัยทั้งส่วนที่เป็น ความก้าวหน้าและเป็นอุปสรรคตามวงจรของการปฏิบัติการ ขั้นตอนของการวางแผน การปฏิบัติ การสังเกต และการสะท้อนผลการปฏิบัติ เก็บบันทึกไว้เพื่อใช้ในการปรับปรุงวงจรปฏิบัติต่อไปและเพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์หาคำตอบตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้านต่าง ๆ ของข้อมูลที่รวบรวมไว้ ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ การตรวจสอบรายละเอียดของข้อมูลเพื่อให้แน่ใจความถูกต้อง แสดงรายละเอียด อธิบายสถานการณ์ จัดหมวดหมู่และแยกประเภทของข้อมูลตามหัวข้อที่เหมาะสม เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของข้อมูล

6. ตรวจสอบข้อมูลของกลุ่มผู้วิจัยได้พิจารณาไว้แล้วอีกครั้งหนึ่งเพื่อสรุปหาคำตอบของสาเหตุและวิธีแก้ปัญหานั้นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้และจะก่อประโยชน์สูงสุดโดยสรุปประมวลเป็นหลักการ (Principle) รูปแบบ (Model) ของการปฏิบัติหรือข้อเสนอเชิงทฤษฎี (Proposition) หรือทฤษฎี (Theory) ทั้งนี้ต้องอาศัยหลักตรรกวิทยาโอยวิธีอุปมานและความรู้เชิงทฤษฎีด้วย

สรุปกระบวนการวิจัยปฏิบัติการมีลักษณะเทียบเคียงกับการวิจัยทั่วไป ได้แก่ การกำหนดปัญหา กำหนดความมุ่งหมายการวิจัย และการดำเนินการ แต่เน้นการปฏิบัติจึงเป็นที่มาของการวิจัยนี้ โดยการปฏิบัติที่ควบคู่กับการสะท้อนผลจนท้ายที่สุดนำไปสู่การสรุปผลการปฏิบัติงานด้วยการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลให้มีความน่าเชื่อถือ

3. แนวคิดการวิจัยปฏิบัติการ

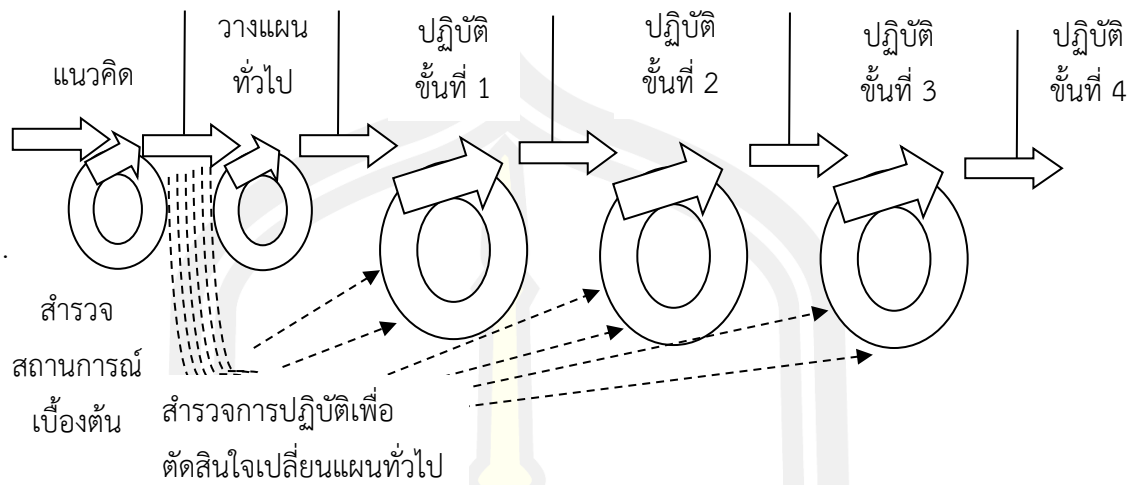
การวิจัยปฏิบัติการพัฒนามาจากฐานคติความเชื่อที่มุ่งเน้นบูรณาการเชื่อมโยงความรู้หรือทฤษฎีเชิงปฏิบัติการที่ได้รับจากการทำวิจัยกับการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริงในสนามหรือสถานที่ปฏิบัติงานผสมผสานเข้าด้วยกัน โดยอาศัยการสะท้อนความคิดใคร่ครวญไปมาในเชิงวิพากษ์ผลการปฏิบัติงานที่ได้ลงมือกระทำไปตามแผนการที่วางไว้ว่าสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้สำเร็จหรือไม่ (วีระยุทธ ชาติภาณุรักษ์, 2558) มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวคิดการวิจัยปฏิบัติการไว้ ดังนี้

Lewin (1946) ได้กำหนดขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการเป็น 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การค้นหาความจริง (Fact-finding) การดำเนินการให้บรรลุ (Execution) และการวิเคราะห์ (Analysis) โดยการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Lewin ประกอบด้วย 3 ส่วน

1. กำหนดแนวคิด (Idea) การค้นหาแนวคิดของการวิจัยนี้สามารถแสวงหาจากความต้องการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน โดยกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจะร่วมกันพิจารณาว่าจะเริ่มต้นปรับปรุงในส่วนไหนของงาน สิ่งใดที่เป็นปัญหาที่แท้จริงและจะก่อให้เกิดผลกระทบที่ตามมา แนวคิดทั่วไปนี้เกิดขึ้นจากการสำรวจสภาพการณ์เบื้องต้นและผลที่ได้จากการสำรวจนี้กลุ่มผู้วิจัยปฏิบัติการจะนำไปกำหนดเป็นแผนในการปฏิบัติต่อไป

2. วางแผนทั่วไป (General plan) กลุ่มผู้วิจัยปฏิบัติการร่วมกันพิจารณาว่าจะเริ่มต้นเปลี่ยนแปลง ณ จุดใดก่อนแล้วจะใช้วิธีการใดในการแก้ไขปรับปรุงบนพื้นฐานของความเป็นไปได้และเป็นความสนใจร่วมกัน ซึ่งนั่นหมายความว่าการศึกษาใช้หลักการประชาธิปไตยและความยืดหยุ่นของกระบวนการคิดบนพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างบุคคล

3. กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติ (Action steps) เป็นการวิเคราะห์และกำหนดแผน ออกเป็น ย่อย ๆ ก่อน แล้วเริ่มต้นขั้นตอนแรกด้วยการเปลี่ยนแปลงวิธีการใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งต้องมองไปยังผลที่คาดว่าจะได้รับก่อนเริ่มต้นการปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบและวางแผนการติดตามผลที่จะเกิดตามมา โดยร่วมกันพิจารณาเพื่อประเมินว่าวิธีการนั้นปฏิบัติได้จริงเพียงใดแล้วต้องมีการสะท้อนผลที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นอย่างชัดเจนเพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการวางแผนขั้นต่อไปแล้วติดตามตรวจสอบประเมินผลและทำการวางแผนใหม่ไปเรื่อย ๆ ถ้าหากยังไม่ได้รับคำตอบหรือปัญหา ยังไม่คลี่คลาย

ที่มา : ดัดแปลงจาก Lewin (1946)

ภาพประกอบ 6 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Lewin

Elliott (1978) ได้ประยุกต์กระบวนการ Lewin โดยขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการของ Elliott นั้นเริ่มต้นด้วยการให้ผู้วิจัยกำหนดความคิดทั่วไปแล้วสำรวจสภาพการอีกครั้งเพื่อนำไปปรับเปลี่ยนความคิดเพื่อเริ่มวงจรใหม่ (McKernan, 1996) ซึ่ง Elliot เห็นว่าความคิดทั่วไปเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงความก้าวหน้าของการปฏิบัติ ส่วนการสำรวจสภาพการณ์เบื้องต้นเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริงและการปฏิบัติตามแผนคือกระบวนการที่ต้องดำเนินการต่อ ๆ ไป (Elliott, 1994) การวิจัยปฏิบัติการแบบนี้มีสาระสำคัญอยู่ที่การแสวงหาความรู้ความจริงจากการปฏิบัติเพื่อเป้าหมายในการปรับปรุงการปฏิบัติงาน การดำเนินการวิจัยปฏิบัติการเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการซ้ำกันเป็นวงจรการวิจัยต่อเนื่องกันไป

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนงานทั่วไป (General plan) เป็นขั้นตอนที่นักวิจัยรับรู้ปัญหาและสำรวจตรวจตราผลการปฏิบัติงานเพื่อทำความเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน และวางแผนที่จะใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติงาน (Action) ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยดำเนินการตามแผนงานที่กำหนดไว้ โดยการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ที่นักวิจัยเชื่อว่าจะแก้ปัญหาได้ในการดำเนินงาน ขั้นตอนการปฏิบัติการณ์นี้จัดว่าเป็นหัวใจสำคัญและชื่อของการวิจัยปฏิบัติการได้มาจากกิจกรรมหลักในขั้นตอนนี้

ขั้นตอนที่ 3 การติดตามกำกับผลการดำเนินงานโดยการสังเกต (Monitoring the implementation by observation) ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยสังเกตและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและผลการปฏิบัติงานระหว่างการดำเนินงานและหลังการดำเนินงานตามแผนงานที่กำหนดไว้ การดำเนินงานในขั้นตอนนี้ต้องใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตอย่างมีระบบเพื่อให้ได้สารสนเทศครบถ้วนและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

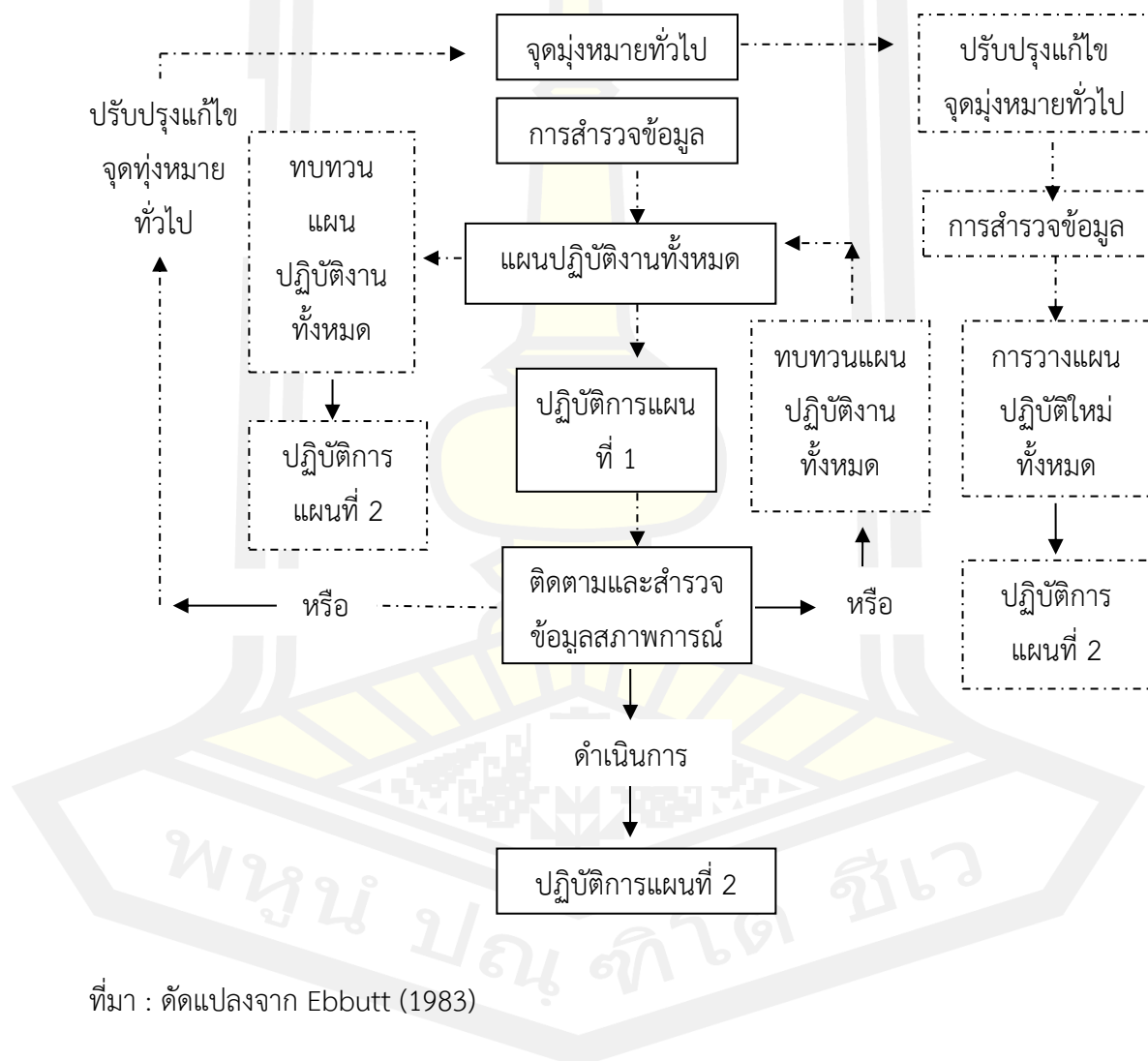
ขั้นตอนที่ 4 การคิดไตร่ตรองและการทบทวนแก้ไข (Reflection and revision) ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยนำผลการดำเนินงานที่ได้จากขั้นตอนที่ 3 มาพิจารณาไตร่ตรอง หากผลการปฏิบัติงานยังไม่บรรลุเป้าหมาย นักวิจัยจะต้องแสวงหาวิธีการหรือยุทธวิธีใหม่มาปรับปรุงการปฏิบัติงานและเริ่มดำเนินงานตามวงจรการวิจัยรอบใหม่ การดำเนินการจะมีกิจกรรมซ้ำตามกิจกรรมในวงจรการวิจัยเดิมแต่สาระและผลการดำเนินงานจะแตกต่างกัน

Elliott ได้ประยุกต์จากแนวคิดของ Lewin สามารถปรับเปลี่ยนความคิดทั่วไปได้ในวงจรใหม่ การสำรวจ การวิเคราะห์ และการกำกับติดตาม สามารถกระทำได้ในแต่ละวงจร ไม่ใช่จะกำหนดไว้เฉพาะในขั้นตอนเริ่มต้นเท่านั้น ทั้งนี้การวิเคราะห์หรือการกำหนดปัญหาในการวิจัยนั้น บางครั้งนักวิจัยจะกำหนดขึ้นโดยไม่ตรงกับความเป็นจริงดังนั้นเมื่อดำเนินการวิจัยไปช่วงหนึ่งแล้ว นักวิจัยพบว่าปัญหาที่กำลังดำเนินการวิจัยนั้นไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริงก็ควรเปลี่ยนแปลงความคิดทั่วไปแล้วเริ่มใหม่ได้

Ebbutt (1983) ได้สรุปว่ากระบวนการวิจัยปฏิบัติการเป็นการปรับปรุงคุณภาพงาน โดยได้นำขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการของ Lewin มาประยุกต์ ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงการศึกษาข้อเท็จจริงที่มีอยู่แต่ยังรวมถึงการศึกษาข้อเท็จจริงเพื่อนำมาประกอบการอภิปรายหาข้อสรุป การตรวจสอบความเป็นไปได้ หากนักวิจัยต้องการย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นอีกครั้ง นักวิจัยต้องวิจัยซ้ำรอยตามขั้นตอนเดิม ซึ่งอาจทำให้เสียเวลาและพลังงาน แนวทางที่เหมาะสมในกระบวนการวิจัยปฏิบัติการที่เป็นไปในลักษณะวงจรโดยพิจารณาแต่ละขั้นตอนว่าขั้นตอนใดสำเร็จหรือไม่สำเร็จได้จากข้อมูลย้อนกลับขณะดำเนินการ หากขั้นตอนใดสำเร็จก็ดำเนินการต่อแต่ถ้าขั้นตอนใดไม่สำเร็จก็ปรับเปลี่ยนแผนใหม่เฉพาะขั้นตอนนั้น ไม่ต้องย้อนไปที่จุดเริ่มต้นใหม่ซึ่งจะช่วยให้การทำงานกระชับขึ้นและลดข้อจำกัดบางขั้นตอนของงานได้

การดำเนินการวิจัยปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ตามรูปแบบของ Ebbutt นั้นประกอบด้วยกิจกรรมตามกระบวนการ สามารถดำเนินการต่อเนื่องกันไปในแนวเส้นตรง ถ้ากิจกรรมที่กำหนดไว้สามารถปฏิบัติจนบรรลุจุดประสงค์ ในทางตรงกันข้ามถ้ากิจกรรมนั้นไม่เหมาะสม นักวิจัยก็สามารถปฏิบัติได้ 2 กรณี คือ ปรับปรุงแก้ไขแนวคิดทั่วไปหรือจะปรับปรุงแก้ไขแผนงานทั้งหมดก็ได้

ความแตกต่างระหว่างรูปแบบของ Ebbutt กับรูปแบบอื่นที่กล่าวมาเป็นการดำเนินการแบบบันไดเวียนหรือเกลียวสว่าน ประกอบด้วย การวางแผน การปฏิบัติ และการสะท้อนผล โดย Lewin กับ Kemmis ใช้ประโยชน์จากการสะท้อนผลในแต่ละขั้นตอนมาช่วยในการตัดสินใจเพื่อการปรับปรุงแก้ไขแผนปฏิบัติการซึ่งไม่ได้กล่าวถึงกรณีที่กิจกรรมภายในแผนนั้นสามารถปฏิบัติได้เหมาะสมหรือประสบความสำเร็จว่าควรจะทำต่อไป ในขณะที่ Ebbutt ให้ความสำคัญตรงจุดนี้และเสนอว่าแนวทางที่ดีที่สุดในการคิดเชิงกระบวนการ การพิจารณาความสำเร็จในแต่ละลำดับขั้นตอนตามวงจร และสะท้อนผลว่าจะดำเนินการในวงจรต่อไปอย่างไร ไม่ใช่การดำเนินการแบบเกลียวที่หมุนวนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะแก้ไขปัญหาได้

ที่มา : ดัดแปลงจาก Ebbutt (1983)

ภาพประกอบ 7 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Ebbutt

Kemmis and McTaggart (1988) ได้นำแนวคิดของ Lewin มาศึกษาและปรับปรุงรูปแบบการวิจัยปฏิบัติการ โดยเห็นว่าการวิจัยปฏิบัติการคือการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและมีการร่วมมือกันเป็นหมู่คณะจะกระทำคนเดียวไม่ได้เพราะการกระทำคนเดียวถึงแม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงแต่ก็จะทำลายพลังการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากกลุ่ม ดังนั้นขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการจึงต้องกำหนดจุดร่วมและความสนใจร่วมกันเมื่อได้จุดร่วมและความสนใจร่วมกันแล้วก็จะนำไปสู่การปฏิบัติที่สำคัญ 4 ประการที่เกี่ยวข้องกันเป็นวงจร (ประวิต เอรารวรรณ, 2551; Kemmis, 2010) ดังนี้

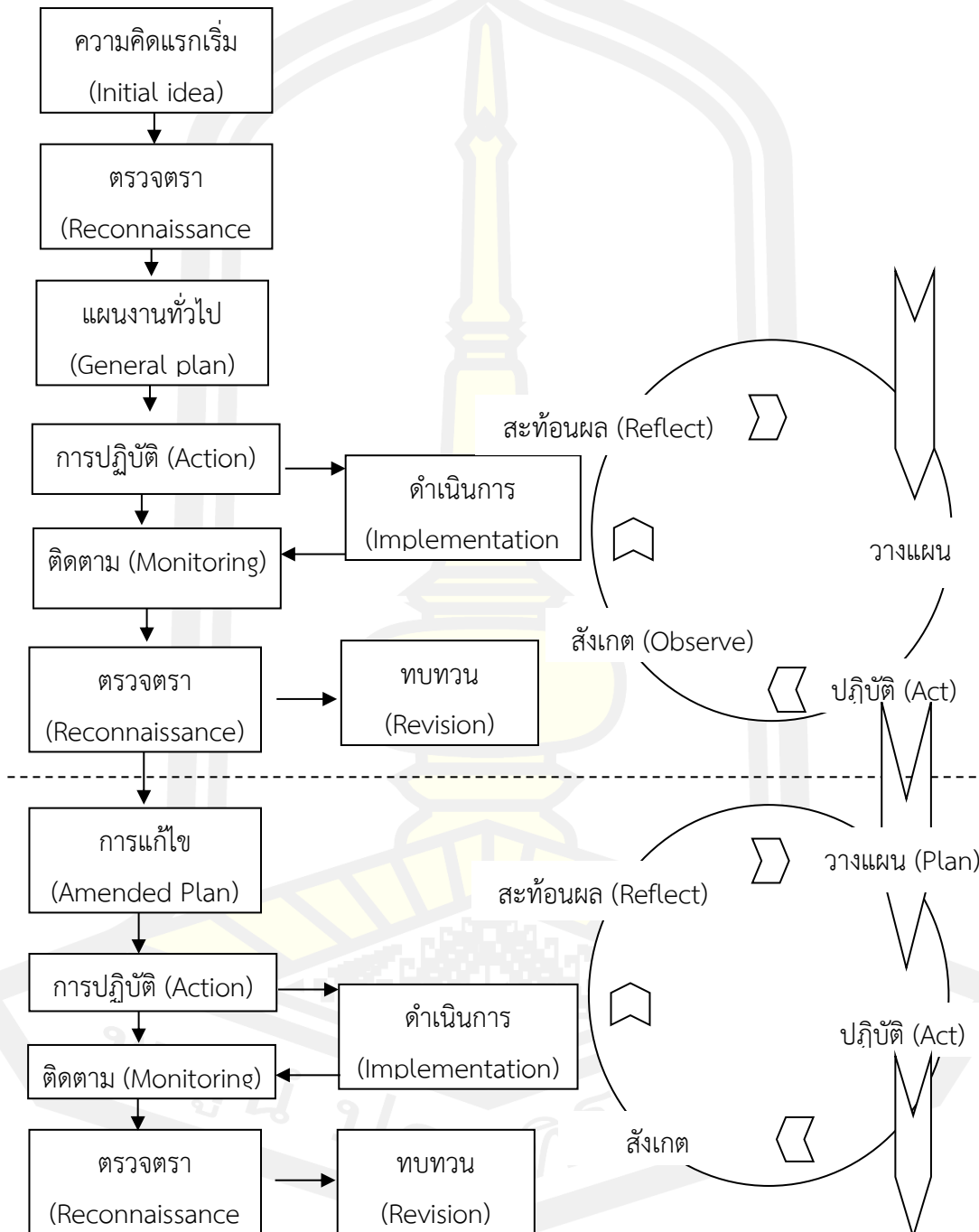
1. การพัฒนาแผนการปฏิบัติเพื่อปรับปรุงสิ่งที่เป็นปัญหาเป็นการวางแผนที่มีโครงสร้างและแนวทางที่ชัดเจน แต่ควรมีความยืดหยุ่นและคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตที่อาจส่งผลกระทบต่อแผนที่กำหนดไว้ได้
2. การปฏิบัติตามแผนเป็นการดำเนินการตามแนวทางที่ได้กำหนดไว้อย่างละเอียดรอบคอบ และมีการควบคุมอย่างเคร่งครัด
3. การสังเกตผลการปฏิบัติเป็นการบันทึกข้อมูลหลักฐานหรือร่องรอยต่าง ๆ อย่างมีวิจรรย์ญาณเกี่ยวกับผลที่ได้จากการปฏิบัติ โดยอาจใช้วิธีการและเครื่องวัดแบบต่าง ๆ เข้ามาช่วยซึ่งสารสนเทศจากการสังเกตนี้จะนำไปสู่การสะท้อนผลและปรับปรุงการปฏิบัติงานอย่างเข้าใจและเป็นไปในทิศทางที่ควรจะเป็น
4. การสะท้อนผลการปฏิบัติเป็นกระบวนการทบทวนการปฏิบัติจากบันทึกที่ได้จากการสังเกตว่าได้ผลเป็นอย่างไร มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งอย่างไร เพื่อจะได้นำข้อมูลเป็นพื้นฐานประกอบการวางแผนในวงจรต่อไป

ลักษณะการดำเนินงานของวงจรปฏิบัติการจะเริ่มต้นจากวงจรวิจัยที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอน คือ ขั้นการวางแผน (P) ขั้นปฏิบัติการ (A) ขั้นการสังเกต (O) และขั้นการสะท้อนผล (R) จากนั้นเริ่มเข้าวงจรวิจัยที่ 2 สืบเนื่องต่อกันไปจนกว่าปัญหาได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ตามเป้าหมายที่นักวิจัยต้องการ จะเห็นได้ว่าการวิจัยปฏิบัติการประกอบด้วยวงจรการวิจัยแสดงให้เห็นกิจกรรมการดำเนินงานแต่ละวงจร

กิจกรรมหรือแผนการดำเนินงานตามวงจรการวิจัยแต่ละวงจรมันแตกต่างกันซึ่งแต่ละกิจกรรมขึ้นกับการวางแผนงาน โดยในวงจรการวิจัยที่ 1 เป็นแผนงานทั่วไปที่มีการปฏิบัติการตามแผนงาน แต่ในวงจรการวิจัยที่ 2 กิจกรรมขั้นการวางแผนงานนั้นเป็นแผนงานที่มีการปรับปรุงแก้ไขและกิจกรรมการปฏิบัติการเป็นการดำเนินงานตามยุทธวิธีที่แตกต่างกับการปฏิบัติการในวงจรการวิจัยแรก

องค์ประกอบสำคัญของกระบวนการวิจัยปฏิบัติการนี้ประกอบด้วยจุดสำคัญทั้ง 4 จุดดังที่กล่าวมาคือ การวางแผน (P) ปฏิบัติการ (A) การสังเกต (O) และการสะท้อนผล (R) ซึ่งมีลักษณะบันไดเวียนเกลียวสว่านไปยังจุดทั้ง 4 จุด ไม่หยุดนิ่งและไม่จบลงด้วยตัวเอง ทั้ง 4 ขั้นตอนของ

วงจรกิจยปฏิบัติการณ์ปัจจุบันเป็นที่รู้จักกันดีในชื่อวงจรกิจยปฏิบัติการณ์ P-A-O-R หมายถึง Planning – Action – Observation – Reflection วงจรกิจยต่อเนื่องกันไป

ที่มา : ดัดแปลงจาก Kemmis and McTaggart (1988)

ภาพประกอบ 8 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Kemmis and McTaggart

McKernan (1996) ได้เสนอวงจรวิจัยปฏิบัติการที่ยืดลำดับเวลาในการปฏิบัติงาน และกิจกรรมเป็นสำคัญ โดยการกำหนดขอบข่ายของงานวิจัยจะเริ่มต้นจากสภาพการณ์ปัญหาที่ต้องการปรับปรุงในการปฏิบัติงาน จากนั้นนำกระบวนการวิจัยเข้ามาแก้ไขปัญหานั้น ขั้นตอนของกระบวนการวิจัยประกอบด้วย 8 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การระบุปัญหา ขั้นตอนการระบุปัญหาหรือนิยามปัญหาในสถานการณ์ที่นักวิจัยประสบอยู่ในการปฏิบัติงานนั้น สิ่งแรกที่ต้องทำอย่างเร่งด่วนคือความพยายามที่จะประเมินสถานการณ์หรือปัญหาให้ชัดเจน เริ่มต้นที่การระบุปัญหา ความไม่แน่นอน หรือสถานการณ์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับหรือปัญหาที่คล้าย ๆ กันที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาโดยจะต้องระบุปัญหาให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 การประเมินความต้องการ ขั้นตอนการประเมินความต้องการจำเป็นของปัญหาที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานซึ่งสถานการณ์ภายในโรงเรียนหรือภายนอกชุมชนที่เป็นปัญหาจะต้องประเมินความจำเป็นโดยเรียงลำดับความจำเป็นก่อนหลังเพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวความคิดการแก้ปัญหาในขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นกำหนดสมมุติฐานทางความคิด การกำหนดแนวคิดในการแก้ปัญหาคือการกำหนดสถานการณ์หรือแนวความคิดในการแก้ปัญหาซึ่งเป็นผลเกิดขึ้นหลังปฏิบัติแล้วเพื่อกำหนดแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติการ การทดสอบสมมุติฐานหรือแนวคิดในการแก้ปัญหาที่วางไว้ตามความเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนาแผนปฏิบัติ ขั้นตอนนี้เป็นการพัฒนาแผนปฏิบัติทั้งหมดซึ่งจะนำเสนอในรูปแบบโครงการฉบับร่าง โครงการจะมีรายละเอียดในการรายงานผลการปฏิบัติมีการระบุบทบาทและเป้าหมายที่ชัดเจน กำหนดการประชุม แผนงาน ฯลฯ ก่อนนำแผนการไปปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 5 การลงมือปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ และทำการบันทึกข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติอย่างละเอียดและรอบคอบซึ่งต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้ดำเนินงานและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติเป็นระยะ ๆ ตามแผนที่วางไว้ด้วยเครื่องมือวิจัยที่มีความน่าเชื่อถือ

ขั้นตอนที่ 7 การสะท้อนผลการปฏิบัติ เป็นการอธิบายและทำความเข้าใจของการปฏิบัติที่ผ่านมาในแต่ละขั้นตอน ขั้นตอนนี้กลุ่มผู้นำการวิจัยต้องทำความเข้าใจว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นคืออะไรและผลพลอยได้จากการปฏิบัติคืออะไรเป็นการศึกษาข้อมูลย้อนกลับและตรวจสอบผลการปฏิบัติ โดยผู้วิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์ผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติเพื่อหาข้อสรุปที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันแต่ละขั้นตอน

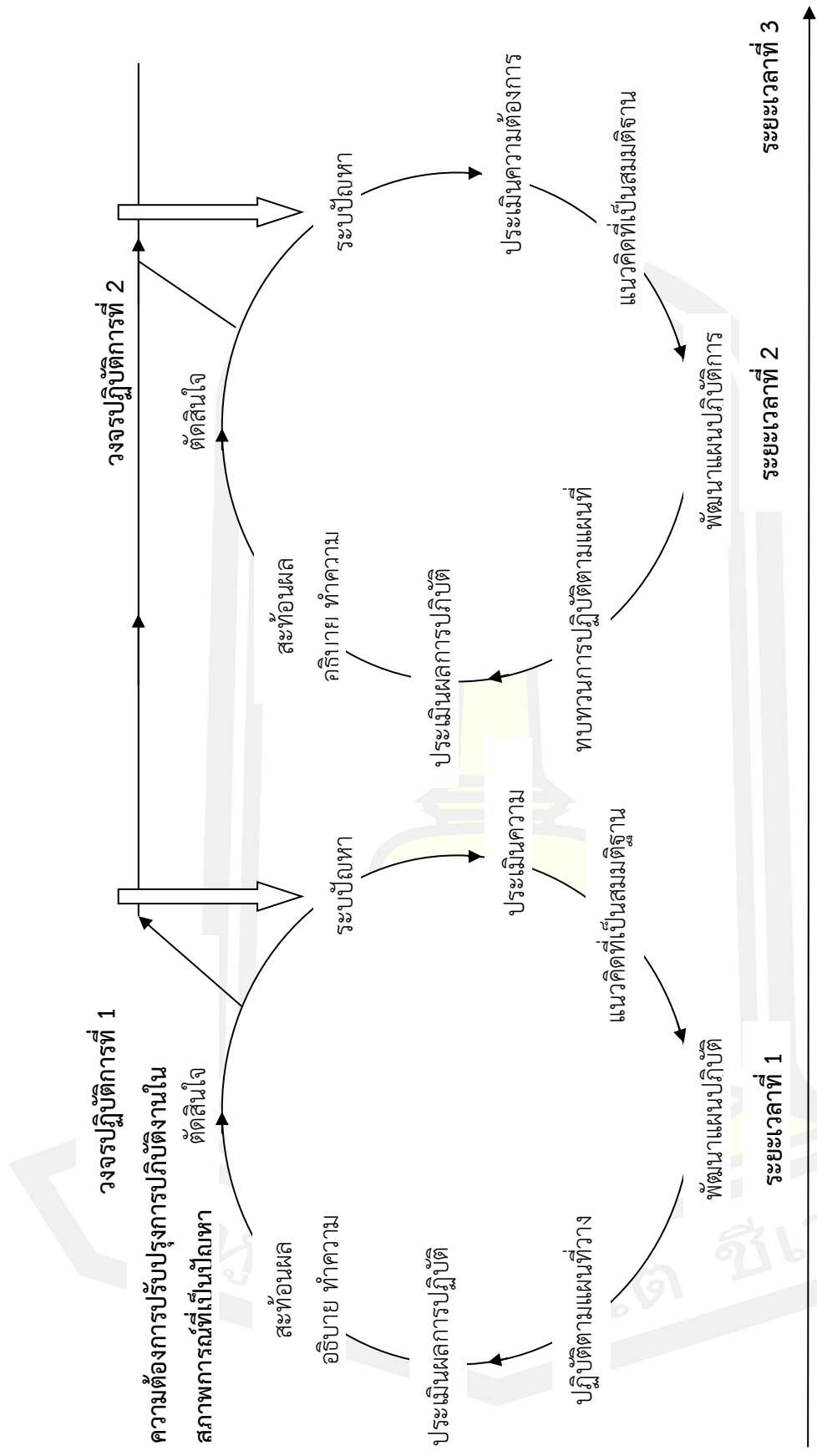
ขั้นตอนที่ 8 การตัดสินใจปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการต่อไป

วงจรปฏิบัติการที่ 2 (T2) เป็นวงจรปฏิบัติการต่อเนื่องของการปฏิบัติตามสภาพการณ์และการปฏิบัติในวงจรการปฏิบัติการลำดับเวลาที่ 1 ข้อมูลต่าง ๆ จะนำไปใช้ในการทบทวนสถานการณ์เพื่อปรับปรุงในการปฏิบัติในวงจรที่ 2 (T2) ปัญหาที่ได้จากการวิจัยเบื้องต้นจะนำมานิยามใหม่เพื่อเกิดความกระจ่างของปัญหาและนำไปสู่การพัฒนาเครื่องมือวิจัยต่อไป สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติในวงจรการปฏิบัติการที่ 1 (T1) เพื่อนำไปกำหนดปัญหาให้แน่ชัด ปัญหาจะนำมาปรับใหม่และทบทวนสถานการณ์ เพื่อลงมือปฏิบัติในวงจรปฏิบัติการที่ 2 (T2) กลุ่มที่ทำงานร่วมกันอาจมีแนวความคิดที่หลากหลาย การประเมินเบื้องต้นและจากการวิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มจะนำไปสู่การลงมือปฏิบัติในระยะเวลาที่ 2 ซึ่งเป็นการตรวจสอบอย่างรอบคอบอีกขั้นหนึ่งเพื่อจะได้ตัดสินใจปฏิบัติตามแผนวางไว้ อาจมีการทดสอบหรือทดสอบเพิ่มเติมถ้าพิจารณาเห็นว่ามีความจำเป็น ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของวงจรปฏิบัติการที่ 3 (T3) เพื่อทบทวนและสร้างแผนปฏิบัติการใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง

ทฤษฎีการประเมินความต้องการจำเป็นและกระบวนการแก้ปัญหาตามหลักการทางวิทยาศาสตร์หรือการแก้ปัญหาตามหลักการของปัญหาหรือตามสถานการณ์นั้น ๆ ตามข้อตกลงที่ยอมรับร่วมกันของการวิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มผู้วิจัย (McKernan, 1996) การวิจัยปฏิบัติการของวงจรลำดับเวลาได้แสดงในภาพประกอบ 7 กิจกรรมแต่ละวงจรของระยะเวลาประกอบด้วย

1. การนิยามปัญหาในสถานการณ์ที่นักวิจัยประสานอยู่ในการปฏิบัติงาน
2. การประเมินความต้องการจำเป็นที่ปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงาน
3. การกำหนดสมมุติฐานเป็นการกำหนดผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหลังจากปฏิบัติ
4. การพัฒนาแผนปฏิบัติจะต้องทำอย่างละเอียดและรอบคอบ
5. การลงมือปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ บันทึกข้อมูลเพื่อการตรวจสอบอย่างเป็นระบบ
6. การประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติอย่างรอบคอบ
7. การสะท้อนผลปฏิบัติ อธิบายและทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น
8. การตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมในวงจรลำดับเวลาต่อไป

การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด McKernan เป็นการให้รายละเอียดที่ชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าเดิมทั้งการนิยามประเด็นปัญหา การประเมินความต้องการจำเป็น การกำหนดสมมุติฐาน โดยมีการประเมินแผนงานอย่างชัดเจนนำไปปฏิบัติอย่างเป็นระบบจนท้ายที่สุดนำไปสู่การสะท้อนผลการปฏิบัติที่สามารถอธิบายให้สาธารณะรับรู้ถึงการวิจัยปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น (McKernan, 2008)

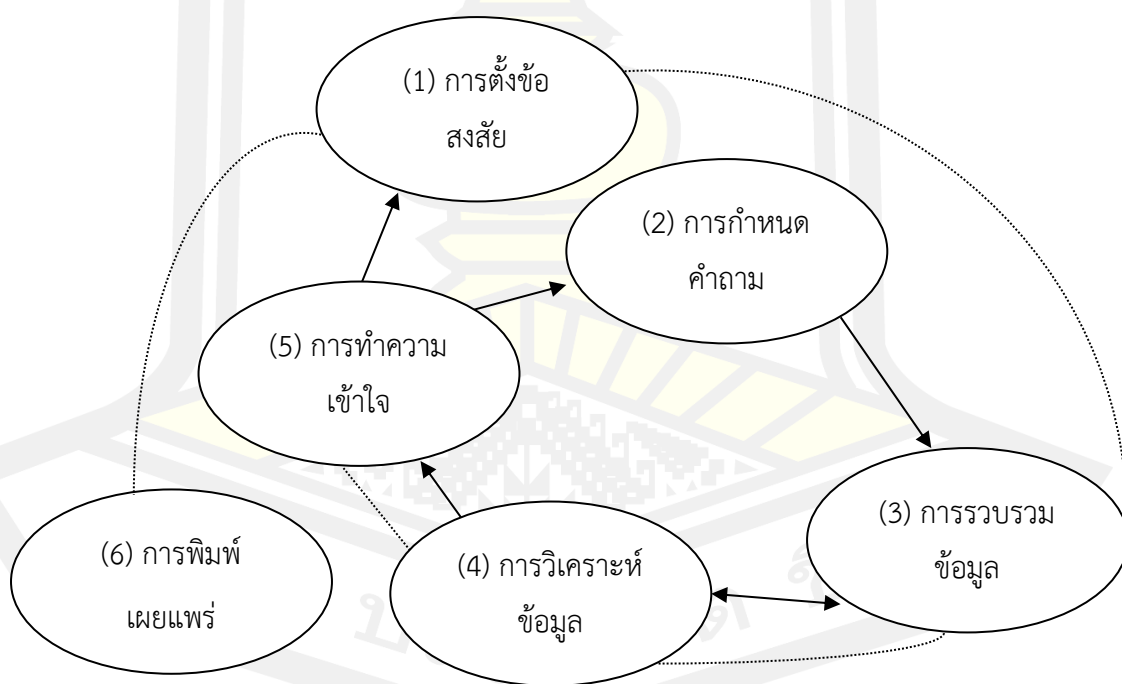

ที่มา : McKernan (1996)

ภาพประกอบ 9 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด McKernan

Freeman (1996) เสนอว่า การวิจัยปฏิบัติการมีการดำเนินการ 6 ขั้นตอน ได้แก่

- ขั้นตอนที่ 1 การตั้งข้อสงสัย (Inquiry) เป็นขั้นตอนเริ่มสนใจและตั้งต้นกระบวนการวิจัย
- ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดคำถาม (Question) เป็นขั้นตอนของการทำความเข้าใจสิ่งที่ปัญหาและจำกัดขอบเขตของปัญหาในคำถามที่สามารถทำวิจัยได้
- ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูล (Data collection) เป็นขั้นตอนการรวบรวมสารสนเทศด้วยวิธีการที่มีระบบเกี่ยวกับคำถามวิจัย
- ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล (Data analysis) เป็นขั้นตอนการแยกแยะจัดหมวดหมู่ข้อมูล และสรุปสังเคราะห์ข้อมูล (Disassembling and reassembling data) เพื่อตอบคำถามการวิจัย
- ขั้นตอนที่ 5 การทำความเข้าใจ (Understanding) ให้ได้แง่คิดมุมมองสารสนเทศใหม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาและนำไปใช้ประโยชน์
- ขั้นตอนที่ 6 การพิมพ์เผยแพร่ (Publishing) เพื่อสื่อสารผลการวิจัยให้ผู้เกี่ยวข้องได้ทราบและนำไปใช้ประโยชน์

ที่มา : Freeman (1996)

ภาพประกอบ 10 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Freeman

วงจรกิจยนี้มีลักษณะพิเศษตรงที่มีจุดตั้งต้นของวงจรหลายจุด ผู้วิจัยอาจจะเริ่มทำการวิจัยได้เกือบทุกขั้นตอน กิจกรรมในวงจรแสดงถึงลักษณะบทบาทของนักวิจัยได้ชัดเจนคือบทบาทในฐานะนักปฏิบัติ (Activist) ที่มีบทบาทในการในทำ (Doing) ตามบทบาทนั้นนักวิจัยต้องปฏิบัติเพื่อให้รู้ในสิ่งที่ยังไม่รู้และต้องปฏิบัติในสิ่งที่ควรต้องปฏิบัติ นั้น ต้องสังเกตและทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่สังเกตได้โดยตรงและลักษณะพฤติกรรมความคิดเห็น ที่ไม่อาจจะสังเกตได้โดยตรง (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2545)

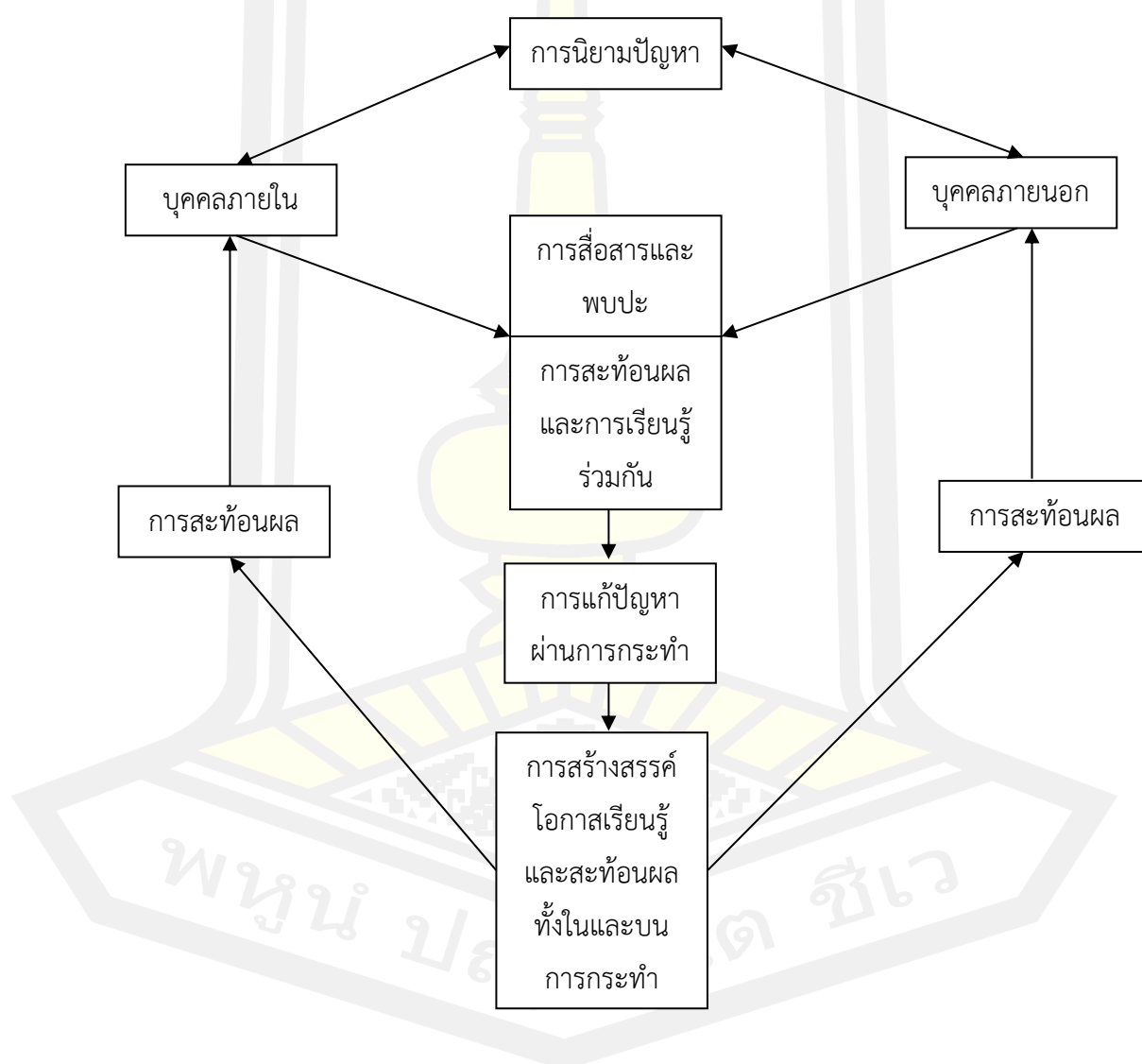
นอกจากนี้ยังต้องตระหนักถึงสิ่งที่ตนสังเกตได้และสิ่งที่ผู้อื่นสังเกตได้ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันเพื่อเรียนรู้จากกันและกันบทบาทในฐานะนักเล่าเรื่อง (Story teller) เกี่ยวกับสิ่งที่ทำและพัฒนาโดยมีบทบาทในการบอกเล่าเพื่อให้องค์ความรู้ที่นักวิจัยได้เรียนรู้เผยแพร่ไปสู่บุคลากรที่เกี่ยวข้องบทบาทในฐานะนักทฤษฎี (Theorist) ที่มีบทบาทในการกำหนดคุณค่า (Valuing) ของผลการพัฒนาและการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมโดยรวม การวิจัยตามแนวคิดนี้พยายามจัดแบ่งศักยภาพของนักวิจัยปฏิบัติการเป็น 4 ลักษณะไม่ว่าจะเป็นนักคิด นักปฏิบัติ นักประชาสัมพันธ์และนักสร้างคุณค่าต่องานที่ตนรับผิดชอบ (Greenwood and Levin, 1998) นำเสนอวิจัยปฏิบัติการเชิงสร้างสรรค์ความรู้ร่วมกัน (Nongenerative action research) ซึ่งประกอบด้วยอย่างน้อย 2 ขั้นตอนที่แตกต่างกัน

ขั้นตอนที่ 1 การนิยามปัญหาการวิจัย (Problem definition) เป็นการกำหนดโจทย์หรือปัญหาการวิจัยที่อยู่รูปของประเด็นคำถามการวิจัยเบื้องต้นเพื่อให้ผู้ทำวิจัยและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความรู้ความเข้าใจร่วมกันอย่างชัดเจนว่าปัญหาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขด้วยการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการคืออะไร โดยทั่วไปปัญหาการวิจัยที่กำหนดขึ้นคือปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในวิถีการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งอยู่ภายใต้บริบทขอบเขตของการทำงานที่ผู้วิจัยกำลังประสบปัญหา

ขั้นตอนที่ 2 การเริ่มต้นและการต่อเนื่องกันของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและกระบวนการสร้างความหมายเป็นขั้นตอนการทำกิจกรรมการวิจัยที่เริ่มต้นด้วยการออกแบบแนวทางและการแก้ปัญหาระหว่างเจ้าของปัญหาที่อยู่ภายในองค์กรและผู้รู้ในปัญหาและเชี่ยวชาญด้านการทำวิจัยที่อยู่ภายในองค์กร การพบปะสื่อสารระหว่างกันอยู่บ่อยครั้งจะช่วยให้เกิดบรรยากาศของความไว้วางใจและเป็นมิตรที่ดีต่อกันนำไปสู่จุดเริ่มต้นของกระบวนการวิพากษ์สิ่งที่เป็นปัญหาจนในที่สุดนำไปสู่ความเข้าใจเบื้องต้นของสิ่งที่เป็นปัญหาเพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนกลยุทธ์ จากนั้นจึงแก้ไขปัญหาด้วยการลงมือกระทำตามกลยุทธ์ที่กำหนดไว้ในระยะเริ่มต้น การแก้ปัญหาพร้อมกันระหว่างผู้ปฏิบัติการภายในองค์กรหรือชุมชนที่คุ้นชินกับปัญหาและผู้เชี่ยวชาญภายนอกที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้เกิดการแก้ไขปัญหาประสบผลสำเร็จ ทำให้เกิดการตีความและความเข้าใจใหม่

เนื่องจากการแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศและการเรียนรู้เชิงปฏิบัติร่วมกันขึ้น (Congenerative Knowledge) ตามการรับรู้และความหมายของบุคคลทั้ง 2 ฝ่ายที่เป็นหุ้นส่วนความรู้

วงจรการปฏิบัติการตามแนวคิด Greenwood and Lewin ตามกลุ่มที่ผู้ทำวิจัย จำนวน 2 กลุ่มคือกลุ่มบุคคลภายใน (Insider) ผู้ที่เป็นเจ้าของปัญหาและเผชิญกับปัญหาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขและกลุ่มบุคคลภายนอก (Outsiders) ผู้เป็นนักวิจัยอาชีพที่ช่วยอำนวยความสะดวกในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันกับบุคคลภายในซึ่งมีหลักการ/ทฤษฎีช่วยสนับสนุนหรือกำหนดกรอบแนวคิดในการทำงานเชิงวิชาการ

ที่มา : องอาจ นัยพัฒน์ (2551)

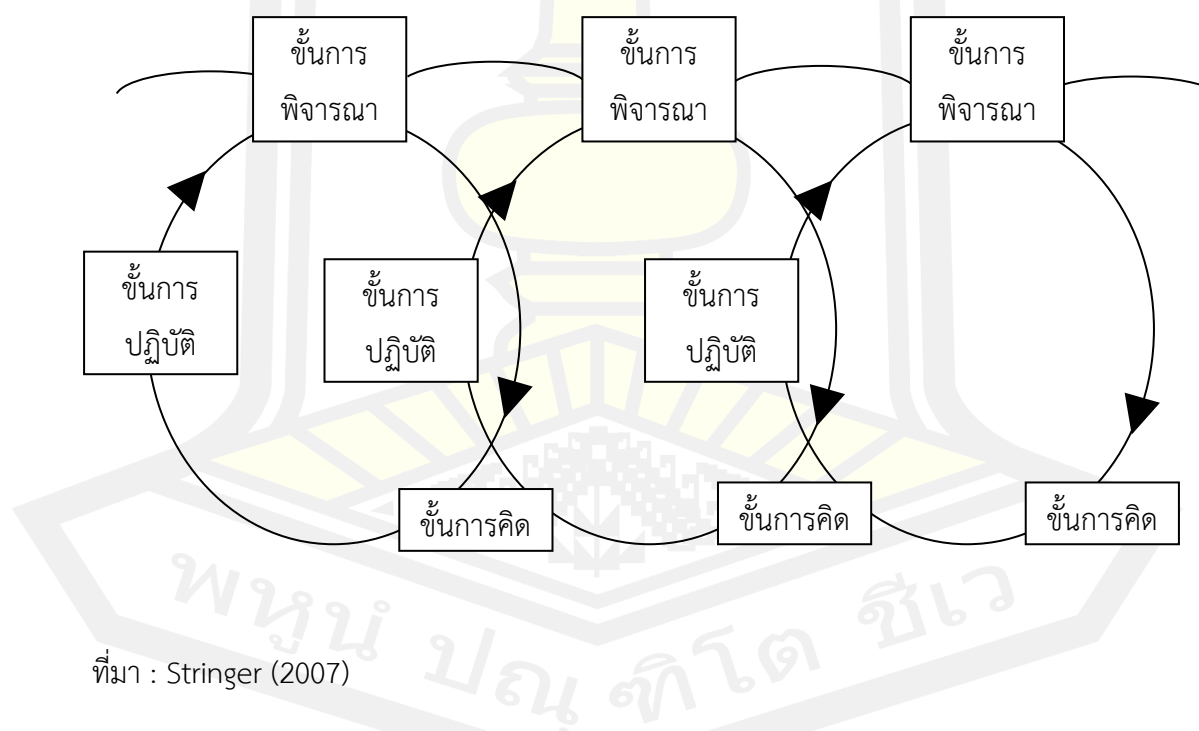
Stringer (2007) ได้เสนอแนวคิดของขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการออกเป็น 3 ขั้นตอน ในวงจรการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 เป็นของการพิจารณา (Look) ประกอบด้วยกิจกรรมการสำรวจ รวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างภาพที่แสดงถึงลักษณะของปัญหาในการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการคิด (Think) ประกอบด้วยกิจกรรมการสำรวจและวิเคราะห์ เพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาซึ่งเทียบได้กับสมมุติฐานการวิจัย (Research hypothesis) และการอธิบายความถูกต้องความมีประสิทธิภาพของแนวทางการแก้ปัญหาซึ่งเทียบได้กับการสร้างทฤษฎี (Theorizing)

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นการปฏิบัติ (Action) ประกอบด้วยกิจกรรมการรายงาน ผลการวิจัย การใช้การวิจัยและการประเมินผลการวิจัย

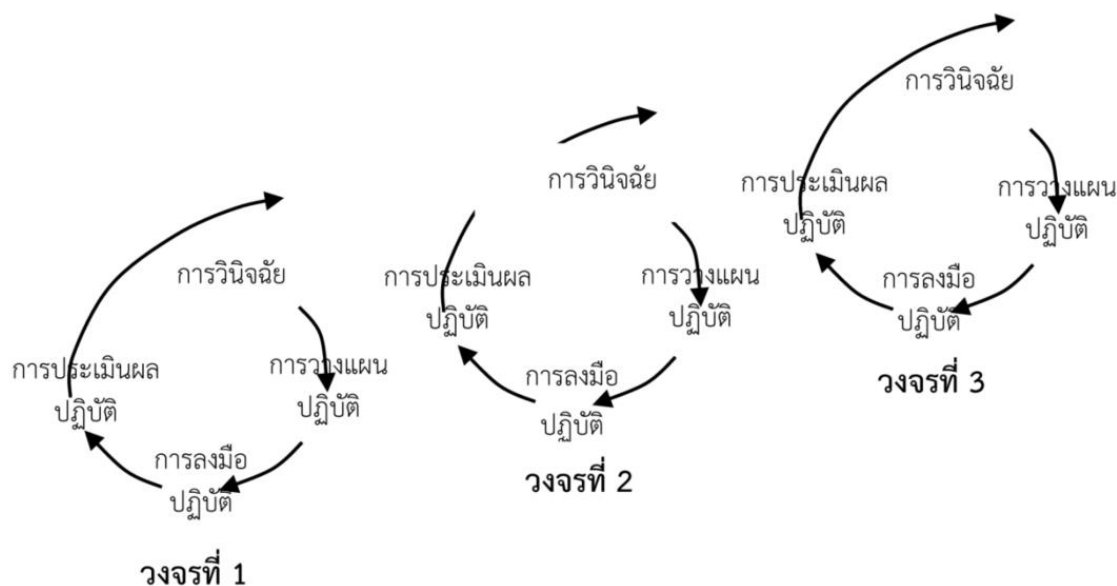
วงจรของขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการนี้จะดำเนินการต่อเนื่องกันไป ดัง ภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 12 การวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Stringer

Coghlan and Brannick (2001) ได้แบ่งกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นขั้นตอน เบื้องต้น 1 ขั้นตอนคือการทำความเข้าใจบริบทของปัญหาที่ต้องการแก้ไขและการกำหนดจุดมุ่งหมาย

การปฏิบัติการ และมีขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) การวินิจฉัย (diagnosing) 2) การวางแผนปฏิบัติการ (planning) 3) การลงมือปฏิบัติการ (taking action) และ 4) การประเมินผลปฏิบัติการ (evaluation action) ซึ่งกระบวนการวิจัยเป็นไปตามภาพประกอบ 12

ที่มา : Coghlan and Brannick (2001)

ภาพประกอบ 13 กระบวนการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Coghlan and Brannick

กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลักเริ่มต้นจากการวินิจฉัยสภาวะการณ์ของปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไขรวมทั้งการระบุนกรอบแนวคิดทฤษฎีและหลักการพื้นฐานสำหรับใช้รองรับการปฏิบัติงาน จากนั้นจึงทำการวางแผนปฏิบัติการตามจุดมุ่งหมายของการแก้ปัญหาหรือโครงการพัฒนาที่กำหนดไว้โดยอาศัยข้อมูลจากผลการวินิจฉัยในขั้นตอนแรกและความร่วมมือร่วมใจของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน แล้วจึงลงมือปฏิบัติการตามแผนการที่วางไว้ทีละขั้นตอน เสร็จแล้วจึงทำการประเมินผลการปฏิบัติงานทั้งที่เกิดขึ้นโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ เพื่อตรวจสอบดูความถูกต้องและความเหมาะสมของการวินิจฉัยและการปฏิบัติการตามแผนสารสนเทศที่ได้จากการประเมินผลในขั้นตอนนี้จะนำไปสู่การดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการในวงจรรอบต่อไป

องอาจ นัยพัฒน์ (2548) ได้สรุปกระบวนการของกิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นขั้นตอนย่อย ๆ ไว้ 10 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ระบุนแนวคิดและนิยามปัญหาอย่างชัดเจน

2. รวบรวมข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องเพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของสภาวะการณ์ที่เป็นปัญหาซึ่งต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงหรือพัฒนา

3. วางแผนเพื่อกำหนดยุทธวิธีปฏิบัติการแก้ไขปัญหา

4. นำยุทธวิธีปฏิบัติที่วางไว้ไปลงมือปฏิบัติจริง

5. สังเกตการณ์ ติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานตามยุทธวิธีปฏิบัติที่ได้ลงมือกระทำไปแล้ว

6. สะท้อนกลับผลของการนำยุทธวิธีปฏิบัติที่ได้ลงมือปฏิบัติแล้ว โดยอาศัยการคิดในเชิงวิพากษ์ด้วยทัศนะอันหลากหลายจากนักวิจัยเชิงปฏิบัติการและผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยบนพื้นฐานของข้อมูลหลักฐานร่องรอยต่าง ๆ ที่ได้รับจากขั้นตอนที่ 5

7. ทบทวนและปรับปรุงแผนยุทธวิธีปฏิบัติการแก้ไขปัญหา

8. นำแผนยุทธวิธีปฏิบัติที่ปรับแล้วไปลงมือปฏิบัติจริง

9. สะท้อนกลับผลของการนำยุทธวิธีปฏิบัติที่ปรับและลงมือปฏิบัติแล้ว

10. ดำเนินการเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งนักวิจัยเชิงปฏิบัติการและผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยมีความเห็นร่วมกันอย่างสอดคล้องว่าสถานการณ์ที่เป็นปัญหานั้นได้รับการปรับปรุงแก้ไขจนอยู่ในระดับที่พอใจภายใต้ข้อจำกัดทางด้านเวลาและทรัพยากรของการวิจัย

จากแนวคิดการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การวิจัยปฏิบัติการคือการแก้ปัญหาหรือพัฒนาคุณภาพงานอย่างเป็นระบบของผู้วิจัยที่เป็นผู้ปฏิบัติงาน โดยมีลักษณะเป็นขบวนการมีขั้นตอนใหญ่ 3 ขั้นตอน คือ การวางแผน การลงมือปฏิบัติตามแผน และการประเมินผลการปฏิบัติ (ประสาธต์ เนื่องเฉลิม, 2561) ซึ่งต้องอาศัยการร่วมการทำงานเป็นและต้องมีการสะท้อนผลเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการทำงานมีการเก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิด Kemmis and McTaggart ซึ่งมีลักษณะวงจรวิจัยปฏิบัติการแบบ P-A-O-R หมายถึง Planning–Action–Observation–Reflection หรือวงจรการวิจัยต่อเนื่องกันไปสอดคล้องกับหลักการวิจัยทั่วไปและส่งเสริมการทำงานร่วมกันของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัย

4. เครื่องมือที่ใช้ในวิจัยปฏิบัติการ

การวิจัยปฏิบัติการมีเครื่องมือวิจัยที่ค่อนข้างยืดหยุ่นและเน้นข้อมูลเชิงคุณภาพไม่เคร่งครัดในการหาคุณภาพของเครื่องมือ อย่างไรก็ตามก็ต้องอธิบายถึงลักษณะและการสร้างเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้

การวิจัยปฏิบัติการโดยปกติแล้วมักจะแบ่งเครื่องมือวิจัยเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองหรือนวัตกรรมทางการศึกษาและเครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือเหล่านี้มักจะพบในลักษณะของนวัตกรรมการเรียนการสอนที่คุ้นเคย แต่อย่างไรก็ดี การที่จะสะท้อนว่าเครื่องมือเหล่านี้เป็นนวัตกรรมหรือไม่อย่างไรนั้นพิจารณาได้จากการนำหลักการ แนวคิดหรือทฤษฎีทางการศึกษามาประยุกต์ผ่านเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนการสอน ฯลฯ

ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองหรืออาจเรียกว่านวัตกรรมในการวิจัยปฏิบัติการ โดยมีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี วิธีการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยหรือนวัตกรรมทางการศึกษา

2. ออกแบบและสร้างเครื่องมือวิจัยตามที่ได้วิเคราะห์ตามแนวคิดและทฤษฎีที่ได้ศึกษามา

3. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของเครื่องมือ ปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์ เพื่อนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบต่อไป

4. นำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง ความถูกต้องและความเหมาะสม การหาความเที่ยงตรง พิจารณาผลรวมของคะแนน

ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามที่ต้องการวัดมีความสอดคล้อง ได้ +1 คะแนน

ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามที่ต้องการวัดมีความสอดคล้อง ได้ 0 คะแนน

ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามที่ต้องการวัดไม่มีความสอดคล้อง ได้ -1 คะแนน

นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนที่ประเมินมารวมลงในแบบวิเคราะห์

ความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ถ้าข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 คัดเลือกไว้ใช้ได้ แต่ถ้าข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

การหาความถูกต้องและความเหมาะสมอาจพิจารณาได้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะให้แก่ผู้วิจัย โดยส่วนใหญ่มักเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ การเขียนข้อเสนอแนะไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในเครื่องมือชิ้นนั้น หรืออาจพิจารณาคะแนน

กำหนดการให้คะแนน

5 คะแนน มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 คะแนน มีความเหมาะสมมาก

3 คะแนน มีความเหมาะสมปานกลาง

2 คะแนน มีความเหมาะสมน้อย

1 คะแนน มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลผลด้วยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนแล้วนำมาเทียบกับ
เกณฑ์ที่บ่งชี้ถึงระดับความเหมาะสม (บุญชม ศรีสะอาด, 2549)

ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะ

5. ผู้วิจัยสรุปผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขตาม

6. จัดพิมพ์ ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์อีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผล

เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผล เช่น แบบทดสอบ (Test) แบบสอบถาม (Questionnaires) แบบสัมภาษณ์ (Interviewing form) และแบบสังเกต (Observation)

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยปฏิบัติการมีวิธีการดำเนินการ 4 ขั้นตอน ได้แก่ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Action) การสังเกต (Observation) และการสะท้อนผล (Reflection) ทั้ง 4 ขั้นตอนนี้จะดำเนินการวนต่อเนื่องกันไป

การดำเนินการพัฒนาในวงจรที่ 1

1. การวางแผน เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันให้ข้อมูลเพื่อกำหนดประเด็นปัญหาการวิจัยให้ชัดเจนโดยมีการสำรวจสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหาของการดำเนินงาน ทั้งนี้อาจได้มาจากการสัมภาษณ์ การสอบถาม การสังเกต หรือการทดสอบด้วยวิธีการที่เหมาะสม นอกจากนี้ประเด็นปัญหานั้นอาจได้มาจากการรายงานผลการดำเนินงานขององค์กรในปีที่ผ่านมา รายงานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อได้ประเด็นปัญหาแล้วนักวิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนา เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการ การนิเทศ การศึกษาดูงาน การร่วมกันออกแบบและเขียนแผนการเรียนรู้ การร่วมกันออกแบบและพัฒนา นวัตกรรมการศึกษา การระดมความคิด ฯลฯ หลังจากนั้นจึงนำมากำหนดเป็นแผนปฏิบัติการ (Action plan)

2. การปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมต้องสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือจากนั้นวางแผนการดำเนินงานเพื่อให้เกิดผลหรือการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นตามความมุ่ง

หมายที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งการปฏิบัตินั้นยึดตามแผนการปฏิบัติการเพื่อให้ง่ายต่อการทำงาน การประสานงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

3. การสังเกต เป็นขั้นตอนการนำผลการกำหนดกิจกรรมในการปฏิบัติงานมาดำเนินการตรวจสอบผล ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการที่กำหนดไว้ในแผนการปฏิบัติการด้วยเครื่องมือและวิธีการ ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องดำเนินการตามกิจกรรมหรือใช้นวัตกรรมและเก็บรวบรวมด้วยเครื่องมือสะท้อนผลการวิจัย

4. การสะท้อนผล เป็นขั้นการประเมินและตรวจสอบกระบวนการพัฒนาที่ได้ดำเนินการมาจาก 3 ขั้นตอน หลังจากที่ได้มีการปฏิบัติ แก้ไขปรับปรุงปัญหาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งการสะท้อนผลจะต้องมีการประเมินว่ามีปัญหาใดที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้และปัญหาใดได้รับการแก้ไขจนก่อให้เกิดความสำเร็จของงานบ้างเพื่อจะนำไปสู่การสะท้อนผลประกอบการวางแผนในวงจรต่อไป

การดำเนินการวางแผนพัฒนาในวงจรที่ 2

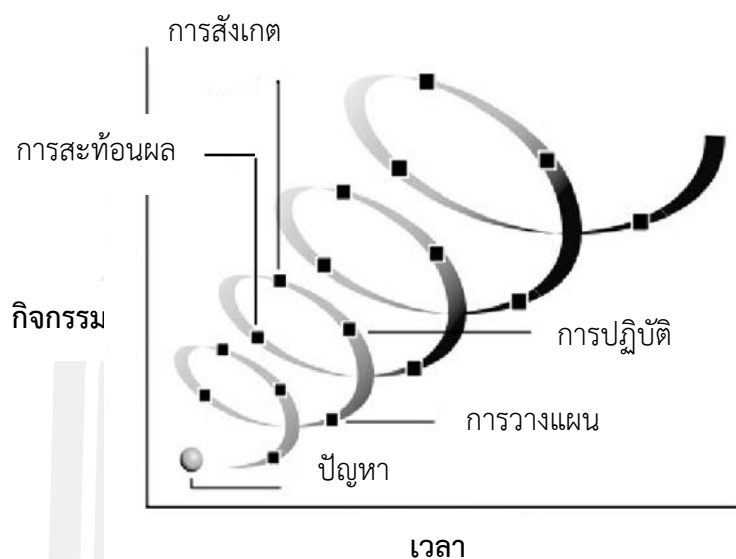
1. การวางแผน เป็นขั้นที่ผู้วิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่ยังไม่สามารถแก้ไขให้บรรลุตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ในวงจรที่ 1 เพื่อกำหนดเป็นประเด็นปัญหาการวิจัยให้ชัดเจน เมื่อได้ประเด็นปัญหาแล้วนักวิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาที่แก้จุด

บกพร่องของวงจรที่ 1 หลังจากนั้นจึงนำมากำหนดเป็นแผนปฏิบัติการ

2. การปฏิบัติ เป็นขั้นที่ผู้วิจัยกำหนดกิจกรรมต้องสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือจากนั้นวางแผนการดำเนินงานเพื่อให้เกิดผลหรือการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในวงรอบที่ 2 ซึ่งการปฏิบัตินั้นยึดตามแผนการปฏิบัติการที่มีการปรับปรุงจากวงรอบที่ 1 ซึ่งอาจปรับจากกิจกรรมเดิมหรือเพิ่มเติมกิจกรรมใหม่ก็ได้

3. การสังเกต เป็นขั้นตอนการนำผลการกำหนดกิจกรรมในการปฏิบัติงานมาดำเนินการตรวจสอบผล ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการที่กำหนดไว้ในแผนการปฏิบัติการด้วยเครื่องมือและวิธีการ ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องดำเนินการตามกิจกรรมหรือใช้นวัตกรรมและเก็บรวบรวมด้วยเครื่องมือสะท้อนผลการวิจัย

4. การสะท้อนผล เป็นขั้นการประเมินและตรวจสอบกระบวนการพัฒนาที่ได้ดำเนินการมาจาก 3 ขั้นตอน หลังจากที่ได้มีการปฏิบัติ แก้ไขปรับปรุงปัญหาการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การสะท้อนผลจะต้องมีการประเมินว่ามีปัญหาใดที่ยังไม่แก้ไขและปัญหาได้รับการแก้ไขจนก่อให้เกิดความสำเร็จของงานบ้างเพื่อจะนำไปสู่การสะท้อนผลประกอบการวางแผนในวงจรต่อไป

ภาพประกอบ 14 วงจรวิจัยปฏิบัติการ

6. การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วจะต้องดำเนินการตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งบางครั้งอาจกระทำไปพร้อมกับการเก็บรวบรวมข้อมูลก็ได้ การตรวจสอบข้อมูลในการวิจัยปฏิบัติการมักจะใช้วิธีการที่เรียกว่าการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) (Denzin, 1970) เป็นการแสวงหาความเชื่อถือของข้อมูลจากแหล่งที่แตกต่างกัน (สุภางค์ จันทวานิช, 2554) ได้แก่

1. การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล โดยพิจารณาแหล่งเวลา แหล่งสถานที่และแหล่งบุคคลที่แตกต่างกัน กล่าวคือถ้าข้อมูลต่างเวลากันจะเหมือนกันหรือไม่ ถ้าข้อมูลต่างสถานที่จะเหมือนกันหรือไม่ และถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปจะเหมือนเดิมหรือไม่
2. การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย โดยการเปลี่ยนตัวผู้สังเกตหรือผู้สัมภาษณ์แล้วยังได้ข้อมูลที่คงเดิมหรือไม่
3. การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ กัน เพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน เช่น ใช้วิธีสังเกตควบคู่ไปกับการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูลมักจะไม่นิยมใช้สถิติช่วยในการวิเคราะห์แต่จะใช้แนวคิดทฤษฎีเป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการตีความ (Interpretation) ซึ่งได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ที่ได้จัดบันทึกไว้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น โดยผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าแล้วข้อมูลที่ไม่ต้องการกำจัดออกไป หลังจากนั้นสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย

(Induction) โดยการเขียนเป็นประโยคหรือข้อความตามกรอบแนวคิดทฤษฎีหรือตอบปัญหาของการวิจัย (สุภางค์ จันทวานิช, 2554)

การวิเคราะห์ข้อมูลจึงเน้นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ซึ่งได้จากการศึกษาเอกสารหรือสภาพแวดล้อมของข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ประกอบด้วยว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร การวิเคราะห์ข้อมูลแบบพรรณาน่าทั้งนี้ขึ้นกับประเด็นหรือปัญหาที่จะวิเคราะห์และการเลือกวิธีการนำเสนอ อย่างไรก็ตามหากนักวิจัยต้องการนำเสนอข้อมูลด้วยตัวเลขจากการวิจัยเชิงปริมาณมาเสริมการวิจัยเชิงคุณภาพก็สามารถทำได้ซึ่งมักจะเป็นสถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

อัญชลี โปธิเทนชัย (2556) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 10 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วย t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.032/76.11 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความเชื่อมั่นในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปณิตา ทำมีภักดี (2558) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองคูโคกเพ็ก จำนวน 20 คน และโรงเรียนบ้านม่วง จำนวน 20 คน รวม 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) และสุ่มเป็นกลุ่มทดลองสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และกลุ่มควบคุมสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้คู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อ

สารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คู่มือครูภาษาอังกฤษ จำนวน รูปแบบ ละ 8 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนเป็นแบบถามตอบปากเปล่า (oral test) จำนวน 30 ข้อ 3) แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นแบบมาตราประมาณค่า จำนวน 15 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และทดสอบสมมุติฐานด้วย t-test (Dependent sample) ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คู่มือครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่า เท่ากับ 78.00/79.83 และ 75.87/76.17 ตามลำดับ 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์มีค่าเท่ากับ 0.7218 แสดง ว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 72.18 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการ เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูมี ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และ 3.73 ตามลำดับ และ 5) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อ สารประกอบสื่อวีดิทัศน์มีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนผ่านไป 2 สัปดาห์และทดสอบซ้ำพบว่า คะแนนเฉลี่ยลดลง 0.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 1.83 ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยใช้คู่มือครูภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยลดลง 1.05 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 3.50 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์มี ความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้คู่มือครูภาษาอังกฤษ

พิมพ์พรณ ต๊ะสุภา (2558) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อ พัฒนาทักษะการฟัง พูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 จำนวน 30 คน ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2557 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบความสามารถในการฟัง ภาษาจีน การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และ ค่าร้อยละความก้าวหน้า ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีทักษะทางด้านการใช้ภาษาจีน อยู่ในระดับดีมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 74.95 ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนอยู่ใน ระดับดีมีค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 76.63 และการแสดงบทบาทสมมุติอยู่ในระดับดีมีคะแนนเฉลี่ยร้อย ละเท่ากับ 75.52 และนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในการใช้ภาษาการฟังและการพูด 2) การแสดง บทบาทสมมุติของนักเรียนระหว่างการทำกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้พบว่านักเรียนมีการ

พัฒนาทักษะขั้นตั้งแต่แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-8 ตามลำดับมีความก้าวหน้าของความสามารถในการฟังมีคะแนนร้อยละความก้าวหน้าเท่ากับ 27.90 ผ่านเกณฑ์ที่น่าพึงพอใจ

ศิริดา ทาทิพย์ (2558) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเกาหลี 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 84.00 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีเฉลี่ยร้อยละ 82.90 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และ 3) โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Bilash's Second Language Instructional Model (B-SLIM) ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับมากที่สุด

จิราพร ทวนไกรพล (2560) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 78 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 26 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีค่าร้อยละของค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 87.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก

ณัฐมน จันทร์เพ็งเพ็ญ (2560) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนมูลนิธิบ้านไผ่วิทยา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

โรงเรียนมูลนิธิบ้านไผ่วิทยา อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมุติวิชาภาษาจีน จำนวน 7 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 14 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบวัดความพึงพอใจทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วย t-test (dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ (Role Play) มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 89.46/82.71 ไม่สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้คือ E1/E2 เท่ากับ 75/75 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ (Role Play) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในด้านทักษะการพูดภาษาจีนโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.67)

ปิยจิตร สังข์พานิช (2560) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมุติสำหรับนักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งหมด 12 คนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสาร 1 (FREN 1701) ซึ่งได้มาโดยวิธีการเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) กิจกรรมการสนทนาภาษาฝรั่งเศสในชีวิตประจำวันด้วยการแสดงบทบาทสมมุติ จำนวน 5 สถานการณ์ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมุติสำหรับนักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีประสิทธิภาพ 82.33/85.17 2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมุติ

ศุภกานต์ ผามั่ง (2560) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพิชัย จังหวัดอุดรธานี จำนวน 5 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/6 จำนวน 33 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน แผนละ 3 คาบ รวม 12 คาบ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรายวิชาภาษา

เกาหลีเบื้องต้น จำนวน 20 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะ ทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ทักษะการอ่านซึ่งอยู่ในระดับดี 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ในภาพรวมนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรายวิชาภาษาเกาหลีเบื้องต้นอยู่ในระดับพอใช้และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านนักเรียนเจตคติด้านความรู้อยู่ในระดับดี

ชไมพร ชาญวิจิตร (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.20-0.45 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.82 3) แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นแบบวัดภาคปฏิบัติชนิด Rubric Score จำนวน 5 ข้อ 4) แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.20-0.85 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.81 5) แบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.60-1.00 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.83 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วย t-test (dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.82/77.75 2) ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เท่ากับ 0.5459 คิดเป็นร้อยละ 54.59 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในระดับสูง 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถทางการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร้อยละ 70 มีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 78.88 5) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความ

มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.07) และ 6) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.05)

ชุดิมา คล้าภิบาล (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองกิ้งพิทยาคม อำเภอหนองกิ้ง จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 450 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง 2) แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 31.95 หรือร้อยละ 66.57 ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.69 หรือร้อยละ 26.44 คะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเท่ากับ 19.26 หรือร้อยละ 40.13 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติหลังเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05

เยาวพร ศรีระชา (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสมเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขื่อนพิทยาสรรค์ ตำบลยางท่าแจ้ง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดสื่อประสม จำนวน 4 ชุด เพื่อใช้ประกอบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบฝึกสนทนาและแบบพูดปากเปล่าภาษาจีน นำผลคะแนนที่ได้มาแปลผลจัดอันดับคุณภาพ 4 ระดับ 4) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับชุดสื่อ ประสม โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริคส์ (Rubrics) จัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้ชุดสื่อประสมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน จำนวน 4 ชุดที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.15/78.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสมด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วพบว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน และ 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.06$) และ ($\sigma = 0.5$)

ธัญชนก หงส์เวียงจันทร์ (2562) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) ประกอบเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดงเกลือวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบเพลง จำนวน 12 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3) แบบสอบถามเจตคติของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบเพลงเท่ากับ 86.44/85.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความคงทนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังเรียนกับคะแนนทดสอบหลังสิ้นสุดลงเป็นเวลา 14 วัน มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และ 4) นักเรียนมีเจตคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Ming (2011) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารของภาษาที่สอง การศึกษามีความมุ่งหมายคือการตรวจสอบทัศนคติของครูชาวไต้หวันที่วิทยาลัยที่มีต่อ CLT และเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังทัศนคติของครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบ CLT กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มจำนวน 55 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมของ CLT นอกจากนี้ครูชาวไต้หวันเชื่อว่า CLT สามารถทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพและมีความหมาย

Sanaa (2013) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบริสก้า โดย

สาเหตุหลักที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เพราะผู้สอนมักใช้วิธีการสอนทักษะการพูดแบบเน้นที่กฎของไวยากรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม 2 ฉบับ สำหรับครูผู้สอนและนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพมากในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษา

Ahmad and Rao (2013) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศปากีสถาน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศปากีสถาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามแบบกึ่งโครงสร้าง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบวัดเจตคติของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) การสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพกว่าการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะทักษะที่ใช้ในการสื่อสารดีขึ้น และ 3) นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

Eum Na-young (2014) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติต่อการสอนรายวิชาภาษาเกาหลีเพื่อธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมุติส่งผลต่อการสอนวัฒนธรรมและภาษาอีกทั้งยังช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

Shang (2017) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การสอนการพูดภาษาเกาหลีโดยใช้บทบาทสมมุติ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาเกาหลีระดับกลางในมหาวิทยาลัยเกาหลีจำนวน 4 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยโครยอ มหาวิทยาลัยซอกัง มหาวิทยาลัยยอนเซ และมหาวิทยาลัยซุงอัง จำนวนมหาวิทยาลัยละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวจีนได้เป็นอย่างดี

Jeon Eun-young (2017) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลของการแสดงบทบาทสมมุติ ภาษาอังกฤษต่อความวิตกกังวล แรงจูงใจ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยโครยอ มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาว่าบทละครในภาษาอังกฤษมีผลกระทบเชิงบวกต่อแรงจูงใจความวิตกกังวลและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยโครยอหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 34 คน เมืองซอนจูที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษ ทำการวิจัยระยะเวลารวม 14 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) การแสดงบทบาทสมมุติเป็นภาษาอังกฤษมีผลในเชิงบวกต่อการลดความวิตกกังวลในห้องเรียนของนักศึกษาและช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี ดังนั้นการสวมบทบาทสมมุติเป็นภาษาอังกฤษจึงมีประสิทธิภาพไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยังช่วยลดความตึงเครียดในการเรียนรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษได้อีกด้วย

Owen and Razali (2018) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีในประเทศมาเลเซีย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนมัธยมนานาชาติติเลีย ประเทศมาเลเซีย จำนวน 42 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดหลังใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ 2) ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงทางสถิติ

Kwon Hwa-suk (2018) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง วิธีการสอนภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนมัธยมต้นในเกาหลีที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยเน้นการสอนและการเรียนรู้รูปแบบการแสดงบทบาทสมมติสำหรับผู้เรียนระดับกลาง การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแนะนำรูปแบบการสอนและการเรียนรู้โดยใช้การสวมบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอนภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันในโรงเรียนมัธยมสำหรับผู้เรียนระดับกลางที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมหลากหลาย ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติสามารถช่วยให้นักเรียนมัธยมต้นในเกาหลีที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี โดยช่วงแรกของการแสดงบทบาทสมมุติ นักเรียนควรได้เรียนรู้ล่วงหน้าเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาเกาหลี ไวยากรณ์ และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ก่อนการแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจและนำไปใช้ได้ถูกต้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ สรุปได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในชั้นการใช้ภาษา (Production) สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีลำดับขั้นตอนที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจรูปแบบโครงสร้างภาษาใหม่ อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเคยชินและคุ้นเคยกับรูปแบบสำนวนหรือประโยคภาษาต่างประเทศที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการฝึกซ้ำ ๆ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี กล้าพูดและกล้าออกเสียงมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนมีความคุ้นเคยและรู้สึกสนุกสนานในการเรียน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจต่อการเรียน ช่วยในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ทั้งยังส่งผลให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยกำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 20 คน ที่เรียนรายวิชาภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง แบ่งออกเป็น 3 วงรอบ ดังนี้

วงรอบที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배워요)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การขอร้อง (저를 좀 도와 주세요)

วงรอบที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?)

วงรอบที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (쇼핑하고 영화를 보고 싶어요)

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score โดยการสุ่มรูปภาพสถานการณ์ที่แตกต่างกันให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วพูด คนละ 3 รูปภาพ จำนวน 3 ชุด แต่ละชุดมีคะแนนรวม 20 คะแนน

3. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 20 ข้อ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลีตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.3 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.4 กำหนดตัวชี้วัดที่จะใช้ในการวิจัย อ้างอิงตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลีตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.5 ศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.6 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배워요)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การขอร้อง (저를 좀 도와주세요)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (쇼핑하고 영화를 보고 싶어요)

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียน การสอน และการวัดและประเมินผล และนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1.8.1 อาจารย์ศิวส์ สุรกิจบวร หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร วุฒิทางการศึกษา Master of Arts สาขาวิชา Korean Linguistics and Literature Kangwon National University ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการสอนภาษาเกาหลี

1.8.2 อาจารย์ ดร.จุฑามาศ บุญชู อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร วุฒิทางการศึกษา Doctor of Arts สาขาวิชา Korean Linguistics and Literature Chungnam National University ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการสอนภาษาเกาหลี

1.8.3 อาจารย์รำพึง คำชา อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ วุฒิทางการศึกษา Master of Arts in Korean Studies สาขาวิชา Teaching Korean as a Foreign Language Ewha Womans University ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการสอนภาษาเกาหลีในฐานะภาษาต่างประเทศ

1.8.4 อาจารย์สกล มาบุญธรรม หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนผดุงนารี วุฒิทางการศึกษาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรสถานศึกษาและการสอนภาษาต่างประเทศ

1.8.5 อาจารย์ศุภฤกษ์ ทักษ์เจริญ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนผดุงนารี วุฒิทางการศึกษาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.9 นำผลการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและตัดสินคุณภาพ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและแปลความหมายตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2553) ดังนี้

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในการประเมิน ดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

ระดับเหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

ระดับเหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ระดับเหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการนำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านประเมิน ผลการประเมิน อยู่ในเกณฑ์ ความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องที่พบ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำปรับแก้คำศัพท์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมและประโยค ในใบงาน เพิ่มเติมตัวอย่างใบงานเพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียน และปรับระยะเวลาที่ใช้ในการทำ กิจกรรมให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

1.11 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับจริงเพื่อเตรียมนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย
ต่อไป

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติชนิด Rubric Score ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี การจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.2 สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติ แบบ Rubric Score จำนวน 3 ชุด สำหรับใช้ในแต่ละวงรอบ โดยการสุ่มรูปภาพสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ให้นักเรียนดูแล้วพูดทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี โดยผู้วิจัยคัดเลือกรูปภาพที่มีความ สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละวงรอบ

2.3 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี แบบ Rubric Score วัดภาคปฏิบัติ 5 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง การออกเสียง

การใช้ภาษา และการแสดงท่าทางและน้ำเสียง ด้านละ 5 คะแนน คะแนนเต็มรวมทั้งหมด 20 คะแนน

2.4 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาและปรับปรุงความเหมาะสมและขอบเขตของเนื้อหาที่จะประเมิน

2.5 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีที่แก้ไขแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงและความครอบคลุมเชิงเนื้อหา จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ต้องได้ค่าระหว่าง 0.50-1.00 ซึ่งได้ค่าจริงเท่ากับ 1.00

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.7 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/12 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 13 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปแล้ว แต่ลักษณะผู้เรียนคล้ายกันคือมีความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย และทำการทดสอบซ้ำอีกครั้งหลังผ่านไป 2 อาทิตย์

2.8 นำผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีมาหาค่าความเชื่อมั่นวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ซึ่งแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีมีค่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่ทั้ง 3 ชุดเท่ากับ 0.85 0.89 และ 0.91 ตามลำดับ

2.9 นำผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีมาหาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient หรือ ICC) รูปแบบ Two-Way Mixed-Effects Model (ICC (3,2)) ซึ่งแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีมีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมินทั้ง 3 ชุดเท่ากับ 0.92 0.92 และ 0.99 ตามลำดับ

2.10 นำผลการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีจากผู้วิจัยและคุณครูวรรณภา พงษ์ชื่อ ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาเกาหลี โรงเรียนผดุงนารี ครูผู้ร่วมประเมินมาหาค่าเฉลี่ย และนำไปหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน (กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% ซึ่งแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีทั้ง 3 ชุดมีค่าความยากง่ายเท่ากับ 0.48 0.52 และ 0.56 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.83 0.95 และ 0.88 ตามลำดับ

2.11 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ความมุ่งหมายของการวิจัยและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) และตารางการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ, 2545) เพื่อกำหนดรูปแบบของแบบประเมิน

3.3 สร้างแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ ตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2553) ดังนี้

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในการประเมิน ดังนี้

ระดับจริงที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับจริงมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับจริง	ให้ 3 คะแนน
ระดับจริงน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับจริงน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง มีความมั่นใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง มีความมั่นใจอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง มีความมั่นใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.4 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำในการสร้างแบบประเมิน

3.5 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีที่ผ่านการแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) ต้องได้ค่าระหว่าง 0.50-1.00 ซึ่งได้ค่าจริงระหว่าง 0.80-1.00

3.6 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/12 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 13 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปแล้ว แต่มีความสามารถและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย

3.7 นำผลการประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจ
 จำแนกรายข้อ r_{xy} (Item Total Correlation) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และหาค่าความ
 เชื่อมัน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (α -Coefficient) ซึ่งแบบประเมินความมั่นใจในการ
 ใช้ภาษาเกาหลีมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.48-0.83 และค่าความเชื่อมั่น 0.96

3.8 คัดแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีที่เข้าเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ

3.9 จัดพิมพ์แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้ว
 เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผู้วิจัยได้ทำการทดลองด้วย
 ตนเองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 (มิถุนายน 2564) ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์
 สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 2 ชั่วโมง ทั้งหมด 16 ชั่วโมง โดยใช้กระบวนการ PAOR
 อ้างอิงจาก Kemmis and McTaggart (1988) ดำเนินการทั้งหมด 3 วงรอบ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน
 ได้แก่ 1. การวางแผน (Planning) 2. การปฏิบัติ (Action) 3. การสังเกต (Observation) และ 4. การ
 สะท้อนผล (Reflection) ดังตาราง 15-17

ตาราง 15 การดำเนินการวงรอบที่ 1

ขั้นตอนการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ	วิธีการ	การวิเคราะห์ข้อมูล
ขั้นการวางแผน (Planning) วิเคราะห์ปัญหาและ วางแผนในการทำการ วิจัย สร้างแผนการ จัดการเรียนรู้และสร้าง เครื่องมือ	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุง นารี จำนวน 20 คน	แผนการจัดการ เรียนรู้ที่ 1-2	- วิเคราะห์ปัญหา	- ค่าเฉลี่ย - ร้อยละ - ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
ขั้นการปฏิบัติ (Action) ดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนรู้และทดลองใช้ เครื่องมือกับ กลุ่มเป้าหมาย			- จัดกิจกรรมการ เรียนรู้ - ทดสอบ - นักเรียนทำแบบ ประเมิน	
ขั้นการสังเกต (Observation) รวบรวมข้อมูลและผล จากการทดลองใช้ เครื่องมือ		- แบบทดสอบวัด ความสามารถใน การพูดภาษา เกาหลี	ให้คะแนนการ ทดสอบ ความสามารถด้าน การพูดภาษา เกาหลีของนักเรียน	

ตาราง 15 (ต่อ)

ขั้นตอนการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ	วิธีการ	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>ขั้นการสะท้อนผล (Reflection)</p> <p>นำผลการทดลองใช้ เครื่องมือไปวิเคราะห์เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขในวงรอบที่ 2 และสอนซ่อมเสริม นักเรียนที่ไม่ผ่านวงรอบที่ 1 ให้ผ่านเกณฑ์จนครบทุกคน</p>	<p>นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13</p> <p>โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 20 คน</p>	<p>- แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี</p>	<p>ร่วมกับคุณครูวรรณภา พงษ์ศรีอู่ร่วมประเมิน</p>	<p>- ค่าเฉลี่ย</p> <p>- ร้อยละ</p> <p>- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน</p>

ตาราง 16 การดำเนินการวงรอบที่ 2

ขั้นตอนการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ	วิธีการ	การวิเคราะห์ข้อมูล
ขั้นการวางแผน (Planning) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสะท้อนผลวงรอบที่ 1 เพื่อหาสาเหตุ วิเคราะห์ปัญหา และปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 20 คน โดยคำนึงถึงนักเรียนที่ไม่ผ่านวงรอบที่ 1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	- วิเคราะห์ปัญหา	- ค่าเฉลี่ย - ร้อยละ - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ขั้นการปฏิบัติ (Action) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และทดลองใช้เครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วกับกลุ่มเป้าหมาย			- จัดกิจกรรมการเรียนรู้ - ทดสอบ - นักเรียนทำแบบประเมิน	- ค่าเฉลี่ย - ร้อยละ - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ขั้นการสังเกต (Observation) รวบรวมข้อมูลและผลจากการทดลองใช้เครื่องมือ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี	- แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาเกาหลี	ให้คะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูด	- ค่าเฉลี่ย - ร้อยละ - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ขั้นการสะท้อนผล (Reflection) นำผลการทดลองใช้เครื่องมือไปวิเคราะห์เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขในวงรอบที่ 3 และสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ไม่ผ่านวงรอบที่ 2 ให้ผ่านเกณฑ์จนครบทุกคน	จำนวน 20 คน โดยคำนึงถึงนักเรียนที่ไม่ผ่านวงรอบที่ 1 เป็นหลัก	- แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี	ภาษาเกาหลีของนักเรียนร่วมกับคุณครู วรรณภา พงษ์ชื่อ ผู้ร่วมประเมิน	มาตรฐาน

ตาราง 17 การดำเนินการวงรอบที่ 3

ขั้นตอนการวิจัย	กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือ	วิธีการ	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>ขั้นการวางแผน (Planning)</p> <p>วิเคราะห์ข้อมูลจากการสะท้อนผลวงรอบที่ 2 เพื่อหาสาเหตุ วิธีแก้ไข ปัญหา และปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี</p> <p>จำนวน 20 คน โดยคำนึงถึงนักเรียนที่ไม่ผ่านวงรอบที่ 2 เป็นหลัก</p>	<p>แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4</p>	<p>- วิเคราะห์ปัญหา</p>	<p>- ค่าเฉลี่ย</p> <p>- ร้อยละ</p> <p>- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน</p>
<p>ขั้นการปฏิบัติ (Action)</p> <p>ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และทดลองใช้เครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วกับกลุ่มเป้าหมาย</p>	<p>ผ่านวงรอบที่ 2 เป็นหลัก</p>		<p>- จัดกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>- ทดสอบ</p> <p>- นักเรียนทำแบบประเมิน</p>	
<p>ขั้นการสังเกต (Observation)</p> <p>รวบรวมข้อมูลและผลจากการทดลองใช้เครื่องมือ</p>		<p>- แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาเกาหลี</p> <p>- แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี</p>	<p>ให้คะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนร่วมกับคุณครูวรรณภา พงษ์ชื่อ ผู้ร่วมประเมิน</p>	
<p>ขั้นการสะท้อนผล ((Reflection)</p> <p>นำผลการทดลองใช้เครื่องมือไปวิเคราะห์ผล</p>				

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การจัดกระทำกับข้อมูล

1.1 เก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 ตรวจสอบให้คะแนน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบ

ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แล้วนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

2.2 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แล้วนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีและแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี คำนวณโดยใช้สูตร (สมนึก ภัททิยธนี, 2546)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 การหาค่าความเชื่อมั่นวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) (ยุทธ ไกยวรรณ, 2561)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	N	แทน	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทดสอบครั้งแรก
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนทดสอบครั้งหลัง
	$(\sum X)^2$	แทน	กำลังสองของผลรวมคะแนนทดสอบครั้งแรก
	$(\sum Y)^2$	แทน	กำลังสองของผลรวมคะแนนทดสอบครั้งหลัง

1.3 การหาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient หรือ ICC) รูปแบบ Two-Way Mixed-Effects Model (ICC (3,2)) (สายวรุณ สุกก่า และคณะ, 2561)

$$r = \frac{MS_R - MS_E}{MS_R}$$

เมื่อ	r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น
	MS _R	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างแถว
	MS _E	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน

1.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษา
เกาหลี คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (α -Coefficient) (ภัทรพร เกษสังข์, 2559)

$$r_{tt} = \alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum \sigma_i^2}{\sigma_T^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบประเมิน
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบประเมิน
	σ_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
	σ_T^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมดในแต่ละคน

1.5 การหาค่าความยาก (Difficulty) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษา
เกาหลี คำนวณโดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน
(กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% (โกวิท ประวาลพฤษย์, 2527)

$$P = \frac{S_H + S_L - (2N \times X_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยาก
	S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน (เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง)
	X_{\max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{\min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

1.6 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี คำนวณโดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน (กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% (โกวิท ประวาลพฤกษ์, 2527)

$$R = \frac{S_H - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	R	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน (เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง)
	X_{\max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{\min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

1.7 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี คำนวณโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ (ภัทรพร เกษสังข์, 2559)

$$r_{xy} = \frac{n \sum X_i Y_i - \sum X_i \sum Y_i}{\sqrt{[n \sum X_i^2 - (\sum X_i)^2][n \sum Y_i^2 - (\sum Y_i)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	$\sum X_i$	แทน	ผลรวมคะแนนแต่ละคนของข้อที่ i
	$\sum Y_i$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งฉบับของแต่ละคนที่หักคะแนนข้อที่ i ออก
	$\sum X_i Y_i$	แทน	ผลรวมของผลคูณคะแนนข้อที่ i กับคะแนนทั้งฉบับที่หักคะแนนข้อที่ i ออกของแต่ละคน
	$\sum X_i^2$	แทน	ผลรวมคะแนนข้อที่ i ยกกำลังสองของแต่ละคน
	$(\sum X_i)^2$	แทน	ผลรวมคะแนนแต่ละคนของข้อที่ i ยกกำลังสอง

2. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณโดยไขสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$p = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณโดยไขสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณโดยไขสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X แทน คะแนนแต่ละตัว
 X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษา เกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2

ตอนที่ 4 ผลการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 3

ตอนที่ 5 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วรรณคดี 3

ตอนที่ 6 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วรรณคดี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วรรณคดี 1 ดังตาราง 18-20

ตาราง 18 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดย
ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วรรณคดี 1

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	สาเหตุหลัก ของปัญหา
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย			
1	10	11	10.50	52.50	ไม่ผ่าน	สับสนหลักภาษา
2	15	15	15.00	75.00	ผ่าน	-
3	14	16	15.00	75.00	ผ่าน	-
4	17	18	17.50	87.50	ผ่าน	-
5	14	15	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
6	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
7	15	15	15.00	75.00	ผ่าน	-
8	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
9	15	15	15.00	75.00	ผ่าน	-
10	11	11	11.00	55.00	ไม่ผ่าน	สับสนหลักภาษา
11	12	10	11.00	55.00	ไม่ผ่าน	สับสนหลักภาษา
12	15	15	15.00	75.00	ผ่าน	-
13	14	14	14.00	70.00	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด

ตาราง 18 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการประเมิน	สาเหตุหลักของปัญหา
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย			
14	14	13	13.50	67.50	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
15	15	16	15.50	77.50	ผ่าน	-
16	16	15	15.50	77.50	ผ่าน	-
17	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
18	13	13	13.00	65.00	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
19	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
20	17	17	17.00	85.00	ผ่าน	-
รวม	291	293	292	1,460	-	-
\bar{X} ทั้งหมด	14.55	14.65	14.60	73.00	-	-
\bar{X} สอบผ่าน	15.75	15.79	15.73	78.65	-	-
S.D.	1.88	2.08	1.94	-	-	-
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน				65		

จากตาราง 18 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 1 เสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมด 20 คน มีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 65 ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่มีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 15.73 คิดเป็นร้อยละ 78.65 ของคะแนนเต็ม สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์คือ นักเรียนไม่ใส่ใจในการเรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียน และไม่มีสมาธิจดจ่อกับการเรียนเนื่องจากขาดการทบทวนความรู้ภาษาเกาหลีเป็นระยะเวลานาน นักเรียนจึงไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมได้ ทำให้สับสนความหมายของคำศัพท์หรือจำคำศัพท์ทั้งคำศัพท์ที่เคยเรียนไปแล้วและคำศัพท์ที่เรียนในคาบเรียนไม่ได้ สับสนการเรียงลำดับโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเกาหลี ใช้ไวยากรณ์ผิด และเนื่องจากนักเรียนไม่ได้ฝึกออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีเป็นระยะเวลานาน เมื่อทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี จึงรู้สึกตื่นเต้นและกังวล ลืมใส่ตัวชี้ต่าง ๆ ในภาษาเกาหลี พูดเสียงเบาเพราะอายเพื่อนหรือกลัวพูดผิด รวมทั้งขาดความมั่นใจในการพูดภาษาเกาหลีเมื่อสบตาครูจึงลืมในสิ่งที่กำลังพูด พูดติดขัด และใช้น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติ

ตาราง 19 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วนรอบที่ 1 แยกรายบุคคล

นักเรียนคนที่	คะแนน (100 คะแนน)	\bar{X}	ระดับความมั่นใจ
1	64	3.20	ปานกลาง
2	74	3.70	มาก
3	71	3.55	มาก
4	75	3.75	มาก
5	72	3.60	มาก
6	68	3.40	ปานกลาง
7	71	3.55	มาก
8	79	3.95	มาก
9	76	3.80	มาก
10	64	3.20	ปานกลาง
11	68	3.40	ปานกลาง
12	69	3.45	ปานกลาง
13	69	3.45	ปานกลาง
14	71	3.55	มาก
15	71	3.55	มาก
16	77	3.85	มาก
17	66	3.30	ปานกลาง
18	70	3.50	ปานกลาง
19	80	4.00	มาก
20	76	3.80	มาก
รวม	1,431	3.58	มาก
S.D.		1.06	
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)			30

ตาราง 20 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1 แยกรายการประเมิน

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการฟัง				
1	ฉันชอบฟังเพลงหรือดูภาพยนตร์เป็นภาษาเกาหลี	4.65	0.49	มากที่สุด
2	ฉันพยายามฟังภาษาเกาหลีเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาเกาหลี	4.55	0.69	มากที่สุด
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาเกาหลี ฉันจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ	4.05	0.69	มาก
4	ฉันชอบฟังภาษาเกาหลีจากเจ้าของภาษา	4.75	0.44	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการฟัง		4.50	0.64	มาก
ความมั่นใจด้านการพูด				
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาเกาหลีอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ	4.55	0.51	มากที่สุด
6	ฉันกล้าพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เก่งกว่าฉัน	2.50	0.51	น้อย
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์หรือพูดประโยคภาษาเกาหลีให้คล่องปาก	3.45	0.60	ปานกลาง
8	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดภาษาเกาหลี	2.15	0.59	น้อย
รวมความมั่นใจด้านการพูด		3.16	1.08	ปานกลาง
ความมั่นใจด้านการอ่าน				
9	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงภาษาเกาหลี	2.05	0.39	น้อย
10	ฉันอ่านภาษาเกาหลีได้ดี แต่บางครั้งก็ 모르ความหมาย	3.45	0.51	ปานกลาง
11	ฉันไม่รู้สึกลายเพื่อน ๆ เมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาเกาหลีผิด	2.65	0.49	ปานกลาง
12	เวลาว่างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาเกาหลี	3.55	0.60	มาก
รวมความมั่นใจด้านการอ่าน		2.93	0.79	ปานกลาง

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการเขียน				
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาเกาหลี	3.15	0.37	ปานกลาง
14	ฉันรู้สึกว่าการเขียนภาษาเกาหลีง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย	3.70	0.47	มาก
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาเกาหลีได้โดยไม่ต้องดูตามหนังสือ	3.15	0.49	ปานกลาง
16	ฉันเขียนภาษาเกาหลีได้รวดเร็วและถูกต้องเสมอ	4.60	0.50	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการเขียน		3.65	0.75	มาก
ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาเกาหลีของฉัน	2.95	0.69	ปานกลาง
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาเกาหลี	4.65	0.59	มากที่สุด
19	เมื่อฉันทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือพูดคำศัพท์เป็นภาษาเกาหลีได้ทันที	2.30	0.47	น้อย
20	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีได้	4.70	0.47	มากที่สุด
รวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี		3.65	1.19	มาก
รวมทั้ง 5 ด้าน		3.58	1.06	มาก

จากตาราง 19-20 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 1 เสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมด 20 คน มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีรวมทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย 77.17 คิดเป็นร้อยละ 77.17 ของคะแนนเต็ม โดยนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 และระดับมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$) แยกตามด้านได้ดังนี้ ด้านการฟังนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับ

มาก ($\bar{X} = 4.50$) ด้านการพูดนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$) ด้านการอ่านนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.93$) ด้านการเขียนนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษานักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์คือ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่พยายามฝึกออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีให้เกิดความคุ้นเคย ออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีเมื่อครูบอกรให้ออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีในคาบเรียนเท่านั้น นักเรียนจึงรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติและไม่กล้าพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น รวมทั้งไม่มีความมั่นใจในการออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลี กังวลและอายเพื่อน กลัวตนเองออกเสียงหรือพูดผิด ไม่กล้ารับฟังคำวิจารณ์การใช้ภาษาเกาหลีของตนเองจึงไม่กล้าสอบถามเพื่อนหรือคุณครูเมื่อมีเรื่องที่สงสัยหรือไม่เข้าใจ

ตอนที่ 2 ผลการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 2

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงและแก้ไขกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?) สำหรับใช้ในวงรอบที่ 2 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่มคละความสามารถเพื่อช่วยกันเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมุติง่าย ๆ และการเล่นเกมทางภาษาเช่นเดียวกับในวงรอบที่ 1 เนื่องจากผลการจัดกิจกรรมในวงรอบที่ 1 พบว่านักเรียนให้ความสนใจร่วมทำกิจกรรมและกล้าออกเสียงพูดภาษาเกาหลีมากขึ้นในทุกกิจกรรม แต่ปรับปรุงแก้ไขคำศัพท์ที่ใช้ในการทำกิจกรรม 우리 함께 춤을 출까요? และกิจกรรม 그날, 그곳에서 ให้เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันหรือคำศัพท์ที่อยู่ในขอบข่ายความสนใจของนักเรียน สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ไม่กดดัน เพื่อไม่ให้นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือตามไม่ทันเกิดความรู้สึกเครียด โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือกันได้ตลอดเวลา เมื่อนักเรียนออกเสียงผิด อาจให้นักเรียนออกเสียงใหม่อีกครั้งหรือออกเสียงใหม่ด้วยกันทั้งกลุ่มหรือทั้งห้องแล้วแต่สถานการณ์และธรรมชาติของนักเรียนคนนั้น ๆ เพื่อเพิ่มความสุขและกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนกล้าออกเสียง ไม่อายหรือกลัวการออกเสียงผิด และสามารถฝึกพูดภาษาเกาหลีได้โดยไม่ก่อให้เกิดความเครียดหรือความกดดัน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับภาษาเกาหลีและกล้าใช้ภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น รวมทั้งนัดเรียนซ่อมเสริมนักเรียนที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 1 ด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียดหรือกดดันนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเปิดใจเรียนรู้ และทำการทดสอบอีกครั้งจนนักเรียนผ่านเกณฑ์ครบทุกคนก่อนดำเนินการเริ่มกระบวนการวงรอบที่ 2 ต่อไป

ตอนที่ 3 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2 ดังตาราง 21-23

ตาราง 21 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการประเมิน	สาเหตุของปัญหา
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย			
1	13	13	13.00	65.00	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
2	18	17	17.50	87.50	ผ่าน	-
3	17	17	17.00	85.00	ผ่าน	-
4	20	20	20.00	100.00	ผ่าน	-
5	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
6	16	16	16.00	80.00	ผ่าน	-
7	18	16	17.00	85.00	ผ่าน	-
8	19	18	18.50	92.50	ผ่าน	-
9	18	17	17.50	87.50	ผ่าน	-
10	13	14	13.50	67.50	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
11	15	14	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
12	17	18	17.50	87.50	ผ่าน	-
13	16	17	16.50	82.50	ผ่าน	-
14	14	14	14.00	70.00	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
15	15	15	15.00	75.00	ผ่าน	-
16	17	17	17.00	85.00	ผ่าน	-
17	16	15	15.50	77.50	ผ่าน	-
18	15	14	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	ใช้ไวยากรณ์ผิด
19	18	19	18.50	92.50	ผ่าน	-
20	20	20	20.00	100.00	ผ่าน	-

ตาราง 21 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการประเมิน	สาเหตุของปัญหา
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย			
รวม	331	327	329	1,645	-	-
\bar{X} ทั้งหมด	16.55	16.35	16.45	82.25	-	-
\bar{X} สอบผ่าน	15.95	17.20	17.30	86.50	-	-
S.D.	2.04	2.03	1.99	-	-	-
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน				75		

จากตาราง 21 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 2 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขเสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมด 20 คน มีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่มีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ย 17.30 คิดเป็นร้อยละ 86.50 ของคะแนนเต็ม สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์คือ นักเรียนไม่ได้ทบทวนความรู้เดิมที่เรียนไปแล้วและไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเท่าที่ควรเนื่องจากจำคำศัพท์ไม่ได้ สับสนกฎการผันไวยากรณ์และการเลือกใช้ไวยากรณ์ เมื่อทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีจึงยังคงใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง ซึ่งส่งผลทำให้ไม่มั่นใจในการออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีเนื่องจากกลัวออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีผิด รวมทั้งนักเรียนยังไม่พยายามฝึกออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีมากพอจึงเกิดความกังวลทำให้พูดติดขัด พูดเบา และใช้น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติ โดยนักเรียนทั้ง 5 คนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 2 เป็นนักเรียนกลุ่มเรียนอ่อน ไม่เปิดใจเรียนรู้ภาษาเกาหลี รวมทั้งนักเรียนบางคนไม่มีความมั่นใจในตนเองและขี้อายจึงยังไม่กล้าแสดงออกหรือกล้าออกเสียงภาษาเกาหลีมากเท่าที่ควร

ตาราง 22 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วนรอบที่ 2 แยกรายบุคคล

นักเรียนคนที่	คะแนน (100 คะแนน)	\bar{X}	ระดับความมั่นใจ
1	69	3.45	ปานกลาง
2	79	3.95	มาก
3	75	3.75	มาก
4	82	4.10	มาก
5	77	3.85	มาก
6	75	3.75	มาก
7	76	3.80	มาก
8	86	4.30	มาก
9	81	4.05	มาก
10	71	3.55	มาก
11	74	3.70	มาก
12	74	3.70	มาก
13	77	3.85	มาก
14	77	3.85	มาก
15	76	3.80	มาก
16	83	4.15	มาก
17	71	3.55	มาก
18	76	3.80	มาก
19	85	4.25	มาก
20	81	4.05	มาก
รวม	1,545	77.25	มาก
S.D.		0.94	
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)			75

ตาราง 23 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วรรณคดี 2 แยกรายการประเมิน

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการฟัง				
1	ฉันชอบฟังเพลงหรือดูภาพยนตร์เป็นภาษาเกาหลี	4.65	0.49	มากที่สุด
2	ฉันพยายามฟังภาษาเกาหลีเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาเกาหลี	4.75	0.44	มากที่สุด
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาเกาหลี ฉันจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ	4.15	0.67	มาก
4	ฉันชอบฟังภาษาเกาหลีจากเจ้าของภาษา	4.90	0.31	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการฟัง		4.61	0.56	มากที่สุด
ความมั่นใจด้านการพูด				
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาเกาหลีอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ	4.65	0.49	มากที่สุด
6	ฉันกล้าพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เก่งกว่าฉัน	3.25	0.72	ปานกลาง
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์หรือพูดประโยคภาษาเกาหลีให้คล่องปาก	4.15	0.59	มาก
8	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดภาษาเกาหลี	2.65	0.59	ปานกลาง
รวมความมั่นใจด้านการพูด		3.68	0.98	มาก
ความมั่นใจด้านการอ่าน				
9	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงภาษาเกาหลี	2.40	0.50	น้อย
10	ฉันอ่านภาษาเกาหลีได้ดี แต่บางครั้งก็ 모르ความหมาย	3.90	0.45	มาก
11	ฉันไม่รู้สึกลายเพื่อน ๆ เมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาเกาหลีผิด	3.30	0.57	ปานกลาง
12	เวลาว่างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาเกาหลี	3.60	0.50	มาก
รวมความมั่นใจด้านการอ่าน		3.30	0.75	ปานกลาง

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการเขียน				
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาเกาหลี	3.25	0.44	ปานกลาง
14	ฉันรู้สึกว่าการเขียนภาษาเกาหลีง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย	3.85	0.59	มาก
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาเกาหลีได้โดยไม่ต้องดูตามหนังสือ	3.45	0.51	ปานกลาง
16	ฉันเขียนภาษาเกาหลีได้รวดเร็วและถูกต้องเสมอ	4.75	0.44	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการเขียน		3.83	0.76	มาก
ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาเกาหลีของฉัน	3.25	0.44	ปานกลาง
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาเกาหลี	4.75	0.55	มากที่สุด
19	เมื่อฉันทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือพูดคำศัพท์เป็นภาษาเกาหลีได้ทันที	2.80	0.77	ปานกลาง
20	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีได้	4.80	0.41	มากที่สุด
รวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี		3.90	1.05	มาก
รวมทั้ง 5 ด้าน		3.86	0.94	มาก

จากตาราง 22-23 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 2 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขเสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมด 20 คน มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีรวมทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด นักเรียนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ย 78.93 คิดเป็นร้อยละ 78.93 ของคะแนนเต็ม โดยนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5 และระดับมาก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 95 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) แยกตามด้านได้ดังนี้ ด้านการฟังนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ใน

ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$) ด้านการพูดนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) ด้านการอ่านนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$) ด้านการเขียนนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$) และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษานักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์คือ นักเรียนยังไม่พยายามฝึกออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีมากพอ จึงรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติและไม่มั่นใจในการพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น อีกทั้งนักเรียนบางคนมีลักษณะนิสัยพื้นฐานค่อนข้างขี้อาย ไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่กล้าแสดงออกและไม่กล้าพูด โดยเฉพาะการออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีเนื่องจากกลัวตนเองพูดหรือออกเสียงผิด

ตอนที่ 4 ผลการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 3

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงและแก้ไขกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (수령 하고 영화를 보고 싶어요) สำหรับใช้ในวงรอบที่ 3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่มคละความสามารถ เพื่อช่วยกันเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมุติง่าย ๆ และการเล่นเกมทางภาษาเช่นเดียวกับในวงรอบที่ 1 และวงรอบที่ 2 แต่เพิ่มความน่าสนใจของรูปแบบกิจกรรมให้มีความสุขและหลากหลายมากขึ้น โดยนำตารางหมากรุกเพิ่มเข้ามาใช้ในการทำกิจกรรม XO 오-사! และเพิ่มกติกาการทำกิจกรรมหากนักเรียนใช้คำศัพท์อื่นนอกเหนือจากในการ์ดที่กำหนดให้จะได้รับคะแนนพิเศษบวก 1 คะแนน และออกแบบกิจกรรมโดยใช้คำศัพท์ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวันในการทำกิจกรรม XO 오-사! และกิจกรรม 내가 지금 원하는 것은? เพื่อให้นักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถร่วมกิจกรรมโดยใช้ภาษาเกาหลีได้อย่างสนุกสนาน ไม่รู้สึกกดดัน และกล้าทำกิจกรรมมากขึ้น รวมทั้งเพิ่มกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาเกาหลี โดยการกำหนดฉลากคำกริยาให้นักเรียนคนละ 2 ฉลากแล้วให้นักเรียนสลับบทบาทฝึกพูดถาม-ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนในคาบเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาเกาหลีที่เรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลช่วยให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้นด้วย และนัดเรียนซ่อมเสริมนักเรียนที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 ด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียดหรือกดดันนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเปิดใจเรียนรู้ และทำการทดสอบอีกครั้งจนนักเรียนผ่านเกณฑ์ครบทุกคนก่อนดำเนินการเริ่มกระบวนการวงรอบที่ 3 ต่อไป

ตอนที่ 5 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3 ดังตาราง 24-26

ตาราง 24 ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการประเมิน
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย		
1	15	15	15.00	75.00	ผ่าน
2	20	20	20.00	100.00	ผ่าน
3	19	20	19.50	97.50	ผ่าน
4	20	20	20.00	100.00	ผ่าน
5	18	19	18.50	92.50	ผ่าน
6	17	18	17.50	87.50	ผ่าน
7	18	18	18.00	90.00	ผ่าน
8	19	20	19.50	97.50	ผ่าน
9	19	18	18.50	92.50	ผ่าน
10	15	15	15.00	75.00	ผ่าน
11	17	16	16.50	82.50	ผ่าน
12	19	20	19.50	97.50	ผ่าน
13	18	17	17.50	87.50	ผ่าน
14	17	17	17.00	85.00	ผ่าน
15	16	18	17.00	85.00	ผ่าน
16	18	19	18.50	92.50	ผ่าน
17	17	18	17.50	87.50	ผ่าน
18	17	17	17.00	85.00	ผ่าน
19	20	20	20.00	100.00	ผ่าน
20	20	20	20.00	100.00	ผ่าน

ตาราง 24 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนน (20 คะแนน)			ร้อยละ	ผลการประเมิน
	ครูคนที่ 1	ครูคนที่ 2	คะแนนเฉลี่ย		
รวม	359	365	362	1,810	-
\bar{X}	17.95	18.25	18.10	90.50	-
S.D.	1.57	1.68	1.58	-	-
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน			100		

จากตาราง 24 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 3 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติมกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่ตั้งไว้ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 18.10 คิดเป็นร้อยละ 90.50 ของคะแนนเต็ม

ตาราง 25 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3 แยกรายบุคคล

นักเรียนคนที่	คะแนน (100 คะแนน)	\bar{X}	ระดับความมั่นใจ
1	75	3.75	มาก
2	86	4.30	มาก
3	80	4.00	มาก
4	87	4.35	มาก
5	82	4.10	มาก
6	80	4.00	มาก
7	81	4.05	มาก
8	90	4.50	มาก
9	84	4.20	มาก
10	78	3.90	มาก
11	79	3.95	มาก

ตาราง 25 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนน (100 คะแนน)	\bar{X}	ระดับความมั่นใจ
12	79	3.95	มาก
13	84	4.20	มาก
14	82	4.10	มาก
15	80	4.00	มาก
16	87	4.35	มาก
17	75	3.75	มาก
18	80	4.00	มาก
19	91	4.55	มากที่สุด
20	88	4.40	มาก
รวม	1,648	82.40	มาก
S.D.		0.84	
ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)			100

ตาราง 26 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 3 แยกรายการประเมิน

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการฟัง				
1	ฉันชอบฟังเพลงหรือดูภาพยนตร์เป็นภาษาเกาหลี	4.75	0.44	มากที่สุด
2	ฉันพยายามฟังภาษาเกาหลีเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาเกาหลี	4.85	0.37	มากที่สุด
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาเกาหลี ฉันจะตั้งใจฟังและพยายาม ทำความเข้าใจ	4.35	0.49	มาก
4	ฉันชอบฟังภาษาเกาหลีจากเจ้าของภาษา	4.90	0.31	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการฟัง		4.71	0.46	มากที่สุด

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความมั่นใจ
ความมั่นใจด้านการพูด				
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาเกาหลีอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ	4.90	0.31	มากที่สุด
6	ฉันกล้าพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เก่งกว่าฉัน	3.80	0.77	มาก
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์หรือพูดประโยคภาษาเกาหลีให้คล่องปาก	4.50	0.51	มาก
8	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดภาษาเกาหลี	3.15	0.49	ปานกลาง
รวมความมั่นใจด้านการพูด		4.09	0.86	มาก
ความมั่นใจด้านการอ่าน				
9	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงภาษาเกาหลี	2.70	0.47	ปานกลาง
10	ฉันอ่านภาษาเกาหลีได้ดี แต่บางครั้งก็ 모르ความหมาย	4.25	0.55	มาก
11	ฉันไม่รู้สึกลายเพื่อน ๆ เมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาเกาหลีผิด	4.00	0.65	มาก
12	เวลาว่างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาเกาหลี	3.65	0.49	มาก
รวมความมั่นใจด้านการอ่าน		3.65	0.80	มาก
ความมั่นใจด้านการเขียน				
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาเกาหลี	3.45	0.51	ปานกลาง
14	ฉันรู้สึกว่าเขียนภาษาเกาหลีง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย	3.90	0.64	มาก
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาเกาหลีได้โดยไม่ต้องดูตามหนังสือ	3.90	0.31	มาก
16	ฉันเขียนภาษาเกาหลีได้รวดเร็วและถูกต้องเสมอ	4.85	0.37	มากที่สุด
รวมความมั่นใจด้านการเขียน		4.03	0.69	มาก
ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาเกาหลีของฉัน	3.55	0.51	มาก

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจ
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาเกาหลี	5.00	0.00	มากที่สุด
19	เมื่อฉันทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือพูด คำศัพท์เป็นภาษาเกาหลีได้ทันที	3.10	0.64	ปานกลาง
20	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาเกาหลีได้	4.85	0.37	มากที่สุด
รวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี		4.13	0.93	มาก
รวมทั้ง 5 ด้าน		4.12	0.84	มาก

จากตาราง 25-26 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงรอบที่ 3 ที่ทำการปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติมกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีรวมทุกด้านผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) ที่ตั้งไว้ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ของคะแนนเต็ม โดยนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 95 และระดับมากที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$) แยกตามด้านได้ดังนี้ ด้านการฟังนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$) ด้านการพูดนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$) ด้านการอ่านนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) ด้านการเขียนนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษานักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$)

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 27 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 1		วงรอบที่ 2		สรุป		วงรอบที่ 3		สรุป	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	คะแนน	คะแนน	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	คะแนน
รวม	292	1,460	329	1,645	37	362	1,810	33		
\bar{X}	14.60	73.00	16.45	82.25	1.85	18.10	90.50	1.65		
S.D.	1.94		1.99		1.14	1.58		0.81		
ร้อยละของ จำนวนนักเรียน ที่สอบผ่าน	65		75		-	100		-		

จากตาราง 27 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เสร็จสิ้นครบ ทั้ง 3 วงรอบเรียบร้อยแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมดจำนวน 20 คนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่ตั้งไว้ทุกคน โดยมีนักเรียนที่มีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 1 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 65 วงรอบที่ 2 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และวงรอบที่ 3 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด และมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 1 เท่ากับ 14.60 คิดเป็นร้อยละ 73.00 วงรอบที่ 2 เท่ากับ 16.45 คิดเป็นร้อยละ 82.25 และวงรอบที่ 3 เท่ากับ 18.10 คิดเป็นร้อยละ 90.50 ของคะแนนเต็ม โดยมีคะแนนเฉลี่ยในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 เท่ากับ 37 คะแนน ($\bar{X} = 1.85$) และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 เท่ากับ 33 คะแนน ($\bar{X} = 1.65$) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนได้ตามเกณฑ์ร้อยละ 75

ตาราง 28 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ แยกรายบุคคล

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 1		วงรอบที่ 2		สรุป		วงรอบที่ 3		สรุป	
	คะแนน	\bar{X}	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	64	3.20	69	3.45	เพิ่ม	5	75	3.75	เพิ่ม	6
2	74	3.70	79	3.95	เพิ่ม	5	86	4.30	เพิ่ม	7
3	71	3.55	75	3.75	เพิ่ม	4	80	4.00	เพิ่ม	5
4	75	3.75	82	4.10	เพิ่ม	7	87	4.35	เพิ่ม	5
5	72	3.60	77	3.85	เพิ่ม	5	82	4.10	เพิ่ม	5
6	68	3.40	75	3.75	เพิ่ม	7	80	4.00	เพิ่ม	5
7	71	3.55	76	3.80	เพิ่ม	5	81	4.05	เพิ่ม	5
8	79	3.95	86	4.30	เพิ่ม	7	90	4.50	เพิ่ม	4
9	76	3.80	81	4.05	เพิ่ม	5	84	4.20	เพิ่ม	3
10	64	3.20	71	3.55	เพิ่ม	7	78	3.90	เพิ่ม	7
11	68	3.40	74	3.70	เพิ่ม	6	79	3.95	เพิ่ม	5
12	69	3.45	74	3.70	เพิ่ม	5	79	3.95	เพิ่ม	5
13	69	3.45	77	3.85	เพิ่ม	8	84	4.20	เพิ่ม	7
14	71	3.55	77	3.85	เพิ่ม	6	82	4.10	เพิ่ม	5
15	71	3.55	76	3.80	เพิ่ม	5	80	4.00	เพิ่ม	4
16	77	3.85	83	4.15	เพิ่ม	6	87	4.35	เพิ่ม	4
17	66	3.30	71	3.55	เพิ่ม	5	75	3.75	เพิ่ม	4
18	70	3.50	76	3.80	เพิ่ม	6	80	4.00	เพิ่ม	4
19	80	4.00	85	4.25	เพิ่ม	5	91	4.55	เพิ่ม	6
20	76	3.80	81	4.05	เพิ่ม	5	88	4.40	เพิ่ม	7
รวม	1,431	71.55	1,545	77.25	114	1,648	82.40	103		
\bar{X}	71.55	3.58	77.25	3.86	5.70	82.40	4.12	5.15		
S.D.	1.06		0.94		1.03	0.84		1.18		

ตาราง 28 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 1		วงรอบที่ 2		สรุป		วงรอบที่ 3		สรุป	
	คะแนน	\bar{X}	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน
ร้อยละของ จำนวนนักเรียน ที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)	30		75		-		100		-	

ตาราง 29 ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ แยกรายการประเมิน

รายการ ประเมิน	วงรอบที่ 1		วงรอบที่ 2		สรุป		วงรอบที่ 3		สรุป	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	คะแนน	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	4.65	0.49	4.65	0.49	คงเดิม	0	4.75	0.44	เพิ่ม	2
2	4.55	0.69	4.75	0.44	เพิ่ม	4	4.85	0.37	เพิ่ม	2
3	4.05	0.69	4.15	0.67	เพิ่ม	2	4.35	0.49	เพิ่ม	4
4	4.75	0.44	4.90	0.31	เพิ่ม	3	4.90	0.31	คงเดิม	0
การฟัง	4.50	0.64	4.61	0.56	เพิ่ม	9	4.71	0.46	เพิ่ม	8
5	4.55	0.51	4.65	0.49	เพิ่ม	2	4.90	0.31	เพิ่ม	5
6	2.5	0.51	3.25	0.72	เพิ่ม	15	3.80	0.77	เพิ่ม	11
7	3.45	0.60	4.15	0.59	เพิ่ม	14	4.50	0.51	เพิ่ม	7
8	2.15	0.59	2.65	0.59	เพิ่ม	10	3.15	0.49	เพิ่ม	10
การพูด	3.16	1.08	3.68	0.98	เพิ่ม	41	4.09	0.86	เพิ่ม	33
9	2.05	0.39	2.40	0.50	เพิ่ม	7	2.70	0.47	เพิ่ม	6
10	3.45	0.51	3.90	0.45	เพิ่ม	9	4.25	0.55	เพิ่ม	7
11	2.65	0.49	3.30	0.57	เพิ่ม	13	4.00	0.65	เพิ่ม	14
12	3.55	0.60	3.60	0.50	เพิ่ม	1	3.65	0.49	เพิ่ม	1

ตาราง 29 (ต่อ)

รายการ ประเมิน	วงรอบที่ 1		วงรอบที่ 2		สรุป		วงรอบที่ 3		สรุป	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	คะแนน	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	คะแนน
การอ่าน	2.93	0.79	3.30	0.75	เพิ่ม	30	3.65	0.80	เพิ่ม	28
13	3.15	0.37	3.25	0.44	เพิ่ม	2	3.45	0.51	เพิ่ม	4
14	3.7	0.47	3.85	0.59	เพิ่ม	3	3.90	0.64	เพิ่ม	1
15	3.15	0.49	3.45	0.51	เพิ่ม	6	3.90	0.31	เพิ่ม	9
16	4.6	0.50	4.75	0.44	เพิ่ม	3	4.85	0.37	เพิ่ม	2
การเขียน	3.65	0.75	3.83	0.76	เพิ่ม	14	4.03	0.69	เพิ่ม	16
17	2.95	0.69	3.25	0.44	เพิ่ม	6	3.55	0.51	เพิ่ม	6
18	4.65	0.59	4.75	0.55	เพิ่ม	2	5.00	0.00	เพิ่ม	5
19	2.3	0.47	2.80	0.77	เพิ่ม	10	3.10	0.64	เพิ่ม	6
20	4.7	0.47	4.80	0.41	เพิ่ม	2	4.85	0.37	เพิ่ม	1
การใช้	3.65	1.19	3.90	1.05	เพิ่ม	20	4.13	0.93	เพิ่ม	18
รวม	71.55	-	77.25	-	114	82.40	-	103		
\bar{X}	3.58		3.86		5.70	4.12		5.15		
S.D.	1.06		0.94		1.01	0.84		0.90		
ร้อยละของจำนวน นักเรียนที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)	30		75		-	100		-		

จากตาราง 27-29 เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เสร็จสิ้นครบทั้ง 3 วงรอบเรียบร้อยแล้ว ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งหมดจำนวน 20 คนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) ที่ตั้งไว้ทุกคน โดยมีนักเรียนที่มีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่ 1 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 วงรอบที่ 2 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และวงรอบที่ 3 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด และมีคะแนนเฉลี่ยความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 1 เท่ากับ 71.55 คิดเป็นร้อยละ 71.55 วงรอบที่ 2 เท่ากับ 77.25 คิดเป็นร้อยละ 77.25 และวงรอบที่ 3 เท่ากับ 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ของคะแนนเต็ม โดยมีคะแนนเฉลี่ยในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1

เท่ากับ 114 คะแนน ($\bar{X} = 5.70$) และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 เท่ากับ 103 คะแนน ($\bar{X} = 5.15$) แยกตามด้านได้ดังนี้ ด้านการฟังนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 9 คะแนน และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 8 คะแนน ด้านการพูดนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 41 คะแนน และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 33 คะแนน ด้านการอ่านนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 30 คะแนน และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 28 คะแนน ด้านการเขียนนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 14 คะแนน และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 16 คะแนน และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีในวงรอบที่ 2 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 1 20 คะแนน และวงรอบที่ 3 เพิ่มขึ้นจากวงรอบที่ 2 18 คะแนน ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนได้ตามเกณฑ์ร้อยละ 75

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าในวงรอบที่ 1 นักเรียนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 และมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด เนื่องจากนักเรียนไม่ใส่ใจในการเรียน ขาดแรงจูงใจและไม่มีสมาธิกับการเรียน จำคำศัพท์หรือไวยากรณ์ที่เรียนไม่ได้ ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาเกาหลี พูดเสียงเบา ติดขัดใช้น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติเนื่องจากกังวลและอายเพื่อน จึงทำการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สำหรับวงรอบที่ 2 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติง่าย ๆ และเกมทางภาษา เช่น เดิม แต่ปรับปรุงแก้ไขคำศัพท์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมให้เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันหรือคำศัพท์ที่อยู่ในขอบข่ายความสนใจของนักเรียน สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ไม่เคร่งเครียด ลดความกดดัน รวมทั้งสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ยังไม่ผ่านในวงรอบที่ 1 และทดสอบอีกครั้งจนนักเรียนผ่านเกณฑ์ครบทุกคนก่อนเริ่มวงรอบต่อไป เมื่อดำเนินการวงรอบที่ 2 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว พบว่าในวงรอบที่ 2 นักเรียนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ($\bar{X} = 3.75$) จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด เนื่องจากนักเรียนไม่ได้ทบทวนความรู้เดิม ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเนื่องจากจำคำศัพท์ไม่ได้ สับสนกฎการผันและการเลือกใช้ไวยากรณ์ ไม่พยายามฝึกออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เรียนจึงเกิดความกังวล พูดติดขัด และใช้

น้ำเสียงไม่เป็นธรรมชาติ จึงทำการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 สำหรับวงรอบที่ 3 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติง่าย ๆ และเกมทางภาษาเช่นเดิม แต่เพิ่มความน่าสนใจของกิจกรรมให้มีความสุขและหลากหลายมากขึ้น ออกแบบกิจกรรมให้ใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนแล้วและคำศัพท์ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันในการทำกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างสนุกสนาน ไม่รู้สึกกดดัน และกล้าทำกิจกรรมมากขึ้น และเพิ่มกิจกรรมให้นักเรียนฝึกพูดภาษาเกาหลีโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนผ่านการจับฉลาก เพื่อให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาเกาหลีที่เรียนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ยังไม่ผ่านในวงรอบที่ 2 และทดสอบอีกครั้งจนนักเรียนผ่านเกณฑ์ครบทุกคนก่อนเริ่มวงรอบที่ 3 หลังจากดำเนินการวงรอบที่ 3 เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่ตั้งไว้ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 18.10 คิดเป็นร้อยละ 90.50 และ 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ของคะแนนเต็มตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการ
ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี วัดภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score โดยการสุ่มรูปภาพสถานการณ์ที่แตกต่างกันให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วพูด คนละ 3 รูปภาพ จำนวน 3 ชุด แต่ละชุดมีคะแนนรวม 20 คะแนน

3. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผู้วิจัยได้ทำการทดลองด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 (มิถุนายน 2564) ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 2 ชั่วโมง ทั้งหมด 16 ชั่วโมง โดยใช้กระบวนการ PAOR อ้างอิงจาก Kemmis and McTaggart (1988) ดำเนินการทั้งหมด 3 วนรอบ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การวางแผน (Planning) 2. การปฏิบัติ (Action) 3. การสังเกต (Observation) และ 4. การสะท้อนผล (Reflection) มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นการวางแผน (Planning)

1.1 วนรอบที่ 1

สำรวจสภาพปัญหา วิเคราะห์ปัญหา ออกแบบและวางแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาแก้ไขปรับปรุงปัญหาด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียน

1.2 วนรอบที่ 2-3

นำข้อมูลที่ได้จากการสะท้อนผลในขั้นที่ 4 ของวนรอบที่แล้วมาวิเคราะห์ปัญหาหาสาเหตุและปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้

2. ขั้นการปฏิบัติ (Action)

2.1 วนรอบที่ 1 จำนวน 8 ชั่วโมง

ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배우요) และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การขอร้อง (저를 좀 도와 주세요) ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน และให้นักเรียนประเมินตนเองในแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

2.2 วนรอบที่ 2 จำนวน 4 ชั่วโมง

ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?) ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน และให้นักเรียนประเมินตนเองในแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

2.3 วงรอบที่ 3 จำนวน 4 ชั่วโมง

ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (쇼핑하고 영화를 보고 싶어요) ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน และให้นักเรียนประเมินตนเองในแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

3. ขั้นการสังเกต (Observation)

3.1 วงรอบที่ 1-3

ดำเนินการติดตาม ตรวจสอบและสังเกตผลที่ได้จากการดำเนินการในขั้นที่ 2 การปฏิบัติ และทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยในการประเมินให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน ผู้วิจัยจะดำเนินการร่วมกับคุณครูวรรณภา พงษ์ชื่อ คุณครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาเกาหลี โรงเรียนผดุงนารี

4. ขั้นการสะท้อนผล (Reflection)

4.1 วงรอบที่ 1-2

นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมในขั้นที่ 3 การสังเกต มาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบปัญหา ทั้งปัญหาที่ได้รับการแก้ไขแล้วและปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาสาเหตุและนำไปใช้ประกอบการวางแผนในวงรอบต่อไป รวมทั้งสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในวงรอบที่แล้วให้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ให้ครบทุกคนก่อนเริ่มดำเนินการวงรอบถัดไป

4.2 วงรอบที่ 3

นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมในขั้นที่ 3 การสังเกตมาวิเคราะห์ผลเพื่อตรวจสอบและสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาเทียบเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

2. วิเคราะห์ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 3 วงรอบ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาเทียบเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

สรุปผล

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเสร็จสิ้นทั้ง 3 วงรอบ พบว่านักเรียนมีคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 18.10 คิดเป็นร้อยละ 90.50

2. ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเสร็จสิ้นทั้ง 3 วงรอบ พบว่านักเรียนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$) แยกเป็นรายด้าน ดังนี้ ด้านการฟังอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$) ด้านการพูดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$) ด้านการอ่านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) ด้านการเขียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) และด้านการใช้ภาษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเยอะที่สุด ได้แก่ การพูด (74 คะแนน) การอ่าน (58 คะแนน) การนำไปใช้ (38 คะแนน) การเขียน (30 คะแนน) และการฟัง (17 คะแนน) ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการดำเนินการวิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีเฉลี่ย 90.50 สาเหตุประการหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรสถานศึกษา ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาเกาหลี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างละเอียด ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของนักเรียนให้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง โดยเน้นการฝึกใช้

ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถใช้ความรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในแต่ละสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ (กรมวิชาการ, 2540) ผู้วิจัยออกกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ (Warm Up) ขั้นนำเสนอ (Presentation) ขั้นฝึก (Practice) ขั้นการใช้ภาษา (Production) และขั้นสรุป (Wrap Up) โดยในขั้นการใช้ภาษา (Production) ผู้วิจัยเลือกใช้กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ตามแนวคิดของ Littlewood (1981) ซึ่งนอกจากจะเน้นในเรื่องของหน้าที่ของภาษาแล้วยังมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาททางสังคมในชีวิตจริง และดำเนินกิจกรรมตามแนวคิดตามแนวคิดของ Larsen-Freeman (1986) โดยผู้วิจัยทำหน้าที่สร้างสถานการณ์ที่หลากหลายให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาเกาหลีผ่านกิจกรรมบทบาทสมมุติง่าย ๆ และการเล่นเกมทางภาษา เนื่องจากนักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประโยคผ่านกิจกรรมบทบาทสมมุติและการเล่นเกมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารที่ช่วยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเกาหลีในสถานการณ์จริง อีกทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน ช่วยกันทำความเข้าใจความหมาย ซึ่งความสามารถในการเข้าใจคำพูดของผู้พูดถือเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร ความผิดพลาดหรือข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ความแม่นยำ และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาถือเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษา ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษาในระหว่างการจัดกิจกรรมเท่านั้น ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 3 วนรอบ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้จริง ผลจากงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของศุภกานต์ ผามั่ง (2560) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่พบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นในภาพรวมอยู่ในระดับดี และความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของจิราพร ทวนไกรพล (2560) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่พบว่าการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีค่าร้อยละของค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 87.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 และผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติในขั้นการใช้ภาษา (Production) ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shang (2017) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง การสอนการพูดภาษาเกาหลีโดยใช้บทบาทสมมุติ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาเกาหลีระดับกลางในมหาวิทยาลัยเกาหลี จำนวน 4 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยโครยอ มหาวิทยาลัยชอกัง มหาวิทยาลัยยอนเซ และมหาวิทยาลัยซุงอัง จำนวน

มหาวิทยาลัยละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวจีนได้เป็นอย่างดี รวมถึงงานวิจัยของ Kwon Hwa-suk (2018) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง วิธีการสอนภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนมัธยมต้นในเกาหลีที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ที่พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติสามารถช่วยให้นักเรียนมัธยมต้นในเกาหลีที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี โดยช่วงแรกของการแสดงบทบาทสมมุตินักเรียนควรได้เรียนรู้ล่วงหน้าเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาเกาหลี ไวยากรณ์ และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ก่อนการแสดงบทบาทสมมุติเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจและนำไปใช้ได้ถูกต้อง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่าอาจเป็นเพราะผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยคำนึงถึงสภาพปัญหา ความรู้พื้นฐานทางภาษาเกาหลี และความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเป็นหลักทำให้นักเรียนให้ความสนใจและเปิดใจร่วมทำกิจกรรมมากขึ้น ความมั่นใจในการใช้ภาษาเป็นพื้นฐานของการกล้าตัดสินใจที่จะฟัง พูด อ่าน และเขียน (จรรยาพร ธรนิษฐ์, 2552) แต่การที่บุคคลจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นต้องเกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาซึ่งถือเป็นสำคัญ (Belt, 1969) ผู้วิจัยจึงสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้มีประสบการณ์การใช้ภาษาเกาหลีผ่านการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติต่าง ๆ หรือเล่นเกมทางภาษา โดยออกแบบกิจกรรมให้สามารถนำคำศัพท์ในชีวิตประจำวันหรือคำศัพท์ที่อยู่ในขอบข่ายความสนใจของนักเรียนมาผันกับไวยากรณ์ที่เรียนหรือใช้ร่วมกับโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาเกาหลีในการทำกิจกรรมได้หลากหลาย เพื่อช่วยส่งเสริมความมั่นใจในการใช้ภาษาโดยการให้นักเรียนที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยเสริมแรงตามคำพูดของ Sjoberg (2006) โดยออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนในกลุ่มอ่อนที่รู้คำศัพท์จำนวนน้อยสามารถร่วมทำกิจกรรมและรู้สึกสนุกสนาน กล้าออกเสียงหรือพูดภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการกำหนดสถานการณ์ในชีวิตประจำวันง่าย ๆ ให้นักเรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมุติสั้น ๆ 2-3 ประโยคแล้วแต่ความสามารถและความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคนเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความสามารถอย่างเต็มตามศักยภาพของตนเอง รวมถึงการเล่นเกมนทางภาษาก็ช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนความเดิมและนำมาผนวกเข้ากับความรู้ใหม่ และได้ลองใช้ภาษาเกาหลีในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงเช่นกัน ซึ่งกิจกรรมทั้งสองนี้ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้รูปแบบภาษาหรือไวยากรณ์อย่างแท้จริงและมีความมั่นใจในการออกเสียง พูดหรือใช้ภาษาเกาหลีในชีวิตประจำวันมากขึ้น รวมทั้งการทำกิจกรรมแบบมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ไม่กดดัน หรือเคร่งเครียดทำให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันและกันเป็นการช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและนักเรียน และระหว่างนักเรียนและครูผู้สอน นักเรียนที่เก่งจะช่วยเหลือและเข้าใจนักเรียนที่อ่อนกว่ามากขึ้น นักเรียนที่อ่อน

กว่าก็ค่อย ๆ เรียนรู้และพัฒนาตามนักเรียนที่เก่งกว่า ซึ่งเมื่อนักเรียนรู้สึกสบายใจในการเรียนร่วมกันมากขึ้น นักเรียนก็มีความสุขสบายใจ กล้าและมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีมากขึ้นเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของตนเองทุกวงรอบ ผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีคะแนนประเมินตนเองด้านความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีเพิ่มขึ้นทุกวงรอบและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีด้านการพูดมีคะแนนเพิ่มขึ้นเยอะที่สุด ผลจากงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของชไมพร ชาญวิจิตร (2561) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 คน ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$, $S.D. = 0.07$) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปณิดา ทามักัดดี (2558) ที่ศึกษางานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และ 3.73 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1.1 ผู้สอนต้องมีความพร้อมและมีความรู้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี รวมถึงต้องมีความรู้เรื่องราวหรือข่าวสารรอบตัวที่เกี่ยวกับเกาหลีที่ผู้เรียนสนใจ
- 1.2 ผู้สอนควรกระตุ้น แนะนำหรือให้กำลังใจผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียม และสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ กล้าพูด กล้าถาม และกล้าลองใช้ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีที่เรียนสร้างสรรค์ประโยคใหม่ ๆ ด้วยตนเอง
- 1.3 ผู้สอนควรจัดเตรียมกิจกรรมหรือสื่อที่หลากหลาย มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทของผู้เรียน เวลา และสถานที่ได้

1.4 ผู้สอนควรชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อตกลง เงื่อนไขหรือวิธีการทำกิจกรรมในแต่ละกิจกรรมให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกันทุกคนก่อนเริ่มทำกิจกรรม โดยในการทำกิจกรรมให้ผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนคละความสามารถ และให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง พูดหรือเขียนภาษาเกาหลีด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2 ควรศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านพูดภาษาต่างประเทศที่สองอื่น ๆ ด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2552). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กมลวรรณ ศรีสุโคตร. (2554). การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กรมวิชาการ. (2537). คู่มือและสื่อสารพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา. _____ . (2540). แนวทางการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว. _____ . (2545). แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัลยา สุริย์. (2546). การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กิตติณา พลสวัสดิ์. (2539). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดกว้างประชาสรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว และให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กิติมา สุรสนธิ. (2548). ความรู้ทางการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กุกุยา แสงเดช. (2545). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. (2527). การประเมินในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). ภาษากับการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรวัยพร ธรนิษฐ์. (2552). 12 ไม่ได้สูตรสำเร็จข้าราชการ. กรุงเทพฯ: อินสปายร์.

- จริยานันท์ ฉันทะ. (2555). การพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานด้านอาชีพเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิราพร ทวนไกรพล. (2560). การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาเฉลียงพิทยาคม อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- จิราวรรณ ปัญญาชวีฑ. (2548). การศึกษาผลการสอนโดยใช้เกมส์ประกอบที่มีต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ชไมพร ชาญวิจิตร. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง *English in Daily Life* ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชิตาภา สุขพลา. (2548). การสื่อสารระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชุตีมา คล้าภิบาล. (2561). การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เซซางซอง และสุนทรี ลาภรุ่งเรือง. (2550). *ไวยากรณ์ภาษาเกาหลีเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- ซอน-อินเค. (2556). *Mind map* พูดเกาหลีแบบเน้น ๆ. กรุงเทพฯ: อินส์พัล.
- ญาณภัทร สีหะมงคล. (2558). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

- ณัฐมน จันทร์เพ็งเพ็ญ. (2560). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนมูลนิธิบ้านไผ่วิทยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*
- ธัญชนก หงส์เวียงจันทร์. (2562). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) ประกอบเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*
- ธีรภาพ วัฒนวิจารณ์. (2545). *ความเชื่อมั่น. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ.*
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน : การวิจัยปฏิบัติการของครู. วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 24(70), 21-45.*
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.*
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2538). *มาสร้างความเชื่อมั่นในตัวลูกกันเถอะ. แนวโน้ม, 28(149), 65-67.*
- บุญชม ศรีสะอาด. (2549). *การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- _____. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- ปณิตา ทำมิภักดิ์. (2558). *การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ประภัสสร สุขชื่น. (2539). *การศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างรูปแบบมาตราชนิดทางเลือกเดียว (Unipolar) และมาตราชนิดเลือกสองทาง (Bipolar). วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- ประวิต เอราวรรณ. (2551). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม: ประสานการพิมพ์.*
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2561). *วิจัยปฏิบัติการทางการเรียนการสอน. ขอนแก่น: คลังนานาวิทยา.*
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2538). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สายส่งสุขภาพใจ.*

- ปิยจิตร สังข์พานิช. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาฝรั่งเศสด้วยการแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาวิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทระเกษม. *วารสารสมาคมครูภาษาฝรั่งเศสแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ฯ*, 134(40), 41-54.
- พนัส หันนาคินทร์. (2522). *เอกสารประกอบคำบรรยายหลักการพูด*. เชียงใหม่: สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พิมพรรณ ต๊ะสุภา. (2558). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูดภาษาจีนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์ภา คงรุ่งเรือง. (2542). *การศึกษาลักษณะพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแกนแห่งการเรียนรู้ของไฮสโคป*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพบุลย์ ดวงจันทร์. (2542). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ภัทรพร เกษสังข์. (2559). *การวิจัยปฏิบัติการ Action research*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- มะลิ นันทสาร. (2538). *การสร้างและพัฒนาโปรแกรมฝึกความเชื่อมั่นในตนเองของ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4*. แพร์: โรงเรียนนาริรัตน์.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2561). *หลักสถิติวิจัยและการใช้โปรแกรม SPSS*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- เยาวพร ศรีระชา. (2561). *การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบชุดสื่อประสมเพื่อ ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เรือนแก้ว เฟื่องพุ่ม. (2540). *ผลการให้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตัวเองของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์. (2552). *การพูด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- ไลฟ์เอพีซี. (2554). *พจนานุกรมภาพเกาหลี-ไทยในชีวิตประจำวัน*. (มนตรี เจียมจรุงยงศ์ (ผู้แปล)). กรุงเทพฯ: นานามีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- วาทีณี ศรีแปงบัว. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รรถลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ปรินญาการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี เจริญรัตน์โชติ. (2543). *แนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลอง*. วิทยานิพนธ์ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี ยะปาน. (2556). *การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม*. วิทยานิพนธ์ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- วิฑิตยา จันทร์พันธ์. (2555). *ห้องเรียนภาษาเกาหลี*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- วิภาวรรณ เหล่าศรียงค์. (2549). *ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วีระยุทธ์ ชาตะกาญจน์. (2558). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. *วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 2(1), 29–48.
- ศิริดา ทาทิพย์. (2558). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศุภกานต์ ผามั่ง. (2560). *การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาเกาหลีเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ศูนย์การศึกษาเกาหลีประจำประเทศไทย. (2560). *ภาษาเกาหลี 1*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- _____. (2564). *About Test of Proficiency in Korean (TOPIK)*. [ออนไลน์]. ได้จาก: <https://topik.thaijobjob.com>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 3 กรกฎาคม 2564].

- ศูนย์เครือข่ายพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. (2560). *รายชื่อโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาเกาหลี ลังกัด สพฐ. ปีการศึกษา 2564*. กทม.: โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์.
- ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. (2538). *น้กวางแผนวิจัยปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2564). *รายงานค่าสถิติพื้นฐานการสอบ GAT/PAT ประจำปี 2564*. [ออนไลน์]. ได้จาก: <http://www.niets.or.th>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 3 กรกฎาคม 2564].
- สถิต วงศ์สวรรค์. (2544). *การพัฒนาบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: ร่วมสาส์น.
- สนธยา อ่อนน้อม. (2538). *ผลของการเสริมแรงในการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น*. กรุงเทพฯ: เซ็นจูรี่.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- สมพงษ์ ติรพัฒน์. (2517). *ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเอง และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมยศ แม่นแย้ม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สมิต อาชวณิชกุล. (2545). *การพัฒนาตนเอง*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- สายวรรณ สุกก่า, เอกสิริ แก่นศักดิ์ศิริ และอุทุมพร โดมทอง. (2561). *สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation)*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2542). *เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2542*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุจิตราภา ชัยจำรัส. (2554). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยที่มีผลต่อความมั่นใจในตนเองของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2554). *การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- แสงเดือน จุฑารีย์. (2546). *ผลของการจัดกิจกรรมสนทนายามเช้าเน้นวัฒนธรรมเป็นฐานที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2548). *วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2551). *การวิจัยและการพัฒนาองค์กรในโรงเรียน : วิธีการเชิงปริมาณเชิงคุณภาพและผลมผลสานวิธีการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ธาบุตร. (2555). *การพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมคัดสรร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อัญชลี โปธิเทนชัย. (2556). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อารี เกษมรติ. (2533). *ผลการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกลุ่มและกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ปกติที่มีความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบรักทะนุถนอม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารีย์ ปริดีกุล. (2554). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ฮันซองอิล. (2550). *ภาษาเกาหลีเบื้องต้น 1*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ฮาสีดี๊ะ ดินามอ. (2553). *การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของคิธ จอห์นสัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Ahmad, S. and Rao, C. (2013). No Title. *Porta Linguarum*, 20(1), 187–203.
- Belt, B. (1969). *World's Leading Magazine of Self-Defense*. New York: McGraw-Hill.
- Candlin, C. N. (1976). *Communicative language teaching and the dept to pragmatics*. Georgetown: Georgetown University.

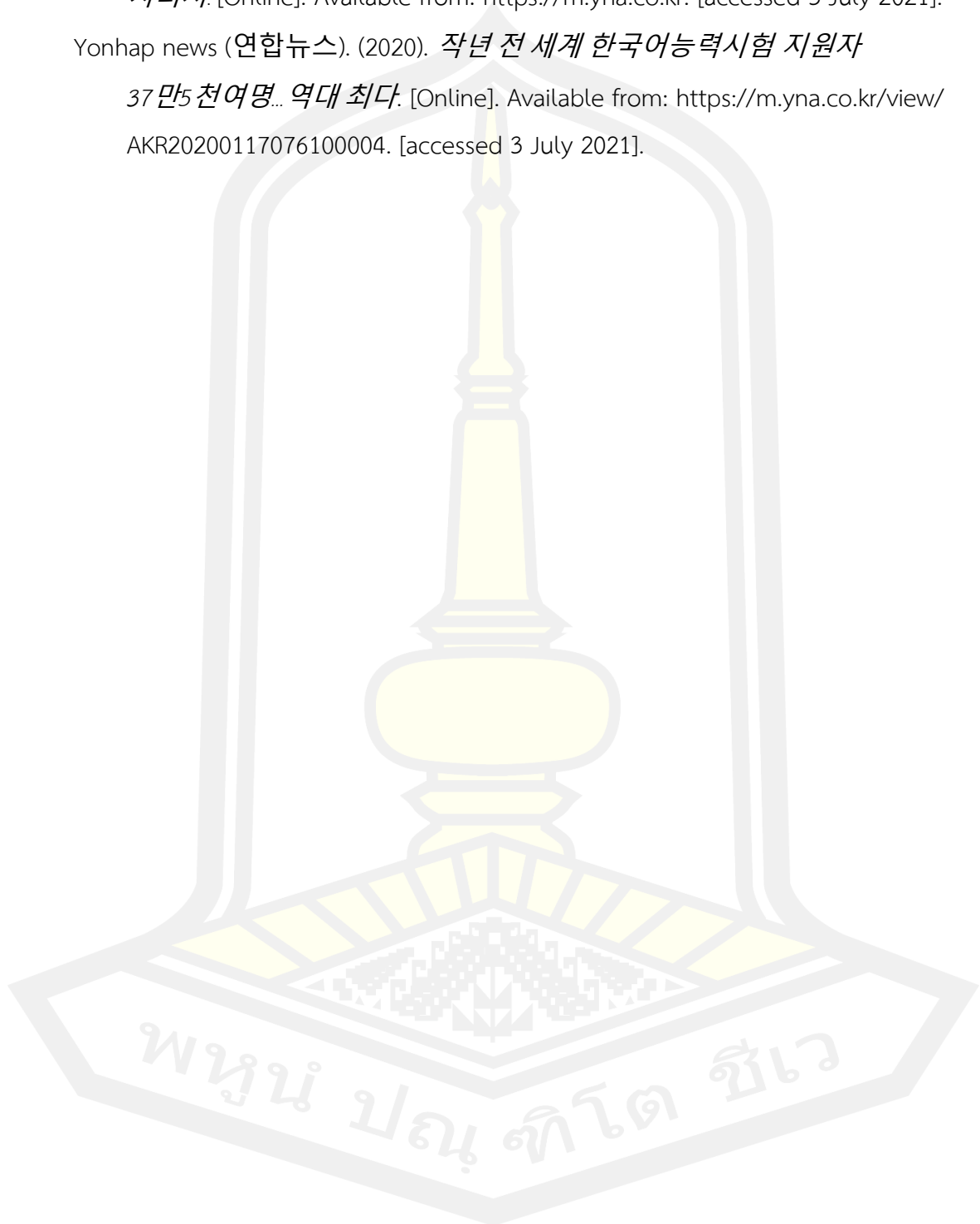
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign Language Testing : Theory and Practice*. Philadelphia: Center for Curriculum Development.
- Coghlan, D. and Brannick, T. (2001). *Doing Action Research in Your Own*. London: Sage Publications.
- Denzin, N. K. (1970). *Sociological Methods: A source Book*. London: Sage Publications.
- Ebbutt, D. (1983). *Educational action research: Some general concerns and specific quibbles*. Mimeo: Cambridge Institute of Education.
- Elliot, J. (1994). Research on teachers' knowledge and action research. *Educational Action Research*, 2(1), 133–137.
- Elliott, J. (1978). What is action research in school. *Journal of Curriculum Studies*, 10(4), 355–357.
- Eum Na-young. (2014). A Study of Business korean Teaching-Learning Strategy using Role-play. *Journal of the International Network for Korean Language and Culture*, 11(1), 91–112.
- Freeman, D. (1996). *Redefining the relationship between research and what teachers know*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gander, S. L. (2006). Throw out Learning Objectives! In Support of a New Taxonomy. *Performance Improvement*, 45(3), 9–15.
- Greenwood, D. J., and Levin, M. (1998). *Introduction to action research: Social research for social change*. London: Sage Publications.
- Harris, M. (1997). Self-assessment of language learning in formal settings. *ELT Journal*, 51(1), 12–20.
- Hybel, S. (1995). *Communicating Effective Approach*. New York: McGraw-Hill.
- Hymes, D. H. (1971). *On Communicative Competence*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Jeon Eun-young. (2017). The Effects of English Role Plays on Korean University Students' Anxiety, Motivation, and English-Speaking Ability. *The 21st Century Association of English Language and Literature*, 30(1), 311–329.
- Johnson, K. and Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom Application and Methods for a Communication Approach*. London: Addison-Wesley Longman.

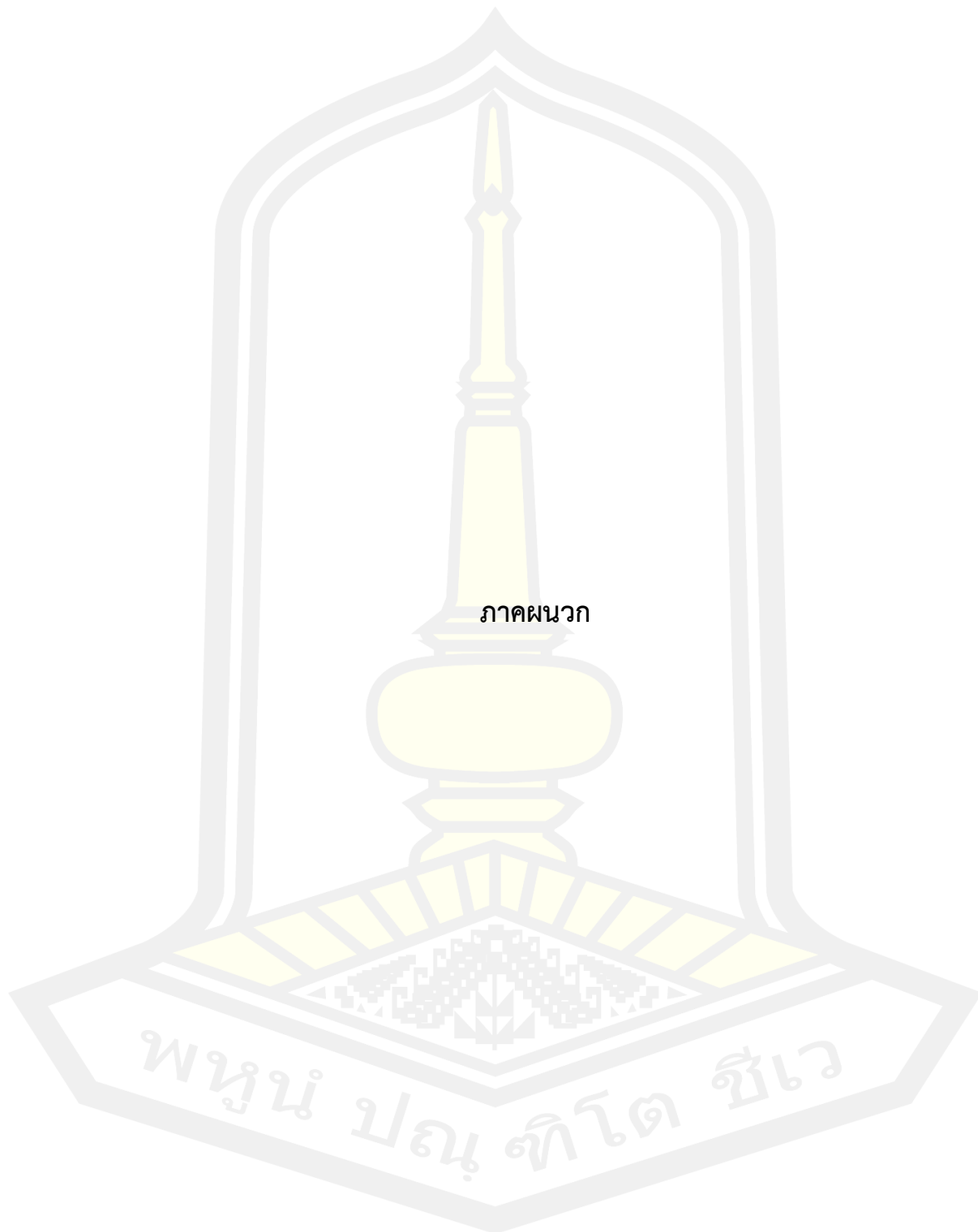
- Kemmis K. and McTaggart. R. (1988). *The action research planner*. 3rd ed. Geelong: Deakin University.
- Kemmis, S. (2010). What is to be done? The place of action research. *Educational Action Research*, 18(4), 417–427.
- Korean Statistical Information Service (국가통계포털). (2021). *Status of illegal aliens by country*. [Online]. Available from: https://kosis.kr/statHtml/statHtml.do?orgId=111&tblId=DT_1B040A36&vw_cd=MT_ [accessed 3 July 2021].
- Krashen, S. and Terrell, T. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom*. Oxford: Pergamon Press.
- Kwon Hwa-suk. (2018). A way of teaching middle school life Korean to multicultural background learners-Focusing on teaching and learning models of role play for intermediate learners. *The Journal of Yeongju Language & Literature*, 39(1), 165–185.
- Larsen-Freeman, D. (1986). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Lewin, K. (1946). Action reascher and minority problems. *Journal of Social Issues*, 2(4), 34–46.
- Lihua, X. (1990). Developing Student confidence in speaking English. *Test Reporter*, 23(2), 26–31.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching : An Introduction*. London: Cambridge University Press.
- _____. (1983). *Communicative language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Maslow, A. H. (1954). *Motivation and Personality*. New York: Harper & Row.
- McKernan, J. (1996). *Curriculum action research*. London: Kogan Page.
- _____. (2008). *Curriculum and imagination: Process theory, pedagogy and action research*. London: Taylor & Francis.
- McTaggart, R. (1991). Principles for Participatory Action Research. *SAGE Journals*, 41(3), 168–187.

- Ming, C. (2011). EFL Teachers' Attitudes toward Communicative Language Teaching in Taiwanese College. *Asian EFL Journal*, 53(3), 17–34.
- Oller, J. (1979). *Language Tests at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman.
- Owen, E. A. and Razali, A. B. (2018). The Effect of Communicative Activities on Libyan Secondary School Students' Speaking Performance in Malaysia. *International Journal of Instruction*, 11(4), 45–60.
- Richards, J. C. and Rodgers, T. S. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Saetan, K. (1991). *The Effect of Role-play on Students' Self-Confidence in Using English for Communication*. Bangkok: King Mongkut's University of Technology Thonburi.
- Sanaa, M. (2013). *Developing the Students' Speaking Skill through Communicative Language Teaching*. Department of Foreign Languages, Faculty of Letters and Languages, Mohamed Khieder University of Biskra.
- Savignon, S. J. (1982). *Theory and classroom practice*. [Online]. Available from: <http://videa.ca/wp-content/uploads/2015/08/Communicative-language-teaching2.pdf>. [accessed 3 July 2021].
- Scott, M. (1981). *Read in English*. London: Longman.
- Shang, X. Z. (2017). *A study on Korean Speaking Teaching-Learning Strategies for Chinese Korean Learners by using Role-Play*. Master Thesis of Education, Department of Korean Language Education, Ewha Womans University, Korea.
- Sjoberg, J. (2006). *English Teaching Professional*. Texas: The University of Texas Austin.
- Stringer E. T. (2007). *Action research edition*. London: Sage Publications.
- Valette, R. M. and Disick, R. S. (1972). *Modern Language Performance Object and Individualization*. New York: Harcourt Brace Jovoravich.
- World Korean news (월드코리안뉴스). (2021). 2021년도 TOPIK, 해외에서 3차례 실시... 56개국, 1월 응시원서 접수. [Online]. Available from: <https://www.worldkorean.net/news/articleView.html?idxno=38584%0A> [accessed 3 July 2021].

Yonhap news (연합뉴스). (2017). 2018 한국어능력시험 72개국 223곳서 총 5차례
치러져. [Online]. Available from: <https://m.yna.co.kr>. [accessed 3 July 2021].

Yonhap news (연합뉴스). (2020). 작년 전 세계 한국어능력시험 지원자
37만5천여명... 역대 최다. [Online]. Available from: <https://m.yna.co.kr/view/AKR20200117076100004>. [accessed 3 July 2021].

ภาคผนวก

พหุบัณฑิตวิชเว

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัณฑิตวิทยา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ก32209
 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배워요) จำนวน 4 ชั่วโมง
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564
 ครูผู้สอน นางสาวกิตยาพร คัมภีระ โรงเรียนผดุงนารี

1. สาระสำคัญ

การใช้ภาษาเกาหลีในการบอกข้อมูลหรือสอบถามกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ในการสนทนาโต้ตอบ ทั้งนี้ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องหลักการออกเสียง รวมไปถึงกลุ่มคำกริยาพื้นฐาน ตลอดจนโครงสร้างประโยคพื้นฐานและไวยากรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไวยากรณ์ V-ㅂ/ㅅ/ㅇ และตัวชี้กรรม N 을/를 ผู้เรียนจึงจะสามารถใช้ภาษาเกาหลีในการบอกข้อมูลหรือสอบถามกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 สนทนาและเขียนโต้ตอบเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม
- 2.2 ใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี
- 2.3 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผันท้ายคำกริยาที่กำหนดให้โดยใช้ไวยากรณ์ V-ㅂ/ㅅ/ㅇ ได้อย่างถูกต้อง
- 3.2 พูดแลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง
- 3.3 ดูรูปภาพแล้วเขียนประโยคบอกข้อมูลง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง
- 3.4 มีวินัยในการเรียน

4. สาระการเรียนรู้

การออกเสียง (발음); การออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้อง
 คำศัพท์ (어휘);

1) คำกริยาพื้นฐาน (어휘) จำนวน 20 คำ;

ลำดับที่	어휘 (คำศัพท์)	발음 (คำอ่าน)	의미 (ความหมาย)
1	방을 청소하다	방을 청소하다	ทำความสะอาด
2	공부하다	공부하다	เรียนหนังสือ
3	노래하다	노래하다	ร้องเพลง
4	운동하다	운동하다	ออกกำลังกาย
5	요리하다	요리하다	ทำอาหาร
6	숙제를 하다	숙제를 하다	ทำการบ้าน
7	옷을 사다	오슬 사다	ซื้อเสื้อผ้า
8	영화를 보다	영화를 보다	ดูภาพยนตร์
9	텔레비전을 보다	텔레비저늘 보다	ดูโทรทัศน์
10	친구를 만나다	친구를 만나다	พบเพื่อน
11	태권도를 배우다	태권도를 배우다	เรียนเทควันโด
12	밥을 먹다	바블 먹따	กินข้าว
13	커피를 마시다	커피를 마시다	ดื่มกาแฟ
14	책을 읽다	채글 익따	อ่านหนังสือ
15	신문을 읽다	신문늘 익따	อ่านหนังสือพิมพ์
16	손을 씻다	소늘 싼따	ล้างมือ
17	노래를 들어요	노래를 들어요	ฟังเพลง
18	축구를 하다	축구를 하다	เล่นฟุตบอล
19	이메일을 보내다	이메일 보내다	ส่งอีเมล
20	편지를 쓰다	편지를 쓰다	เขียนจดหมาย

ไวยากรณ์ (문법);

- 1) การผันท้ายคำกริยา V-아/어요
- 2) ตัวชี้กรรม N 을/를

5. สื่อการสอน

5.1 Power Point

- 5.2 บัตรคำศัพท์
- 5.3 ฉลากสถานการณ์
- 5.4 กิจกรรม 무엇을 해요?
- 5.5 ใบงานที่ 1 เรื่อง การผันท้ายคำกริยา V-아/어요
- 5.6 ใบงานที่ 2 เรื่อง ตัวชี้กรรม N 을/를

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1-2

ขั้นที่ 1 Warm up (5 นาที)

- 6.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาเกาหลี เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
 - T: 안녕하세요?
 - S: 안녕하세요?
 - T: 잘 지내요?
- 6.1.2 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เนื้อหาหรือเรื่องราวที่เคยเรียนไปแล้ว เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียน
- 6.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องที่จะเรียน ข้อตกลงและเงื่อนไขในการทำกิจกรรมให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 Presentation (25 นาที)

- 6.2.1 นักเรียนศึกษาคำกริยาพื้นฐานใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ
- 6.2.2 นักเรียนศึกษาเรื่องการผันท้ายคำกริยา V-아/어요 ใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ
- 6.2.3 นักเรียนศึกษาบทสนทนาใน Power Point และใบความรู้ โดยฟังครูอธิบายประกอบ

ขั้นที่ 3 Practice (35 นาที)

- 6.3.1 นักเรียนฝึกออกเสียงคำกริยาพื้นฐาน โดยครูออกเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตาม คำศัพท์ละ 2 รอบ
- 6.3.2 นักเรียนฟังคลิปเสียงบทสนทนา แล้วฝึกออกเสียงบทสนทนาตามที่ได้ฟัง
- 6.3.3 นักเรียนจับคู่ฝึกใช้ไวยากรณ์ V-아/어요 พูดสนทนาโต้ตอบตามตัวอย่างใน Power Point

6.3.4 นักเรียนฝึกผันท้ายคำกริยา โดยใช้ไวยากรณ์ V-아/어요 ในใบงานที่ 1 ข้อ 1

ขั้นที่ 4 Production (50 นาที)

6.4.1 นักเรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมุติฝึกพูดสนทนาโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลทางโทรศัพท์ง่าย ๆ โดยจับฉลากสถานการณ์ที่ครูเตรียมให้แล้วใช้ไวยากรณ์ V-아/어요 สลับกันถามตอบอย่างน้อยคนละ 4 ประโยค

S1: (จับฉลากได้ 아침 = 운동하다/지금 = 청소하다) 여보세요?

(ชื่อนักเรียน S2) 씨, 아침 뭐 해요?

S2: 네, 여보세요?

S1: (จับฉลากได้ 아침 = 운동하다/지금 = 청소하다) (ชื่อนักเรียน S2) 씨, 아침 뭐 해요?

S2: (จับฉลากได้ 아침 = 공부하다/지금 = 자다) 공부해요. (ชื่อนักเรียน S1) 씨, 아침 뭐 해요?

S1: 운동해요. (ชื่อนักเรียน S2) 씨, 지금 뭐 해요?

S2: 자요. (ชื่อนักเรียน S1) 씨, 지금 뭐 해요?

S1: 청소해요.

6.4.2 นักเรียนดูรูปภาพแล้วฝึกใช้ไวยากรณ์ V-아/어요 แต่งประโยคในใบงานที่ 1 ข้อ

2

ขั้นที่ 5 Wrap up (5 นาที)

6.5.1 นักเรียนและครูช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบเรียน

6.5.2 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามสิ่งที่ไม่เข้าใจหรือประเด็นที่สงสัยเพิ่มเติม

6.5.3 ครูแจ้งเนื้อหาจะเรียนในคาบหน้าให้นักเรียนทราบ

ชั่วโมงที่ 3-4

ขั้นที่ 1 Warm up (10 นาที)

6.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาเกาหลี เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: 안녕하세요?

S: 안녕하세요?

T: 잘 지내요?

6.1.2 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปคาบที่แล้ว เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียน

6.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องที่จะเรียน ข้อตกลงและเงื่อนไขในการทำกิจกรรมให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 Presentation (15 นาที)

6.2.1 นักเรียนศึกษาเรื่องตัวชี้กรรม N ๕/๕ ใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

6.2.2 นักเรียนศึกษาบทสนทนาใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

ขั้นที่ 3 Practice (25 นาที)

6.3.1 นักเรียนฟังคลิปเสียงบทสนทนา แล้วฝึกอ่านออกเสียงบทสนทนาตามที่ได้ฟัง

6.3.2 นักเรียนฝึกแต่งประโยคภาษาเกาหลีง่าย ๆ โดยใช้คำศัพท์ใน Power Point ที่ครูกำหนดให้

6.3.4 นักเรียนฝึกเติมตัวชี้กรรม N ๕/๕ ในใบงานที่ 2 ข้อ 1

ขั้นที่ 4 Production (60 นาที)

6.4.1 นักเรียนทำกิจกรรม 무엇을 하요? โดยให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน แต่ละกลุ่มจะได้รับใบกิจกรรม A และใบกิจกรรม B กลุ่มละ 2 ชุด ให้วางการ์ดในใบกิจกรรมคว่ำลงทุกใบ นักเรียนคนแรกให้หยิบการ์ดใบกิจกรรม A คนที่เหลือให้ถามนักเรียนคนที่หยิบการ์ดว่า “시금 무엇을 하요?” นักเรียนคนที่หยิบการ์ดจะต้องดูรูปภาพแล้วเดาโดยใช้ไวยากรณ์ N ๕/๕ แต่งประโยคตอบคำถามแล้วจึงหยิบการ์ดใบกิจกรรม B ถ้าตรงกับสิ่งที่ตอบไปให้เก็บการ์ดไว้กับตัวเองทั้งการ์ดใบกิจกรรม A และการ์ดใบกิจกรรม B แต่ถ้าการ์ดใบกิจกรรม B ไม่ตรงกับสิ่งที่ตอบให้หงายการ์ดในใบกิจกรรม B ไว้บนโต๊ะแล้วคว่ำการ์ดใบกิจกรรม A ที่หยิบลงไปวางสลับที่ปนกับการ์ดใบกิจกรรม A ที่เหลือ ถ้ามีนักเรียนหยิบได้การ์ดใบกิจกรรม A และมีการ์ดใบกิจกรรม B ที่ตรงกันหงายไว้อยู่แล้ว นักเรียนคนนั้นสามารถหยิบการ์ดใบกิจกรรม A และใบกิจกรรม B เพิ่มได้อีก 1 ครั้ง จากนั้นสลับกันเล่นไปเรื่อย ๆ นักเรียนที่มีการ์ดใบกิจกรรมเยอะที่สุดคือคนที่ชนะ

6.4.2 นักเรียนดูรูปภาพแล้วฝึกแต่งประโยคง่าย ๆ ในใบงานที่ 2 ข้อ 2

ขั้นที่ 5 Wrap up (10 นาที)

6.5.1 นักเรียนและครูช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบเรียน

6.5.2 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามสิ่งที่ไม่เข้าใจหรือประเด็นที่สงสัยเพิ่มเติม

6.5.3 ครูแจ้งเนื้อหาจะเรียนในคาบหน้าให้นักเรียนทราบ

7. การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	เครื่องมือวัด	วิธีการวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
<p>ความรู้ความเข้าใจ (K)</p> <p>1. ผันท้ายคำกริยาที่กำหนดให้โดยใช้ไวยากรณ์ V-아/어/요 ได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>1. ใบงานที่ 1 เรื่อง การผันท้ายคำกริยา V-아/어/요</p>	<p>1. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง การผันท้ายคำกริยา V-아/어/요</p>	<p>1. ผันท้ายคำกริยาผิด 0-1 ข้อ ดีมาก</p> <p>2 ข้อ ดี</p> <p>3 ข้อ พอใช้</p> <p>มากกว่า 3 ข้อ ควรปรับปรุง</p>
<p>ทักษะการปฏิบัติ (P)</p> <p>2. พูดแลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>2. กิจกรรม 무엇을 해요?</p>	<p>2. ให้นักเรียนทำกิจกรรม 무엇을 해요?</p>	<p>2. ได้คะแนนจากแบบประเมินการทำกิจกรรม 9-10 ข้อ ดีมาก</p> <p>7-8 ข้อ ดี</p> <p>5-6 ข้อ พอใช้</p> <p>0-4 ข้อ ควรปรับปรุง</p>
<p>3. ดูรูปภาพแล้วเขียนประโยคบอกข้อมูลง่ายๆ ได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>3. ใบงานที่ 2 เรื่อง ตัวชี้กรรม N 을/를</p>	<p>3. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 เรื่อง ตัวชี้กรรม N 을/를</p>	<p>3. ดูรูปภาพแล้วเขียนผิด 0-1 ข้อ ดีมาก</p> <p>2 ข้อ ดี</p> <p>3 ข้อ พอใช้</p> <p>มากกว่า 3 ข้อ ควรปรับปรุง</p>
<p>คุณลักษณะนิสัย (A)</p> <p>4. มีวินัยในการเรียน</p>	<p>4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน</p>	<p>4. ครูสังเกตดูพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนแล้วประเมินให้คะแนนในแบบสังเกตพฤติกรรม</p>	<p>4. ได้คะแนนรวมจากแบบสังเกตพฤติกรรม 11-15 คะแนน ดีเยี่ยม</p> <p>8-10 คะแนน ดี</p> <p>7 คะแนน ผ่าน</p> <p>0-6 คะแนน ไม่ผ่าน</p>

ฉลากสถานการณ์

<p>아침 = 일하다 / 지금 = 쉬다</p>
<p>아침 = 산책하다 / 지금 = 골프를 치다</p>
<p>아침 = 뉴스를 보다 / 지금 = 쇼핑하다</p>
<p>아침 = 숙제하다 / 지금 = 놀다</p>
<p>아침 = 춤을 추다 / 지금 = 공부하다</p>
<p>아침 = 책을 읽다 / 지금 = 산책하다</p>
<p>아침 = 쉬다 / 지금 = 일하다</p>
<p>아침 = 식사하다 / 지금 = 뉴스를 보다</p>

아침 = 자다 / 지금 = 숙제하다
아침 = 공부하다 / 지금 = 자다
아침 = 운동하다 / 지금 = 기타를 치다
아침 = 놀다 / 지금 = 식사하다
아침 = 청소하다 / 지금 = 밥을 먹다
아침 = 밥을 먹다 / 지금 = 운동하다
아침 = 쇼핑하다 / 지금 = 책을 읽다
아침 = 숙제하다 / 지금 = 게임을 하다

กิจกรรม 무엇을 해요?

A CARD

 <p>신문/읽다</p>	 <p>밥/먹다</p>	 <p>텔레비전/보다</p>
 <p>손/씻다</p>	 <p>한국어/공부하다</p>	 <p>노래/들어요</p>
 <p>커피/마시다</p>	 <p>편지/쓰다</p>	 <p>요리/하다</p>
 <p>노래/하다</p>	 <p>한국어/배우다</p>	 <p>친구/만나다</p>
 <p>이메일/보내다</p>	 <p>방/청소하다</p>	 <p>축구/하다</p>

กิจกรรม 무엇을 해요?

B CARD

ชื่อ-นามสกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

ใบงานที่ 1
เรื่อง การผันท้ายคำกริยา v-아/어요

1. จงผันคำกริยาที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ㅂ, ㅍ	-아요	
가다	가요	가다 + 아요 ⇨ 가요
만나다		
보다		
좋다		
앉다		
잡다		
ㄱ, ㅌ, ㄴ ...	-어요	
먹다	먹어요	먹다 + -어요 ⇨ 먹어요
마시다		
가르치다		
입다		
읽다		
배우다		
만들다		
쉬다		
하다	해요	
공부하다	공부해요	하다 ⇨ 해요
일하다		
운동하다		
청소하다		
사랑하다		

2. ดูรูปภาพที่กำหนดให้แล้วเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง

A: 지금 뭐 해요?

B: 옷을 _____ 사요 _____.

1)

A: 지금 뭐 해요?

B: 책을 _____.

2)

A: 지금 뭐 해요?

B: 주스를 _____.

3)

A: 지금 뭐 해요?

B: 텔레비전을 _____.

4)

A: 지금 뭐 해요?

B: 친구를 _____.

5)

A: 지금 뭐 해요?

B: 피자를 _____.

6)

A: 지금 뭐 해요?

B: 태권도를 _____.

ชื่อ-นามสกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

ใบงานที่ 2

เรื่อง ตัวชี้กรรม N 을/를

1. จงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

- 1) 저는 커피(을 / 를) 마셔요. 2) 오빠는 밥(을 / 를) 먹어요.
 3) 스티븐은 책(을 / 를) 읽어요. 4) 마리코는 한국어(을 / 를) 배워요.
 5) 저는 모자(을 / 를) 사요. 6) 정우는 텔레비전(을 / 를) 봐요.
 7) 나나는 방(을 / 를) 청소해요. 8) 민수는 친구(을 / 를) 만나요.
 9) 동생은 숙제(을 / 를) 해요. 10) 아키라는 콜라(을 / 를) 마셔요.

2. ดูรูปภาพที่กำหนดให้แล้วเติมประโยคให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง

저는 _____ 떡볶이 _____ 먹어요.

1)

저는 _____ 읽어요.

2)

저는 _____ 배워요.

3)

저는 _____

4)

저는 _____

5)

저는 _____

6)

저는 _____

เกณฑ์การให้คะแนนการทำกิจกรรม (10 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง (발음)	ออกเสียง ผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 5 ครั้ง	ออกเสียง ผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. Fluency (유창성)	พูดไม่ผิด หลัก ไวยากรณ์ พูดไม่ สะดุดและ ใช้น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูด สะดุด ชัดเจน 1- 3 ครั้ง แต่ ใช้น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูด สะดุด ชัดเจน 1- 3 ครั้ง และ ใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และ พูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้ น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้งและ พูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้ น้ำเสียงไม่ เป็น ธรรมชาติ	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน ระดับคุณภาพ

9-10 ดีมาก

7-8 ดี

5-6 พอใช้

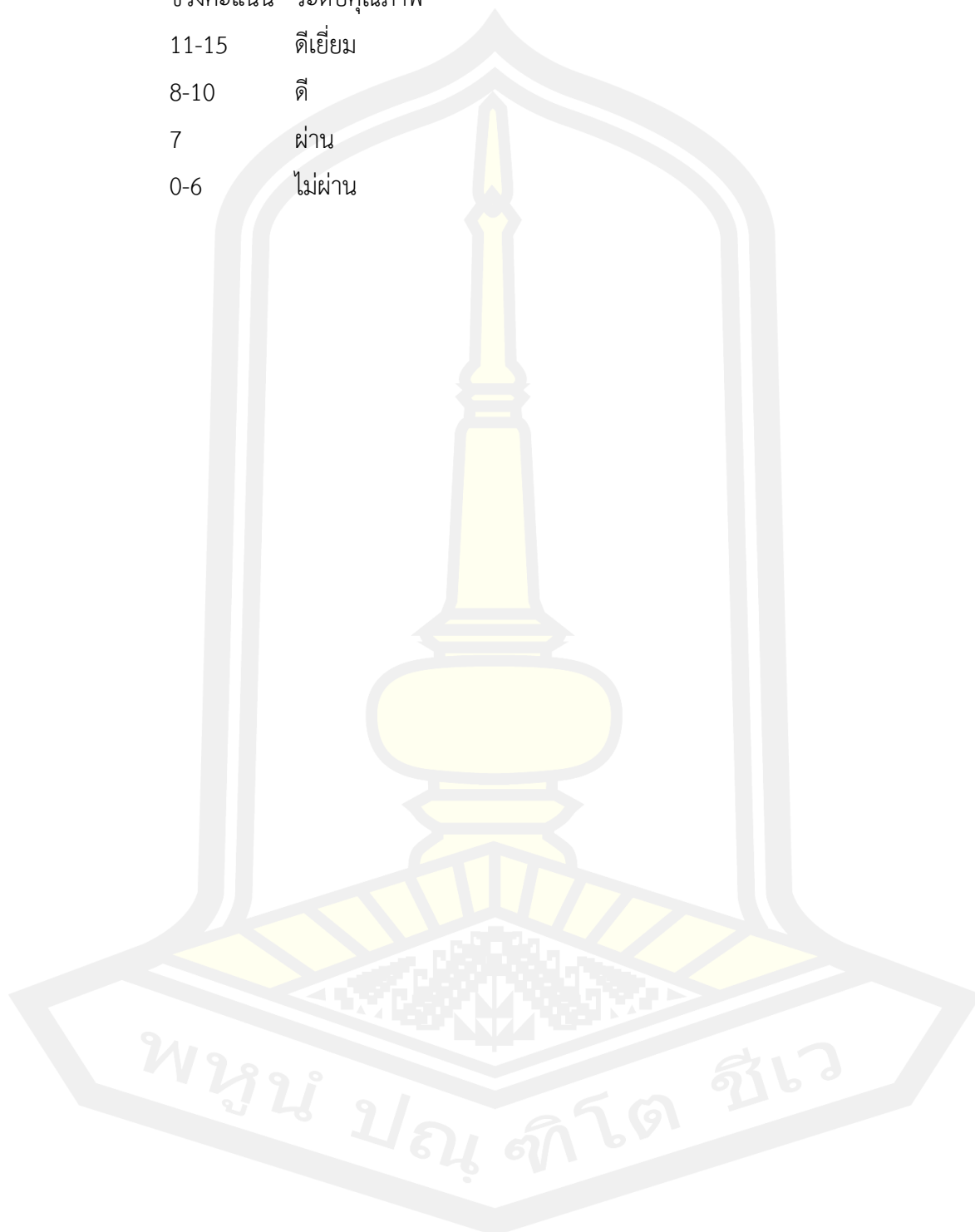
0-4 ควรปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน มีวินัยในการเรียน (15 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การเข้าเรียน	เข้าเรียนตรงเวลาหรือเข้าเรียนช้าไม่เกิน 5 นาที	เข้าเรียนช้าเกิน 5 นาที	เข้าเรียนช้าเกิน 10 นาที	เข้าเรียนช้าเกิน 15 นาที	เข้าเรียนช้าเกิน 20 นาที	ไม่เข้าเรียน
2. การปฏิบัติตามกฎกติกาห้องเรียน	แต่งกายสุภาพ ไม่เล่นโทรศัพท์และไม่นอนหลับ	แต่งกายไม่สุภาพ ไม่เล่นโทรศัพท์และไม่นอนหลับ	แต่งกายสุภาพ เล่นโทรศัพท์ไม่เกิน 3 ครั้ง และไม่นอนหลับ	แต่งกายไม่สุภาพ เล่นโทรศัพท์ไม่เกิน 3 ครั้ง และไม่นอนหลับ	เล่นโทรศัพท์เกิน 3 ครั้ง และนอนหลับ	ไม่เข้าเรียน
3. การทำงาน	ส่งงานภายในระยะเวลาที่กำหนดและทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ทำงานไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยหรือส่งงานช้ากว่ากำหนดไม่เกิน 1 วัน แต่ทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 1 วัน แต่ทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 1 วัน และทำงานไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 3 วัน	ไม่ส่งงาน

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีเยี่ยม
8-10	ดี
7	ผ่าน
0-6	ไม่ผ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา ก32209
 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?) จำนวน 4 ชั่วโมง
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564
 ครูผู้สอน นางสาวกิตยาพร คัมภีระ โรงเรียนผดุงนารี

1. สาระสำคัญ

การใช้ภาษาเกาหลีในการพูดเชิญชวนผู้อื่น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ในการแสดงความต้องการ ทั้งนี้ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องหลักการออกเสียง รวมไปถึงกลุ่มคำกริยาพื้นฐาน ตลอดจนโครงสร้างประโยคพื้นฐานและไวยากรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไวยากรณ์ V-(으)ㄴ 까요? และไวยากรณ์ N 에서 ผู้เรียนจึงจะสามารถใช้ภาษาเกาหลีในการพูดเชิญชวนผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 2.1 พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 2.2 ใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพเหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลี
- 2.3 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผันท้ายคำกริยาที่กำหนดให้ โดยใช้ไวยากรณ์ V-(으)ㄴ 까요? ได้อย่างถูกต้อง
- 3.2 พูดเชิญชวนง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง
- 3.3 ดูรูปภาพแล้วเขียนเชิญชวนง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง
- 3.4 มีความมุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

การออกเสียง (발음); การออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้อง
 คำศัพท์ (어휘);

1) คำศัพท์พื้นฐาน (어휘) จำนวน 20 คำ;

ลำดับที่	어휘 (คำศัพท์)	발음 (คำอ่าน)	의미 (ความหมาย)
1	사진을 찍다	사지를 찍따	ถ่ายรูป
2	등산을 가다	등사를 가다	เดินเขา
3	화장품	화장품	เครื่องสำอาง
4	화장하다	화장하다	แต่งหน้า
5	춤을 추다	춤을 추다	เต้น
6	음악	음악	เพลง
7	손	손	มือ
8	잡다	잡따	จับ
9	과자	과자	ขนม
10	과일	과일	ผลไม้
11	뽀뽀하다	뽀뽀하다	หอมแก้ม จูบ
12	양머리	양머리	ผมแกละ
13	뭉다	뭉따	มัด ผูก
14	PC 방	PC 방	ร้านอินเทอร์เน็ต
15	노래방	노래방	ร้านคาราโอเกะ
16	게임을 하다	게임을 하다	เล่นเกม
17	인터넷을 하다	인터넷을 하다	เล่นอินเทอร์เน็ต
18	데이트를 하다	데이트를 하다	เดท
19	책을 빌리다	책을 빌리다	ยืมหนังสือ
20	책을 반납하다	책을 반납하다	คืนหนังสือ

ไวยากรณ์ (문법);

- 1) ไวยากรณ์ V-(으)르 까요?
- 2) ไวยากรณ์ N 에서

5. สื่อการสอน

- 5.1 Power Point
- 5.2 บัตรคำศัพท์
- 5.3 กิจกรรม 우리 함께 춤을 출까요?

5.4 กิจกรรม 그날, 그곳에서

5.5 การ์ดลงโทษ

5.6 ใบงานที่ 1 เรื่อง ไวยากรณ์ V-(으)니까요?

5.7 ใบงานที่ 2 เรื่อง ไวยากรณ์ N 에서

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1-2

ขั้นที่ 1 Warm up (10 นาที)

6.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาเกาหลี เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: 안녕하세요?

S: 안녕하세요?

T: 잘 지내요?

6.1.2 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปคาบที่แล้ว เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมของ

นักเรียน

6.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องที่จะเรียน ข้อตกลงและเงื่อนไขในการทำ

กิจกรรมให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 Presentation (20 นาที)

6.2.1 นักเรียนศึกษาคำกริยาพื้นฐานใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

6.2.2 นักเรียนศึกษาเรื่องไวยากรณ์ V-(으)니까요? ใน Power Point โดยฟังครู

อธิบายประกอบ

6.2.3 นักเรียนศึกษาบทสนทนาใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

ขั้นที่ 3 Practice (25 นาที)

6.3.1 นักเรียนฝึกออกเสียงคำกริยาพื้นฐาน โดยครูออกเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตาม คำศัพท์ละ 2 รอบ

6.3.2 นักเรียนฟังคลิปเสียงบทสนทนา แล้วฝึกออกเสียงบทสนทนาตามที่ได้ฟัง

6.3.3 นักเรียนฝึกผันท้ายคำกริยา โดยใช้ไวยากรณ์ V-(으)니까요? ในใบงานที่ 1 ข้อ

ขั้นที่ 4 Production (55 นาที)

6.4.1 นักเรียนทำกิจกรรม 우리 함께 춤을 출까요? โดยครูเตรียมการ์ดใบกิจกรรม A จำนวน 2 ชุดและแจกการ์ดใบกิจกรรม A ให้นักเรียนคนละ 1 ใบ ครูกำหนดเวลาให้นักเรียนพูดซักชวนหาเพื่อนที่วางแผนทำกิจกรรมในวันหยุดสุดสัปดาห์เหมือนของตัวเอง โดยไวยากรณ์ V-(으)니까요? ในการสนทนาสอบถาม คนที่สามารถหาคู่ของตัวเองได้ทันในเวลาที่กำหนดให้ออกมายืนหน้าห้อง ให้ตัวแทนแต่ละคู่จับฉลากใบกิจกรรม B ในกล่องคนละ 1 ใบแล้วให้ใช้ไวยากรณ์ V-(으)니까요? พูดซักชวนคู่ของตัวเองทำกิจกรรมตามการ์ดใบกิจกรรม B ที่จับได้ ถ้าคู่ไม่สามารถทำตามการ์ดใบกิจกรรมได้ถือว่าตกรอบ สลับบทบาทกันไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะได้คู่ที่ชนะ

S1: (รูปภาพ) 우리 같이 여행 갈까요?

S2: (รูปภาพเหมือนกัน) 네, 좋아요. 같이 여행을 갈까요?

S1: (รูปภาพ) 우리 같이 여행 갈까요?

S2: (รูปภาพต่างกัน) 미안해요.

6.4.2 นักเรียนฝึกแต่งบทสนทนาโดยใช้ไวยากรณ์ V-(으)니까요? ในใบงานที่ 1 ข้อ 2

ขั้นที่ 5 Wrap up (10 นาที)

6.5.1 นักเรียนและครูช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบเรียน

6.5.2 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามสิ่งที่ไม่เข้าใจหรือประเด็นที่สงสัยเพิ่มเติม

6.5.3 ครูแจ้งเนื้อหาจะเรียนในคาบหน้าให้นักเรียนทราบ

ชั่วโมงที่ 3-4

ขั้นที่ 1 Warm up (10 นาที)

6.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาเกาหลี เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: 안녕하세요?

S: 안녕하세요?

T: 잘 지내요?

6.1.2 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปคาบที่แล้ว เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียน

6.1.3 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องที่จะเรียน ข้อตกลงและเงื่อนไขในการทำกิจกรรมให้นักเรียนทราบ

ขั้นที่ 2 Presentation (15 นาที)

6.2.1 นักเรียนศึกษาเรื่องไวยากรณ์ N 에 서 ใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

6.2.2 นักเรียนศึกษาบทสนทนาใน Power Point โดยฟังครูอธิบายประกอบ

ขั้นที่ 3 Practice (15 นาที)

6.3.2 นักเรียนฟังคลิปเสียงบทสนทนา แล้วฝึกออกเสียงบทสนทนาตามที่ได้ฟัง

6.3.2 นักเรียนฝึกเติมไวยากรณ์ N 에 서 ในใบงานที่ 2 ข้อ 1

ขั้นที่ 4 Production (70 นาที)

6.4.1 นักเรียนทำกิจกรรม 그날, 그곳에 서 โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มแสดงบทบาทสมมติเป็นคนที่กำลังตามจับอีกฝ่าย โดยให้เป่ายางฉุบเลือกลำดับกลุ่มที่เริ่มเล่นเกมส์ ให้สลับกันโยนลูกเต๋าแล้วย้ายหมากไปตามจำนวนลูกเต๋าทียอนได้ในกระดาศทีละคน คนที่โยนลูกเต๋าให้ใช้ไวยากรณ์ N 에 서 และไวยากรณ์ V-(으)ㄴ 까 요? แต่งประโยคจากรูปสถานที่ที่ที่หมากเดินไปตกถามคำถามทีมตรงข้าม ทีมตรงข้ามต้องตอบคำถามโดยใช้ไวยากรณ์ N 에 서 ตอบคำถามคนละประโยค แต่ละทีมผลัดกันเล่นไปเรื่อย ๆ ถ้านักเรียนคนใดตอบผิดหรือคำตอบไม่เหมาะสมกับสถานที่ในรูปให้สุ่มหยิบการ์ดบทลงโทษ (벌칙 카드) มา 1 ใบแล้วทำตามบทลงโทษที่อยู่ในการ์ด กลุ่มไหนได้รับบทลงโทษที่เยอะสุดเป็นกลุ่มแพ้

6.4.2 นักเรียนฝึกแต่งบทสนทนาโดยใช้ไวยากรณ์ N 에 서 ในใบงานที่ 2 ข้อ 2 และข้อ

3

ขั้นที่ 5 Wrap up (10 นาที)

6.5.1 นักเรียนและครูช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบเรียน

6.5.2 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามสิ่งที่ไม่เข้าใจหรือประเด็นที่สงสัยเพิ่มเติม

6.5.3 ครูแจ้งเนื้อหาจะเรียนในคาบหน้าให้นักเรียนทราบ

7. การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	เครื่องมือวัด	วิธีการวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
<p>ความรู้ความเข้าใจ (K)</p> <p>1. ผันท้ายคำกริยาที่กำหนดให้ โดยใช้ไวยากรณ์ V- (으)ㄴ까요? ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>ทักษะการปฏิบัติ (P)</p> <p>2. พูดเชิญชวนง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>1. ใบงานที่ 1 เรื่องไวยากรณ์ V- (으)ㄴ까요?</p> <p>2. กิจกรรม 그날, 그곳에서</p>	<p>1. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่องไวยากรณ์ V- (으)ㄴ까요?</p> <p>2. ให้นักเรียนทำกิจกรรม 그날, 그곳에서</p>	<p>1. ผันท้ายคำกริยาผิด 0-1 ข้อ ดีมาก</p> <p>2 ข้อ ดี</p> <p>3 ข้อ พอใช้</p> <p>มากกว่า 3 ข้อ ควรปรับปรุง</p>
<p>3. รูปภาพแล้วเขียนเชิญชวนง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง</p>	<p>3. ใบงานที่ 2 เรื่องไวยากรณ์ N 에서</p>	<p>3. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 เรื่องไวยากรณ์ N 에서</p>	<p>2. ได้คะแนนจากแบบประเมินการทำกิจกรรม 9-10 ข้อ ดีมาก</p> <p>7-8 ข้อ ดี</p> <p>5-6 ข้อ พอใช้</p> <p>0-4 ข้อ ควรปรับปรุง</p> <p>3. รูปภาพแล้วเขียนผิด 0-1 ข้อ ดีมาก</p> <p>2 ข้อ ดี</p> <p>3 ข้อ พอใช้</p> <p>มากกว่า 3 ข้อ ควรปรับปรุง</p>
<p>คุณลักษณะนิสัย (A)</p> <p>4. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน</p>	<p>4. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน</p>	<p>4. ครูสังเกตดูพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนแล้วประเมินให้คะแนนในแบบสังเกตพฤติกรรม</p>	<p>4. ได้คะแนนรวมจากแบบสังเกตพฤติกรรม 11-15 คะแนน ดีเยี่ยม</p> <p>8-10 คะแนน ดี</p> <p>7 คะแนน ผ่าน</p> <p>0-6 คะแนน ไม่ผ่าน</p>

กิจกรรม 우리 함께 춤을 출까요?

A CARD

등산을 가다

사진을 찍다

떡볶이를 먹다

춤을 추다

쇼핑을 하다

커피를 마시다

노래를 하다

책을 읽다

영화를 보다

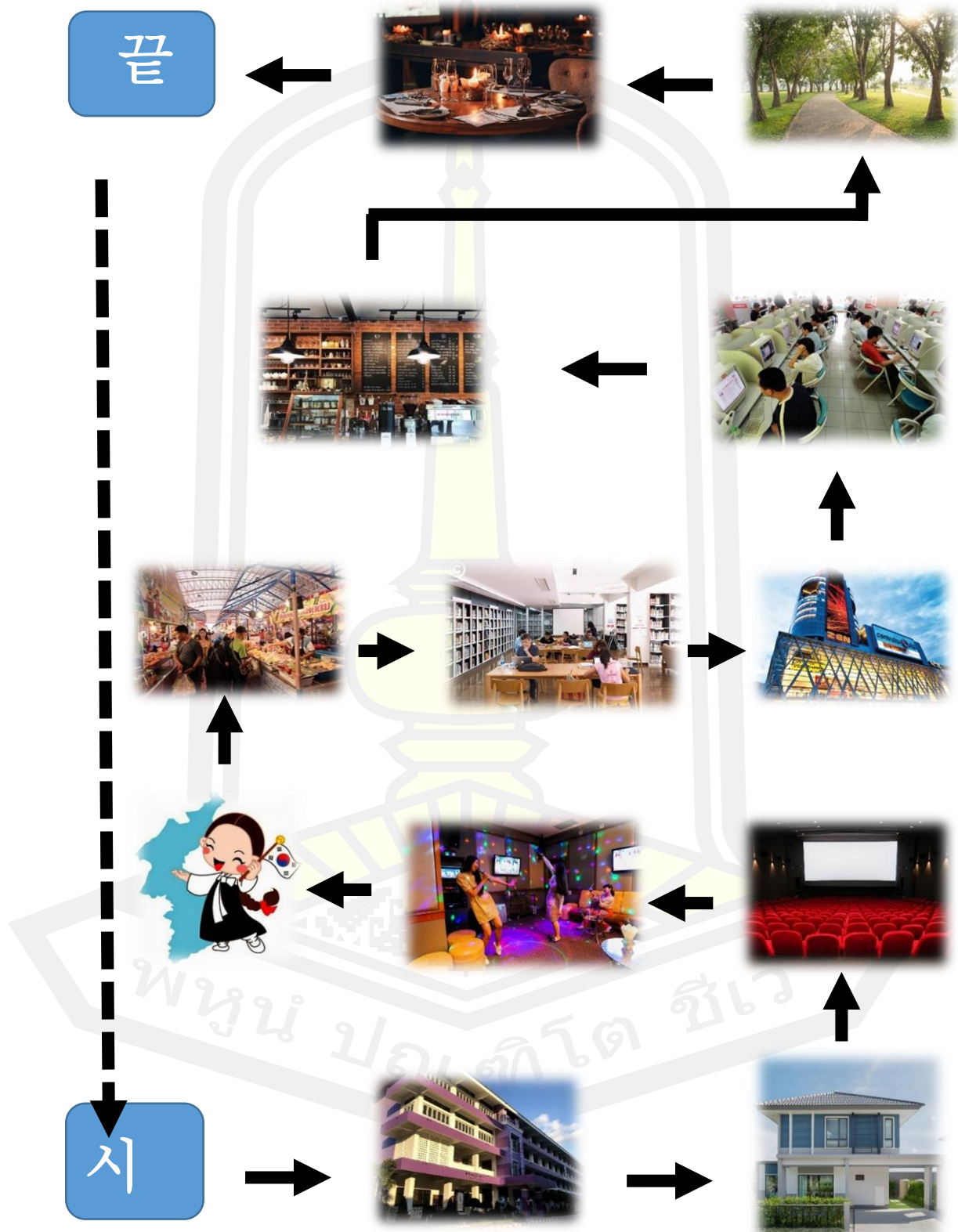
게임을 하다

กิจกรรม 우리 함께 춤을 출까요?

B CARD

춤을 추다
노래하다
손을 잡다
과자를 먹다
한 발로 10 번 뛰다
물을 한 병 마시다
화장하다
뽀뽀하다
빠빠로 과자를 먹다
양머리를 묶다

กิจกรรม 그날, 그곳에서

พหุบัณฑิต ชีวะ

การ์ดลงโทษ

ร้องเพลง 1 เพลง
เต้นเพลงที่ชอบ
ยกมือข้างซ้าย 2 นาที
ยกมือข้างขวา 2 นาที
ยกมือสองข้าง 1 นาที
ติดสติ๊กเกอร์ที่หน้า
ปรบมือ 20 ครั้ง
ลุกนั่ง 5 ครั้ง
ทาแป้งที่หน้า
มัดผมแกละ

ชื่อ-นามสกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

ใบงานที่ 1

เรื่อง ไวยากรณ์ V-(으)르까요?

1. จงผันคำกริยาที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

	-(으)르까요?		-(으)르까요?
가다	갈까요?	산책하다	
마시다		운동하다	
만나다		쇼핑하다	
보다		배우다	
읽다		입다	
쉬다		타다	
입다		먹다	

2. จงเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง A: 같이 영화를 _____ 볼까요? (보다)

B: 네, 좋아요.

1) A: 같이 _____? (산책하다)

B: 네, 좋아요.

2) A: 같이 한국어 책을 _____? (읽다)

B: 네, 좋아요.

3) A: 같이 콜라를 _____? (마시다)

B: 네, 같이 마셔요.

4) A: 같이 라면을 _____? (먹다)

B: 네, 같이 먹어요.

ชื่อ-นามสกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

ใบงานที่ 2
เรื่อง ไวยากรณ์ N 에서

1. จงเติมประโยคให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง 극장 _____ 에서 _____ 영화를 봐요.

- 1) 회사 _____ 일해요.
- 2) 백화점 _____ 옷을 사요.
- 3) 커피숍 _____ 커피를 마셔요.
- 4) 학교 _____ 친구를 만나요.

2. จงเติมประโยคให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง 저는 _____ 침대에서 잠을 자요.1) 스티븐은 _____.2) 나나는 _____.3) 아버지는 _____.4) 저는 _____.

3. จงเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง

A: 학생식당에서 밥을 먹을까요? (학생식당, 밥/먹다)

B: 네, 좋아요.

1)

A: _____? (명동, 화장품/사다)

B: 네, 좋아요.

2)

A: _____? (공원, 운동하다)

B: 네, 좋아요.

3)

A: _____? (극장, 영화/보다)

B: 네, 좋아요.

4)

A: _____? (N 서울타워, 사진/찍다)

B: 네, 좋아요.

5)

A: _____? (에버랜드, 만나다)

B: 네, 좋아요.

เกณฑ์การให้คะแนนการทำกิจกรรม (10 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง (발음)	ออกเสียง ผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียง ผิด 5 ครั้ง	ออกเสียง ผิด มากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. Fluency (유창성)	พูดไม่ผิด หลัก ไวยากรณ์ พูดไม่ สะดุดและ ใช้น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูด สะดุด ชัดเจน 1- 3 ครั้ง แต่ ใช้น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูด สะดุด ชัดเจน 1- 3 ครั้ง และ ใช้น้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และ พูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้ น้ำเสียง เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ	พูดผิด หลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และ พูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้ น้ำเสียงไม่ เป็น ธรรมชาติ	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

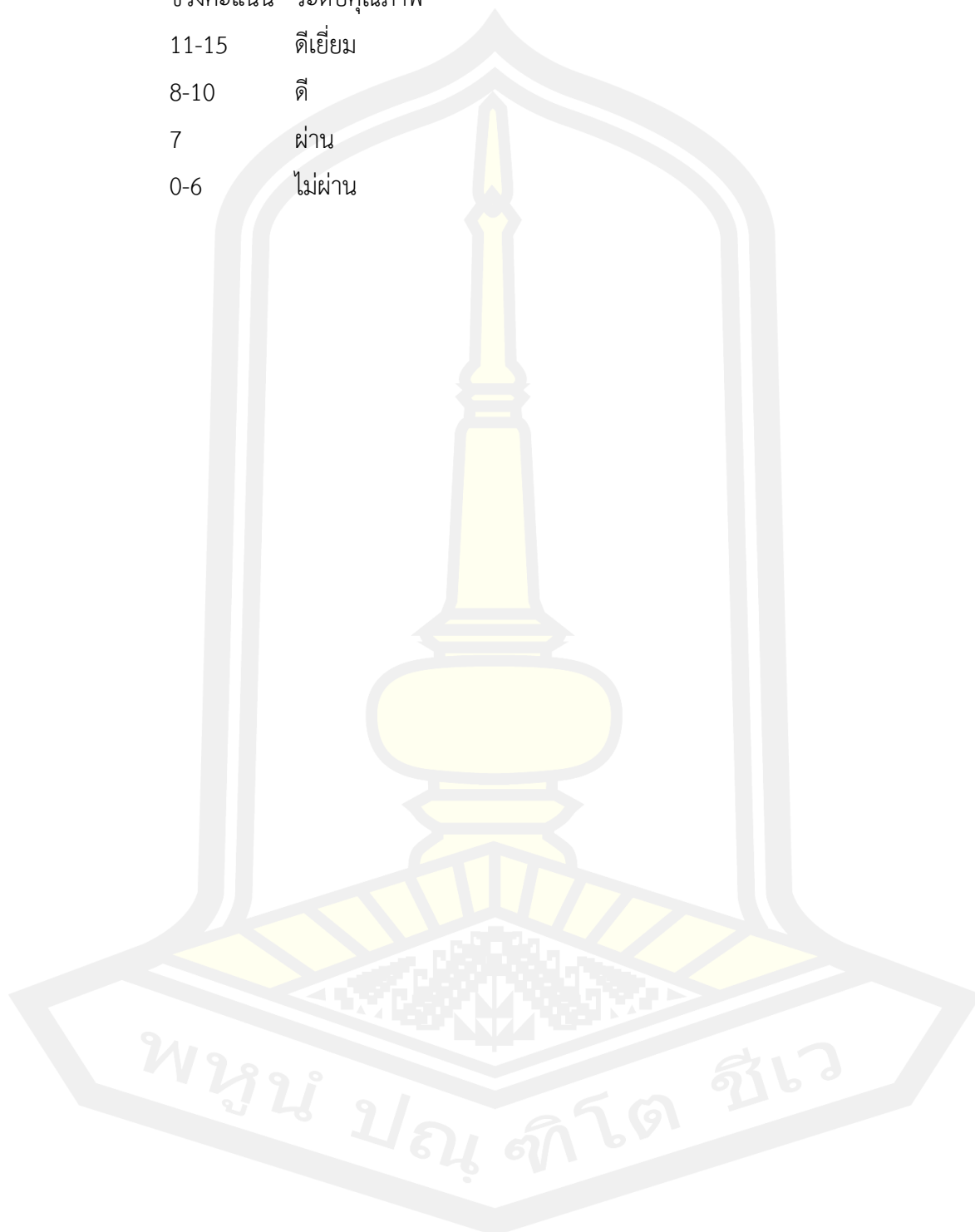
ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
9-10	ดีมาก
7-8	ดี
5-6	พอใช้
0-4	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน มีความมุ่งมั่นในการทำงาน (15 คะแนน)

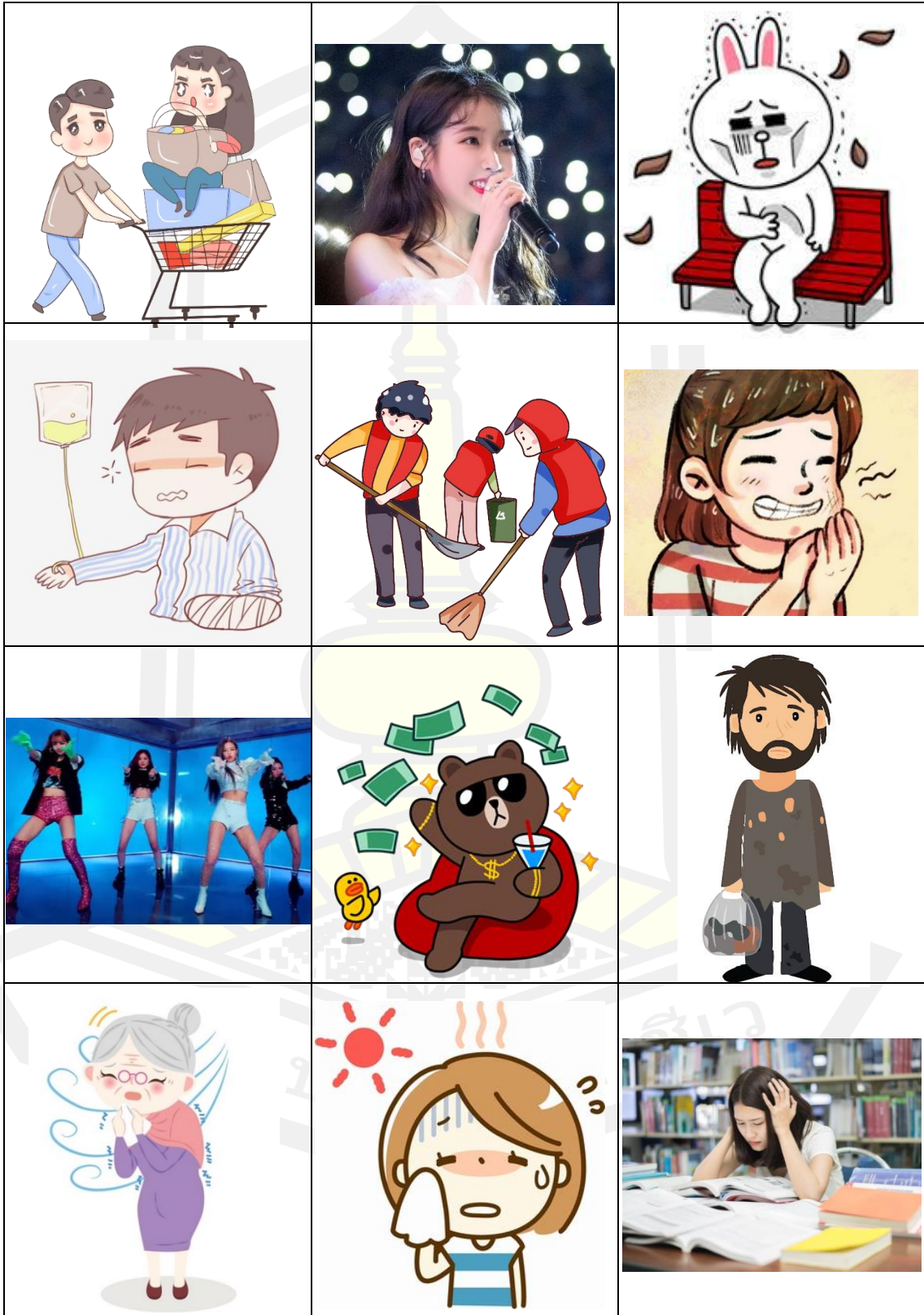
	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. ความร่วมมือ	ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทุกกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น	ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทุกกิจกรรมแต่ไม่กระตือรือร้น	ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม 1 กิจกรรม	ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม 2 กิจกรรม	ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม 3 กิจกรรม	ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
2. ความตั้งใจและพยายาม	พยายามแก้ปัญหาด้วยตนเองก่อนแล้วจึงถามครูหรือเพื่อนที่ไม่ลอกชิ้นงานเพื่อน	แก้ปัญหาโดยการถามครูหรือเพื่อนทุกครั้ง และขอความช่วยเหลือจากเพื่อนที่ไม่ลอก	แก้ปัญหาโดยการถามครูหรือเพื่อนทุกครั้ง และขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ่อยครั้งแต่ไม่ลอก	แก้ปัญหาโดยการถามเพื่อนและลอกชิ้นงานเพื่อนบางส่วน	ลอกชิ้นงานเพื่อนทั้งหมด	ไม่ทำงาน
3. การทำงาน	ส่งงานภายในระยะเวลาที่กำหนดและทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ทำงานไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยหรือส่งงานช้ากว่ากำหนดไม่เกิน 1 วันแต่ทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 1 วันแต่ทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 1 วันและทำงานไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย	ส่งงานช้ากว่ากำหนดเกิน 3 วัน	ไม่ส่งงาน

เกณฑ์การประเมินผล

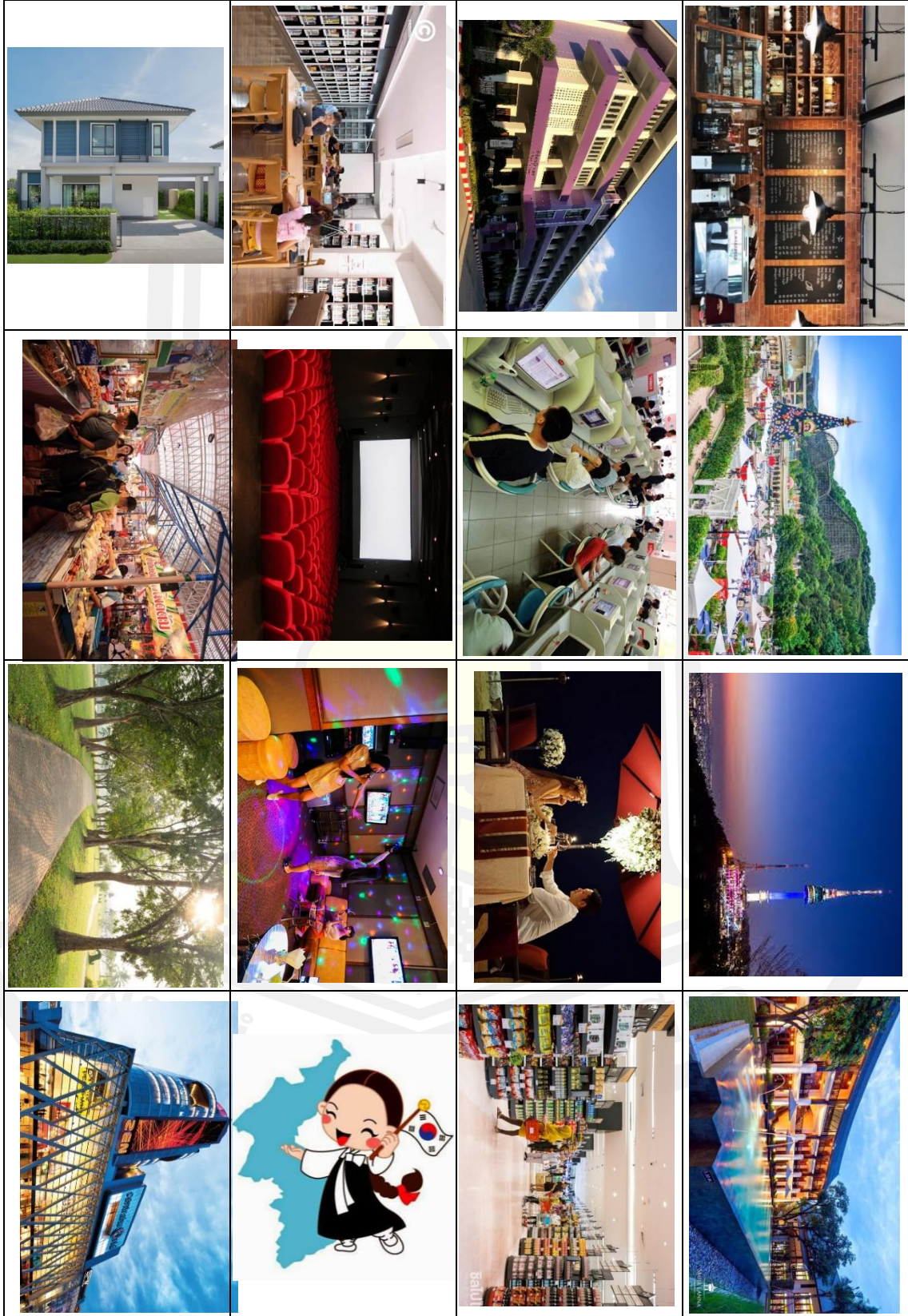
ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีเยี่ยม
8-10	ดี
7	ผ่าน
0-6	ไม่ผ่าน

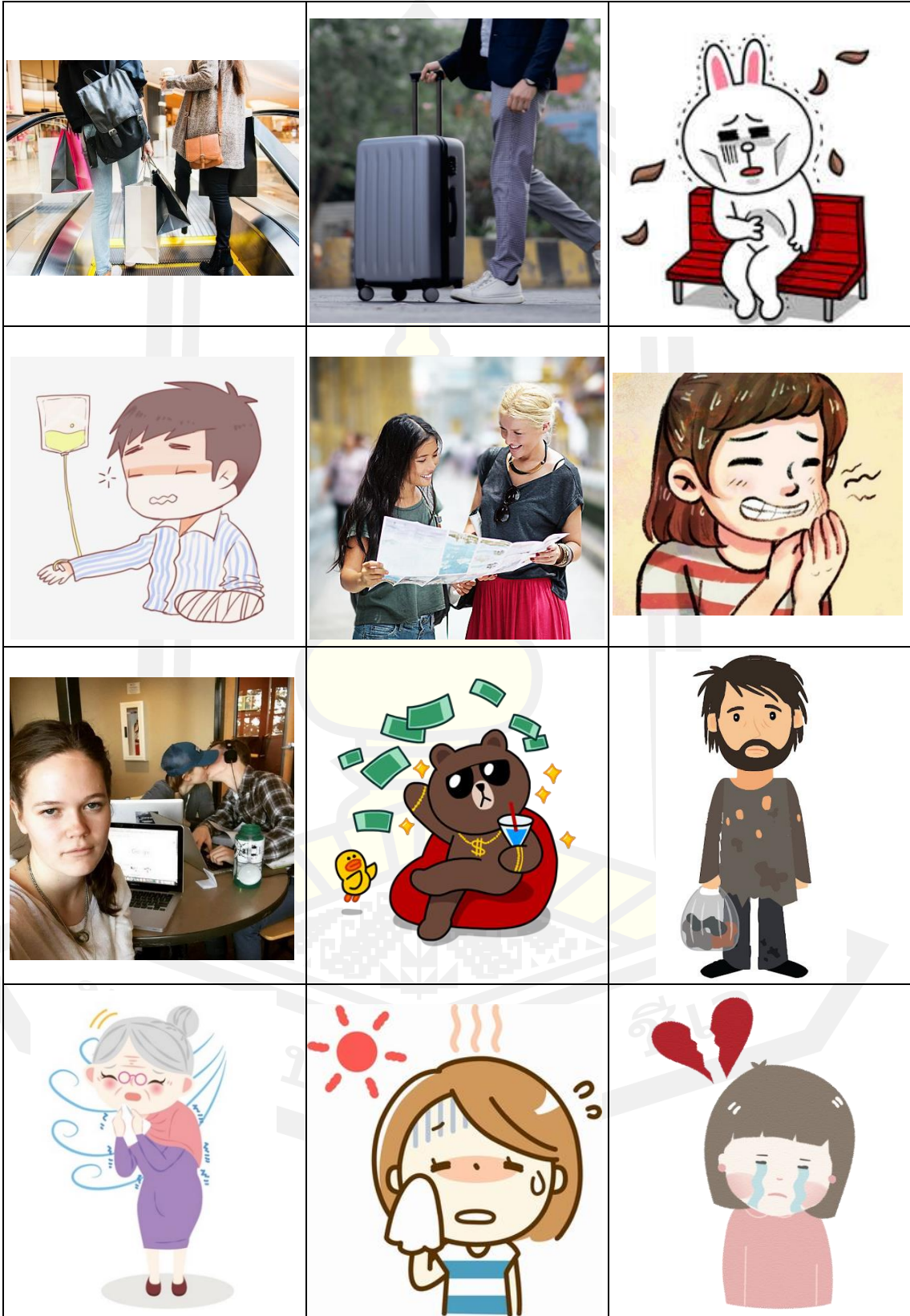
รูปภาพสถานการณ์สำหรับทดสอบความสามารถด้านการพูด (วงรอบที่ 1)

รูปภาพสถานการณ์สำหรับทดสอบความสามารถด้านการพูด (วงรอบที่ 2)

รูปภาพสถานการณ์สำหรับทดสอบความสามารถด้านการพูด (วงรอบที่ 3)

เกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี (20 คะแนน)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1
ความถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องครบถ้วน ตามหัวข้อที่กำหนด	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องครบถ้วน เป็นส่วนใหญ่	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหา ถูกต้องครบถ้วน เป็นบางส่วน	สื่อสารได้เพียง เล็กน้อย เนื้อหา ไม่ถูกต้องและไม่ ครบถ้วน
ความ คล่องแคล่ว และความ ต่อเนื่อง	พูดชัดเจนและ ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด จนเกินควร สื่อสาร ได้ดี	พูดตะกุกตะกัก ติดขัดบ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุด คิดนาน ทำให้ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำทำ ให้สื่อ ความหมายไม่ได้
การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตามหลักการ ออกเสียง ออกเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง ออกเสียงเน้นหนัก ในคำ/ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ แต่ขาดการ ออกเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยค	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคถูกต้อง เพียงเล็กน้อย แต่ยังสามารถ คาดเดา ความหมายได้
การใช้ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทาง ภาษาได้ถูกต้อง สมบูรณ์	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทาง ภาษาได้ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ใช้คำศัพท์ สำนวนโครงสร้าง ทางภาษาได้ ถูกต้องเป็น บางส่วน	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทาง ภาษาได้ถูกต้อง เพียงเล็กน้อย
การแสดง ท่าทางและการ ใช้น้ำเสียง	ขณะพูดมีการมอง ตาผู้ฟัง และพูด ด้วยน้ำเสียงที่	ขณะพูดมีการมอง ตาผู้ฟังบ้าง หลบ สายตา มองอย่าง	ขณะพูดมีการมอง ตาผู้ฟังบ้าง แต่ ลุกลี้ลุกลน พูด	ไม่สบตาผู้ฟัง พูดเหมือนอ่าน จากกระดาษ ไม่

ระดับคะแนน	4	3	2	1
ประเด็น การประเมิน				
	เหมาะสมทั้งออก ชัดเจน	อื่นบ้าง แต่พูดด้วย น้ำเสียงที่เหมาะสม	เสียงเบา หรือใช้ น้ำเสียงไม่เป็น ธรรมชาติ	เป็นธรรมชาติ พูดเสียงเบา

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
19-20	ดีมาก
15-18	ดี
10-14	พอใช้
0-9	ควรปรับปรุง

ต้องผ่านเกณฑ์ ระดับ ดี หรือได้คะแนน 15 คะแนนขึ้นไป

แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

คำชี้แจง

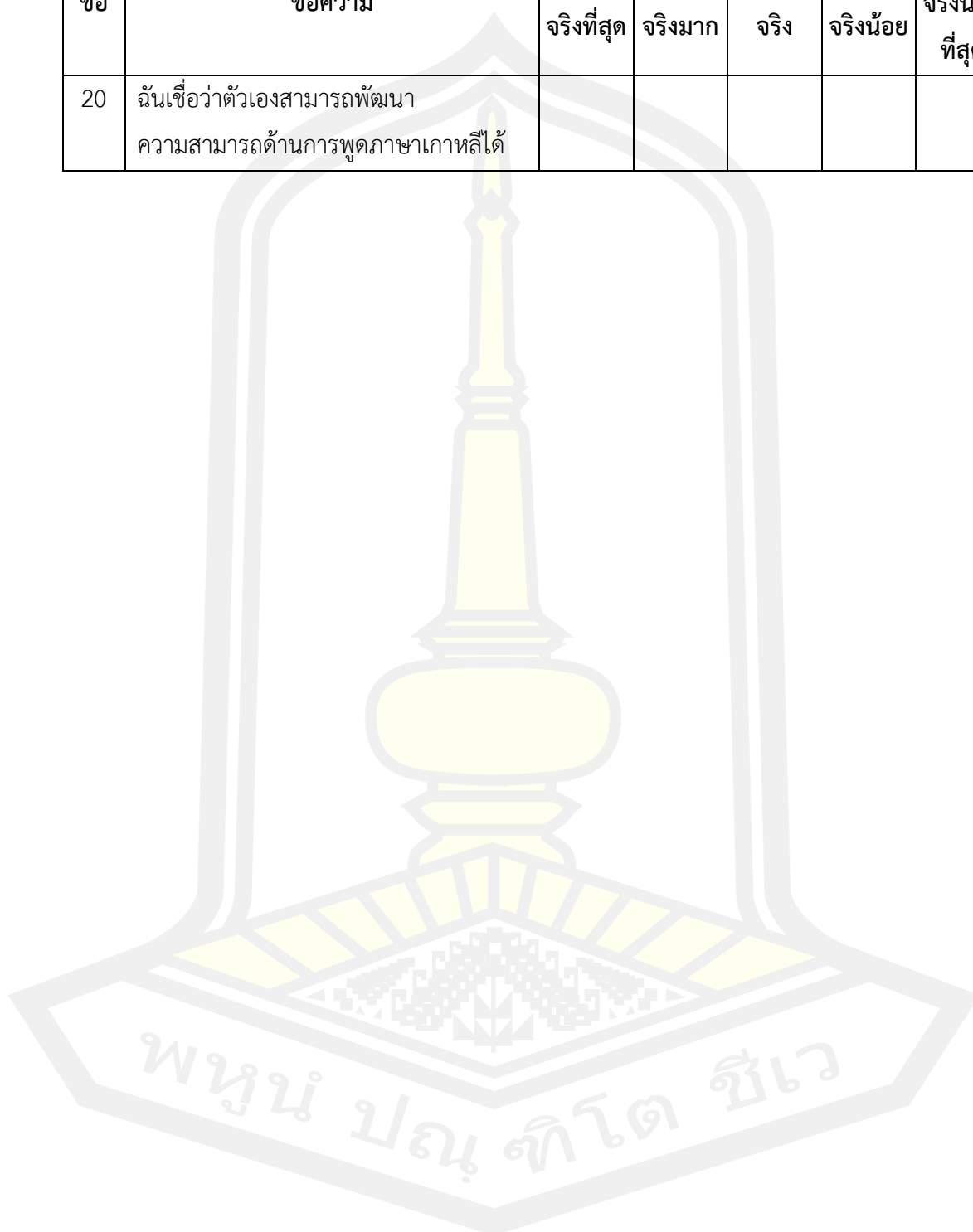
แบบประเมินมีทั้งหมด 20 ข้อ คำตอบของนักเรียนในแต่ละข้อไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด เพราะเป็นข้อเท็จจริงจากตัวนักเรียนซึ่งไม่จำเป็นต้องตรงกับผู้อื่น และจะไม่มีการนำไปเปิดเผยเพียงแค่นำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยเท่านั้น ขอให้นักเรียนตอบคำถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

วิธีการทำแบบประเมิน ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ความมั่นใจด้านการฟัง						
1	ฉันชอบฟังเพลงหรือดูภาพยนตร์เป็นภาษาเกาหลี					
2	ฉันพยายามฟังภาษาเกาหลีเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาเกาหลี					
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาเกาหลี ฉันจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ					
4	ฉันชอบฟังภาษาเกาหลีจากเจ้าของภาษา					
ความมั่นใจด้านการพูด						
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาเกาหลีอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ					
6	ฉันกล้าพูดภาษาเกาหลีเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เก่งกว่าฉัน					
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์หรือพูดประโยคภาษาเกาหลีให้คล่องปาก					
8	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดภาษาเกาหลี					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ความมั่นใจด้านการอ่าน						
9	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงภาษาเกาหลี					
10	ฉันอ่านภาษาเกาหลีได้ดี แต่บางครั้งก็ยังไม่รู้ความหมาย					
11	ฉันไม่รู้สึกอายเพื่อน ๆ เมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาเกาหลีผิด					
12	เวลารว่างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาเกาหลี					
ความมั่นใจด้านการเขียน						
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาเกาหลี					
14	ฉันรู้สึกว่า การเขียนภาษาเกาหลีง่ายกว่า การเขียนภาษาไทย					
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาเกาหลีได้โดยไม่ต้องดูตามหนังสือ					
16	ฉันเขียนภาษาเกาหลีได้รวดเร็วและถูกต้องเสมอ					
ความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี						
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาเกาหลีของฉัน					
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาเกาหลี					
19	เมื่อฉันทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือพูดคำศัพท์เป็นภาษาเกาหลีได้ทันที					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
20	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนา ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีได้					

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การบอกข้อมูล (한국어를 배워요)
 รายวิชา ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
 4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก
 3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
 2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย
 1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านสาระสำคัญ						
1	ใจความถูกต้อง					
2	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
3	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้						
4	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้					
5	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย					
6	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง					
ด้านสาระการเรียนรู้						
7	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
8	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
10	สอดคล้องกับเวลา					
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
11	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
13	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
14	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา					
15	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม					
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้						
16	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
17	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
18	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
19	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม					
20	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน					
ด้านการวัดและประเมินผล						
21	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
22	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
23	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
24	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน					
25	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

**แบบประเมินแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีกับจุดประสงค์การเรียนรู้
รายวิชา ภาษาเกาหลีเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

โปรดประเมินตามความคิดเห็นของท่านว่าแบบทดสอบสอดคล้องและครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้เพียงใด หากท่านมีความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนลงในช่องหมายเหตุ

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าประเด็นที่นำเสนอสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าประเด็นที่นำเสนอสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าประเด็นที่นำเสนอไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ผลการประเมิน			หมายเหตุ
			+1	0	-1	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การขอร้อง (저를 좀 도와주세요)	พูดขอร้องผู้อื่นง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนดูรูปภาพที่กำหนดให้แล้วพูดขอร้องจำนวน 3 ประโยค				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเชิญชวน (백화점에서 밥을 먹을까요?)	พูดเชิญชวนง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนดูรูปภาพสถานที่ที่กำหนดให้แล้วพูดเชิญชวนจำนวน 3 ประโยค				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การบอกความต้องการ (쇼핑하고 영화를 보고 싶어요)	พูดแสดงความต้องการ โดยใช้ไวยากรณ์ V-고 싶다 ได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนดูรูปภาพที่กำหนดให้แล้วพูดบอกความต้องการจำนวน 3 ประโยค				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านสาระสำคัญ				
1	ใจความถูกต้อง	4.55	0.51	มากที่สุด
2	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.75	0.44	มากที่สุด
3	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.80	0.41	มากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้				
4	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้	4.75	0.44	มากที่สุด
5	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย	4.65	0.49	มากที่สุด
6	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง	4.80	0.41	มากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้				
7	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.80	0.41	มากที่สุด
8	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.80	0.41	มากที่สุด
9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
10	สอดคล้องกับเวลา	4.50	0.51	มาก
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
11	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.80	0.41	มากที่สุด
13	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	4.85	0.37	มากที่สุด
14	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา	4.55	0.51	มากที่สุด
15	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.85	0.37	มากที่สุด
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้				
16	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
17	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
18	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4.85	0.37	มากที่สุด
19	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม	4.55	0.51	มากที่สุด
20	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน	4.80	0.41	มากที่สุด

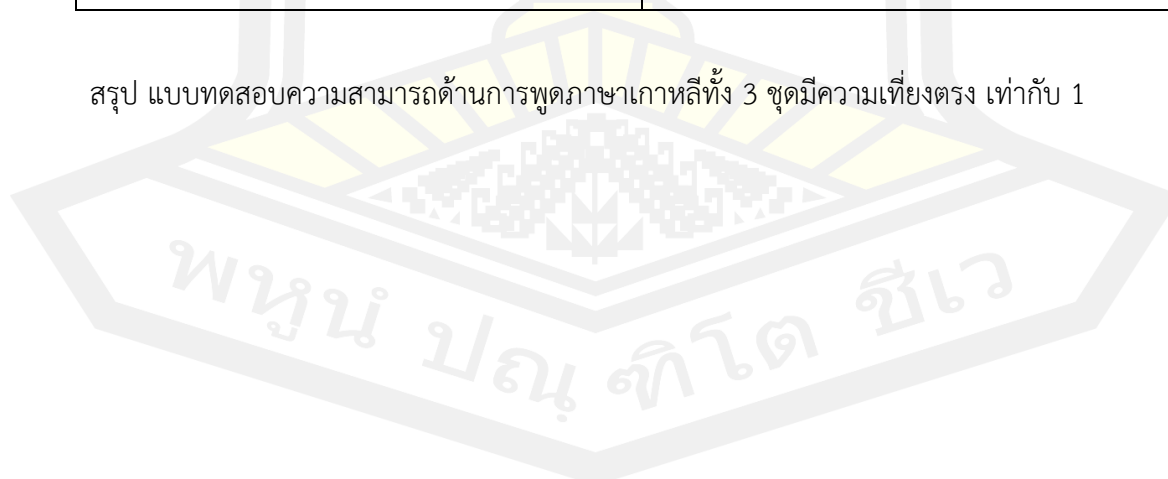
ข้อ	รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านการวัดและประเมินผล				
21	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
22	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
23	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.41	มากที่สุด
24	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน	4.80	0.41	มากที่สุด
25	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	4.80	0.41	มากที่สุด
รวม		4.75	0.43	มากที่สุด

สรุป แผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผนมีความเหมาะสม เท่ากับ 4.75 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

**ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงและความครอบคลุมเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ
ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี**

แบบทดสอบชุดที่	IOC
1	1
2	1
3	1

สรุป แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีทั้ง 3 ชุดมีความเที่ยงตรง เท่ากับ 1

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นวิธีการสอบซ้ำ (Test-retest Reliability) ของแบบทดสอบ
ความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี

นักเรียน คนที่	แบบทดสอบชุดที่ 1		แบบทดสอบชุดที่ 2		แบบทดสอบชุดที่ 3	
	สอบครั้งที่ 1	สอบครั้งที่ 2	สอบครั้งที่ 1	สอบครั้งที่ 2	สอบครั้งที่ 1	สอบครั้งที่ 2
1	13	15	15	13	17	16
2	11	13	14	14	12	14
3	8	9	10	11	11	10
4	7	7	10	8	8	10
5	10	8	11	10	12	11
6	7	8	11	9	8	8
7	8	7	12	13	10	10
8	12	10	14	13	15	17
9	14	13	13	12	16	14
10	12	10	14	16	15	16
11	14	13	15	15	16	17
12	8	10	10	8	11	10
13	15	17	16	16	16	17
รวม	139	140	165	158	167	170
r	0.85		0.89		0.91	
สรุปผล	สูง		สูง		สูงมาก	

ผลการวิเคราะห์ค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability)
ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 1

Intraclass Correlation Coefficient						
	Intraclass Correlation ^b	95% Confidence Interval		F Test with True Value 0		
		Lower Bound	Upper Bound	Value	df1	df2
Single Measures	.848 ^a	.589	.951	12.878	12	12
Average Measures	.918 ^c	.741	.975	12.878	12	12

สรุป แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 1 มีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ 0.92

ผลการวิเคราะห์ค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability)
ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 2

Intraclass Correlation Coefficient						
	Intraclass Correlation ^b	95% Confidence Interval		F Test with True Value 0		
		Lower Bound	Upper Bound	Value	df1	df2
Single Measures	.854 ^a	.601	.952	12.653	12	12
Average Measures	.921 ^c	.751	.976	12.653	12	12

สรุป แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 2 มีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ 0.92

พหุบัณฑิต ชีวะ

ผลการวิเคราะห์ค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability)
ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 3

Intraclass Correlation Coefficient						
	Intraclass Correlation ^b	95% Confidence Interval		F Test with True Value 0		
		Lower Bound	Upper Bound	Value	df1	df2
Single Measures	.972 ^a	.910	.991	75.818	12	12
Average Measures	.986 ^c	.953	.996	75.818	12	12

สรุป แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลี ชุดที่ 3 มีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ 0.99

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถ
ด้านการพูดภาษาเกาหลี

แบบทดสอบชุดที่	ค่าความยาก (P)	อำนาจจำแนก (R)
1	0.48	0.83
2	0.52	0.95
3	0.56	0.88
สรุปผล	ใช้ได้	ใช้ได้

พหุบัณฑิต ชีวะ

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและพฤติกรรมความมั่นใจในการใช้
ภาษาเกาหลีของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ข้อที่	IOC	ข้อที่	IOC
1	1.00	11	1.00
2	0.80	12	1.00
3	0.80	13	1.00
4	0.80	14	1.00
5	1.00	15	1.00
6	1.00	16	1.00
7	1.00	17	1.00
8	1.00	18	1.00
9	1.00	19	1.00
10	1.00	20	1.00

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ข้อที่	σ^2	ข้อที่	σ^2
1	0.24	11	0.64
2	0.59	12	0.49
3	0.52	13	0.28
4	0.24	14	0.53
5	0.33	15	0.53
6	0.13	16	0.24
7	0.40	17	1.76
8	0.07	18	0.79
9	0.69	19	0.52
10	0.38	20	0.67

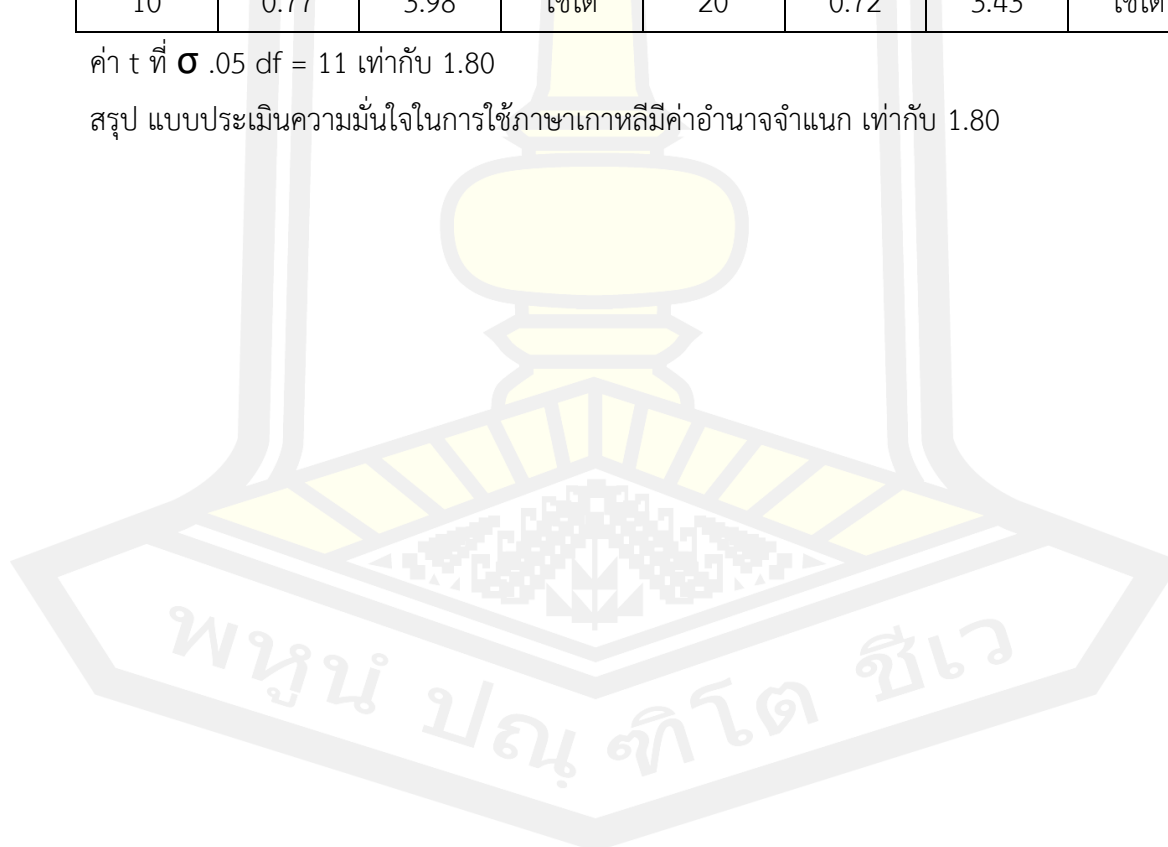
สรุป แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.96

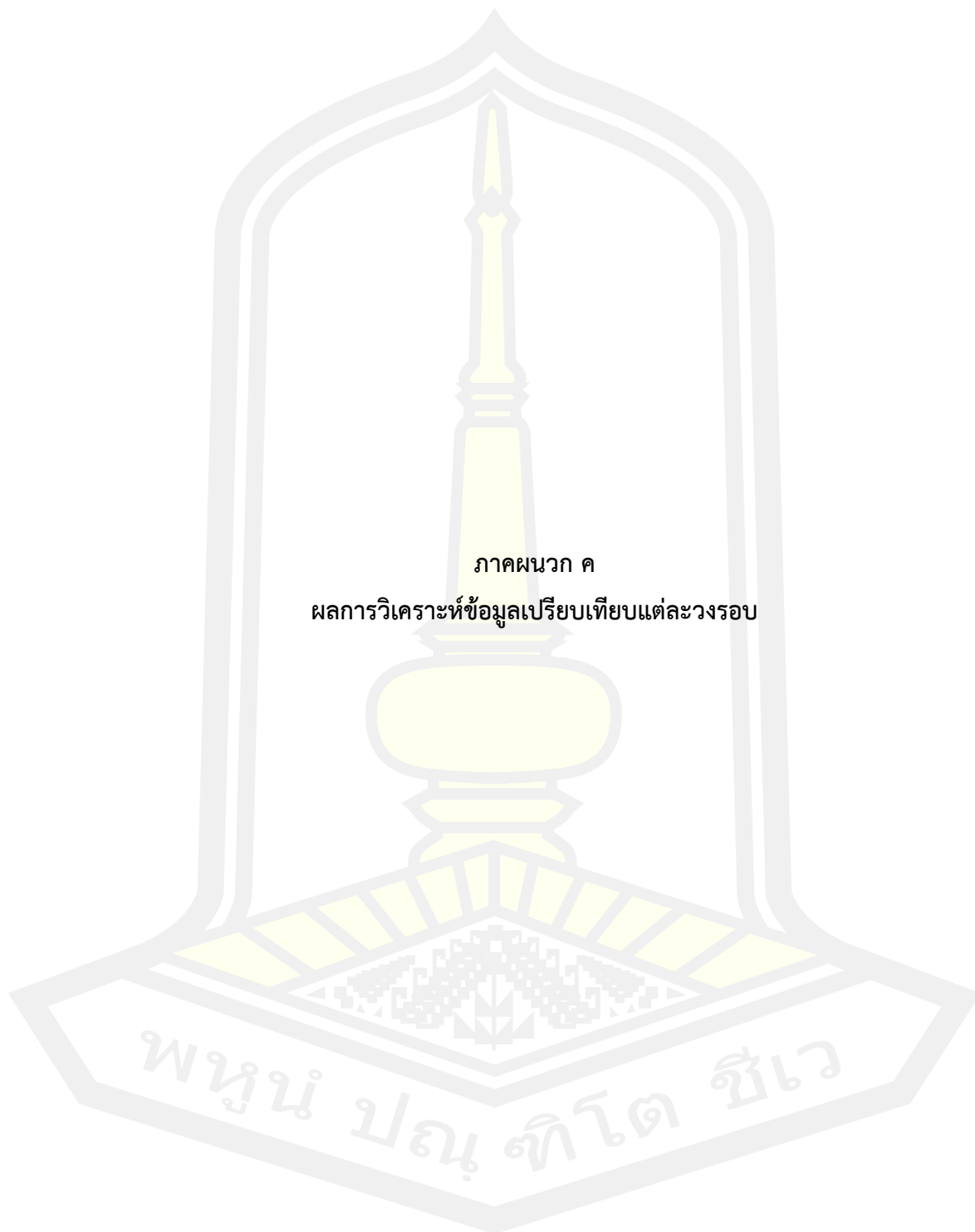
ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี

ข้อที่	r_{XY}	t	สรุปผล	ข้อที่	r_{XY}	t	สรุปผล
1	0.51	1.98	ใช้ได้	11	0.51	1.99	ใช้ได้
2	0.74	3.62	ใช้ได้	12	0.71	3.32	ใช้ได้
3	0.80	4.50	ใช้ได้	13	0.68	3.07	ใช้ได้
4	0.57	2.28	ใช้ได้	14	0.59	2.39	ใช้ได้
5	0.65	2.87	ใช้ได้	15	0.83	4.91	ใช้ได้
6	0.56	2.25	ใช้ได้	16	0.64	2.76	ใช้ได้
7	0.64	2.74	ใช้ได้	17	0.48	1.82	ใช้ได้
8	0.61	2.58	ใช้ได้	18	0.62	2.61	ใช้ได้
9	0.51	1.94	ใช้ได้	19	0.71	3.36	ใช้ได้
10	0.77	3.98	ใช้ได้	20	0.72	3.43	ใช้ได้

ค่า t ที่ $\sigma .05$ $df = 11$ เท่ากับ 1.80

สรุป แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีมีค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ 1.80

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบแต่ละวงรอบ

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1-2

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 1			วงรอบที่ 2			สรุป	
	คะแนน เฉลี่ย	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	คะแนน เฉลี่ย	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	10.50	52.50	ไม่ผ่าน	13.00	65.00	ไม่ผ่าน	เพิ่ม	2.50
2	15.00	75.00	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
3	15.00	75.00	ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
4	17.50	87.50	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
5	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	16.00	80.00	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
6	16.00	80.00	ผ่าน	16.00	80.00	ผ่าน	คงเดิม	0.00
7	15.00	75.00	ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
8	16.00	80.00	ผ่าน	18.50	92.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
9	15.00	75.00	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
10	11.00	55.00	ไม่ผ่าน	13.50	67.50	ไม่ผ่าน	เพิ่ม	2.50
11	11.00	55.00	ไม่ผ่าน	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	เพิ่ม	3.50
12	15.00	75.00	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
13	14.00	70.00	ไม่ผ่าน	16.50	82.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
14	13.50	67.50	ไม่ผ่าน	14.00	70.00	ไม่ผ่าน	เพิ่ม	0.50
15	15.50	77.50	ผ่าน	15.00	75.00	ผ่าน	ลด	-0.50
16	15.50	77.50	ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
17	16.00	80.00	ผ่าน	15.50	77.50	ผ่าน	ลด	-0.50
18	13.00	65.00	ไม่ผ่าน	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	เพิ่ม	1.50
19	16.00	80.00	ผ่าน	18.50	92.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
20	17.00	85.00	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	เพิ่ม	3.00
รวม	292	1,460	-	329	1,645	-	37	
\bar{X}	14.60	73.00	-	16.45	82.25	-	1.85	
S.D.	1.94			1.99			1.14	
ร้อยละของจำนวน นักเรียนที่สอบผ่าน	65			75			-	

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1-2 แยกรายบุคคล

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 1			วงรอบที่ 2			สรุป	
	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน	S.D.	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	64	3.20	ปานกลาง	69	3.45	ปานกลาง	เพิ่ม	5
2	74	3.70	มาก	79	3.95	มาก	เพิ่ม	5
3	71	3.55	มาก	75	3.75	มาก	เพิ่ม	4
4	75	3.75	มาก	82	4.10	มาก	เพิ่ม	7
5	72	3.60	มาก	77	3.85	มาก	เพิ่ม	5
6	68	3.40	ปานกลาง	75	3.75	ปานกลาง	เพิ่ม	7
7	71	3.55	มาก	76	3.80	มาก	เพิ่ม	5
8	79	3.95	มาก	86	4.30	มาก	เพิ่ม	7
9	76	3.80	มาก	81	4.05	มาก	เพิ่ม	5
10	64	3.20	ปานกลาง	71	3.55	ปานกลาง	เพิ่ม	7
11	68	3.40	ปานกลาง	74	3.70	ปานกลาง	เพิ่ม	6
12	69	3.45	ปานกลาง	74	3.70	ปานกลาง	เพิ่ม	5
13	69	3.45	ปานกลาง	77	3.85	ปานกลาง	เพิ่ม	8
14	71	3.55	มาก	77	3.85	มาก	เพิ่ม	6
15	71	3.55	มาก	76	3.80	มาก	เพิ่ม	5
16	77	3.85	มาก	83	4.15	มาก	เพิ่ม	6
17	66	3.30	ปานกลาง	71	3.55	ปานกลาง	เพิ่ม	5
18	70	3.50	ปานกลาง	76	3.80	ปานกลาง	เพิ่ม	6
19	80	4.00	มาก	85	4.25	มาก	เพิ่ม	5
20	76	3.80	มาก	81	4.05	มาก	เพิ่ม	5
รวม	1,431	71.55	-	1,545	77.25	-	114	
\bar{X}	3.58		มาก	3.86		มาก	5.70	
S.D.	1.06			0.94			1.03	
ร้อยละของจำนวนนักเรียน ที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)			30	75			-	

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 1-2 แยกรายการประเมิน

รายการประเมิน	วงรอบที่ 1			วงรอบที่ 2			สรุป	
	\bar{X}	S.D.	ผลการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ผลการประเมิน	ผลการประเมิน	คะแนน
1	4.65	0.49	มากที่สุด	4.65	0.49	มากที่สุด	คงเดิม	0.00
2	4.55	0.69	มากที่สุด	4.75	0.44	มากที่สุด	เพิ่ม	4.00
3	4.05	0.69	มาก	4.15	0.67	มาก	เพิ่ม	2.00
4	4.75	0.44	มากที่สุด	4.90	0.31	มากที่สุด	เพิ่ม	3.00
การฟัง	4.50	0.64	มาก	4.61	0.56	มากที่สุด	เพิ่ม	9.00
5	4.55	0.51	มากที่สุด	4.65	0.49	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
6	2.50	0.51	น้อย	3.25	0.72	ปานกลาง	เพิ่ม	15.00
7	3.45	0.60	ปานกลาง	4.15	0.59	มาก	เพิ่ม	14.00
8	2.15	0.59	น้อย	2.65	0.59	ปานกลาง	เพิ่ม	10.00
การพูด	3.16	1.08	ปานกลาง	3.68	0.98	มาก	เพิ่ม	41.00
9	2.05	0.39	น้อย	2.40	0.50	น้อย	เพิ่ม	7.00
10	3.45	0.51	ปานกลาง	3.90	0.45	มาก	เพิ่ม	9.00
11	2.65	0.49	ปานกลาง	3.30	0.57	ปานกลาง	เพิ่ม	13.00
12	3.55	0.60	มาก	3.60	0.50	มาก	เพิ่ม	1.00
การอ่าน	2.93	0.79	ปานกลาง	3.30	0.75	ปานกลาง	เพิ่ม	30.00
13	3.15	0.37	ปานกลาง	3.25	0.44	ปานกลาง	เพิ่ม	2.00
14	3.70	0.47	มาก	3.85	0.59	มาก	เพิ่ม	3.00
15	3.15	0.49	ปานกลาง	3.45	0.51	ปานกลาง	เพิ่ม	6.00
16	4.60	0.50	มากที่สุด	4.75	0.44	มากที่สุด	เพิ่ม	3.00
การเขียน	3.65	0.75	มาก	3.83	0.76	มาก	เพิ่ม	14.00
17	2.95	0.69	ปานกลาง	3.25	0.44	ปานกลาง	เพิ่ม	6.00
18	4.65	0.59	มากที่สุด	4.75	0.55	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
19	2.30	0.47	น้อย	2.80	0.77	ปานกลาง	เพิ่ม	10.00
20	4.70	0.47	มากที่สุด	4.80	0.41	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
การใช้	3.65	1.19	มาก	3.90	1.05	มาก	เพิ่ม	20.00

รายการ ประเมิน	วงรอบที่ 1			วงรอบที่ 2			สรุป	
	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
รวม	71.55	-	-	77.25	-	-	114	
\bar{X} รวม	3.58		มาก	3.86		มาก	5.70	
S.D.	1.06			0.94			4.62	

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเกาหลีของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2-3

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 2			วงรอบที่ 3			สรุป	
	คะแนน เฉลี่ย	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	คะแนน เฉลี่ย	ร้อยละ	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	13.00	65.00	ไม่ผ่าน	15.00	75.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
2	17.50	87.50	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
3	17.00	85.00	ผ่าน	19.50	97.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
4	20.00	100.00	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	คงเดิม	0.00
5	16.00	80.00	ผ่าน	18.50	92.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
6	16.00	80.00	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
7	17.00	85.00	ผ่าน	18.00	90.00	ผ่าน	เพิ่ม	1.00
8	18.50	92.50	ผ่าน	19.50	97.50	ผ่าน	เพิ่ม	1.00
9	17.50	87.50	ผ่าน	18.50	92.50	ผ่าน	เพิ่ม	1.00
10	13.50	67.50	ไม่ผ่าน	15.00	75.00	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
11	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	16.50	82.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
12	17.50	87.50	ผ่าน	19.50	97.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
13	16.50	82.50	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	1.00
14	14.00	70.00	ไม่ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	3.00
15	15.00	75.00	ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
16	17.00	85.00	ผ่าน	18.50	92.50	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
17	15.50	77.50	ผ่าน	17.50	87.50	ผ่าน	เพิ่ม	2.00
18	14.50	72.50	ไม่ผ่าน	17.00	85.00	ผ่าน	เพิ่ม	2.50
19	18.50	92.50	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	เพิ่ม	1.50
20	20.00	100.00	ผ่าน	20.00	100.00	ผ่าน	คงเดิม	0.00
รวม	392	1,645	-	362	1,810	-	33	
\bar{X}	16.45	82.25	-	18.10	90.50	-	1.65	
S.D.	1.99			1.58			0.81	
ร้อยละของจำนวน นักเรียนที่สอบผ่าน	75			100			-	

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2-3 แยกรายบุคคล

นักเรียน คนที่	วงรอบที่ 2			วงรอบที่ 3			สรุป	
	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	คะแนน	\bar{X}	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
1	69	3.45	ปานกลาง	75	3.75	มาก	เพิ่ม	6
2	79	3.95	มาก	86	4.30	มาก	เพิ่ม	7
3	75	3.75	มาก	80	4.00	มาก	เพิ่ม	5
4	82	4.10	มาก	87	4.35	มาก	เพิ่ม	5
5	77	3.85	มาก	82	4.10	มาก	เพิ่ม	5
6	75	3.75	มาก	80	4.00	มาก	เพิ่ม	5
7	76	3.80	มาก	81	4.05	มาก	เพิ่ม	5
8	86	4.30	มาก	90	4.50	มาก	เพิ่ม	4
9	81	4.05	มาก	84	4.20	มาก	เพิ่ม	3
10	71	3.55	มาก	78	3.90	มาก	เพิ่ม	7
11	74	3.70	มาก	79	3.95	มาก	เพิ่ม	5
12	74	3.70	มาก	79	3.95	มาก	เพิ่ม	5
13	77	3.85	มาก	84	4.20	มาก	เพิ่ม	7
14	77	3.85	มาก	82	4.10	มาก	เพิ่ม	5
15	76	3.80	มาก	80	4.00	มาก	เพิ่ม	4
16	83	4.15	มาก	87	4.35	มาก	เพิ่ม	4
17	71	3.55	มาก	75	3.75	มาก	เพิ่ม	4
18	76	3.80	มาก	80	4.00	มาก	เพิ่ม	4
19	85	4.25	มาก	91	4.55	มากที่สุด	เพิ่ม	6
20	81	4.05	มาก	88	4.40	มาก	เพิ่ม	7
รวม	1,545	71.55	-	1,648	77.25	-	103	รวม
\bar{X}	3.86		มาก	4.12		มาก	5.15	
S.D.	0.94			0.84			1.18	
ร้อยละของจำนวนนักเรียน ที่สอบผ่าน ($\bar{X} = 3.75$)			75	100		-		

ผลการวิเคราะห์ผลการพัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วงรอบที่ 2-3 แยกรายการประเมิน

รายการประเมิน	วงรอบที่ 2			วงรอบที่ 3			สรุป	
	\bar{X}	S.D.	ผลการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ผลการประเมิน	ผลการประเมิน	คะแนน
1	4.65	0.49	มากที่สุด	4.75	0.44	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
2	4.75	0.44	มากที่สุด	4.85	0.37	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
3	4.15	0.67	มาก	4.35	0.49	มาก	เพิ่ม	4.00
4	4.90	0.31	มากที่สุด	4.90	0.31	มากที่สุด	คงเดิม	0.00
การฟัง	4.61	0.56	มากที่สุด	4.71	0.46	มากที่สุด	เพิ่ม	8.00
5	93	4.65	0.49	4.90	0.31	มากที่สุด	เพิ่ม	5.00
6	65	3.25	0.72	3.80	0.77	มาก	เพิ่ม	11.00
7	83	4.15	0.59	4.50	0.51	มาก	เพิ่ม	7.00
8	53	2.65	0.59	3.15	0.49	ปานกลาง	เพิ่ม	10.00
การพูด	3.68	0.98	มาก	4.09	0.86	มาก	เพิ่ม	33.00
9	2.40	0.50	น้อย	2.70	0.47	ปานกลาง	เพิ่ม	6.00
10	3.90	0.45	มาก	4.25	0.55	มาก	เพิ่ม	7.00
11	3.30	0.57	ปานกลาง	4.00	0.65	มาก	เพิ่ม	14.00
12	3.60	0.50	มาก	3.65	0.49	มาก	เพิ่ม	1.00
การอ่าน	3.30	0.75	ปานกลาง	3.65	0.80	มาก	เพิ่ม	28.00
13	3.25	0.44	ปานกลาง	3.45	0.51	ปานกลาง	เพิ่ม	4.00
14	3.85	0.59	มาก	3.90	0.64	มาก	เพิ่ม	1.00
15	3.45	0.51	ปานกลาง	3.90	0.31	มาก	เพิ่ม	9.00
16	4.75	0.44	มากที่สุด	4.85	0.37	มากที่สุด	เพิ่ม	2.00
การเขียน	3.83	0.76	มาก	4.03	0.69	มาก	เพิ่ม	16.00
17	3.25	0.44	ปานกลาง	71.00	3.55	0.51	มาก	เพิ่ม
18	4.75	0.55	มากที่สุด	100.00	5.00	0.00	มากที่สุด	เพิ่ม
19	2.80	0.77	ปานกลาง	62.00	3.10	0.64	ปานกลาง	เพิ่ม
20	4.80	0.41	มากที่สุด	97.00	4.85	0.37	มากที่สุด	เพิ่ม
การใช้	3.90	1.05	มาก	4.13	0.93	มาก	เพิ่ม	18.00

รายการ ประเมิน	วงรอบที่ 2			วงรอบที่ 3			สรุป	
	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	\bar{X}	S.D.	ผลการ ประเมิน	ผลการ ประเมิน	คะแนน
รวม	77.25	-	มาก	82.40	-	มาก	103	
\bar{X} รวม	3.86		มาก	4.12		มาก	5.15	
S.D.	0.94			0.84			3.77	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวกิตยาพร คัมภีระ
วันเกิด	วันที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2537
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 139/32 ถนนถีนานนท์ ตำบลตลาด อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม 44000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู อันดับ ค.ศ. 1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนผดุงนารี ถนนผดุงวิถี ตำบลตลาด อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม 44000
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2551 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2554 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2559 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) (เกียรตินิยมอันดับ 1) สาขาวิชาภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2560 ประกาศนียบัตรบัณฑิต (วิชาชีพครู) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พ.ศ. 2564 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปลูก ทัต ชีเว